

Hoa Cáo Vàng

Vô Nghiêm Phương

Võ Nghiêm Phương

VUILEN.COM

Hoa Cúc Vàng

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

Table of Contents

[Hoa Cúc Vàng](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

Hoa Cúc Vàng

Tác giả: Võ NghiêM Phương

Thể loại: Tiểu Thuyết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Từ ngoài đường, Vĩnh Kỳ đã nghe mùi xào nấu xộc vào mũi mình. Nếu như mọi khi anh đã hớn hờ chạy vào, nhưng hôm nay ... Vĩnh Kỳ chạy nhanh vào, anh đi xộc ra sau bếp quát tướng lên:

– Trời đất! Ai bảo đến đây còn nấu nướng vậy ? Ai khiến hả ?

Hoàng Cúc ngơ ngác quay lại:

– Anh Vĩnh Kỳ ! Gì vậy ? Rút cây dưa cả trên tay Hoàng Cúc, Vĩnh Kỳ giận dữ ném sang một bên. Anh nắm mạnh cánh tay cô lôi lên nhà trên:

– Làm ơn đi về giùm cái đi .

Bỏ tiền ra đi chợ, rồi cất công nấu nướng, chẳng những không được khen mà còn bị quát tháo Hoàng Cúc giận dữ:

– Người ta muốn lo cho anh mà, tại sao anh lại khó chịu ?

– Ừ, tôi khó chịu như vậy đó . Mai mốt hay từ rầy sắp lên đưng có đến đây, bà chủ nhà bả đuổi đi nữa bây giờ.

– Sao bà chủ nhà lại đuổi anh đi được?

Em từ Hà Tiên lên đây với anh, bả biết chớ bộ ?

– Nhưng mà tôi nói không được.

Nước mắt Hoàng Cúc rơm rớm:

– Có phải anh không còn thích em, lên Sài Gòn, anh đã thay đổi rồi, đúng không?

– Ừ, anh thay đổi đó.

– Em không tin.

– Thôi, em làm ơn đi về giùm anh đi Cúc.

– Em không về.

– Vậy chứ em muốn gì đây ?

– Muốn ở lại đây đó.

Vĩnh Kỳ đưa hai tay lên đầu khổ sở. Giá như Hoàng Cúc hiểu, cô đừng đeo theo anh, nhưng làm sao nói ra đây ?

Mặc cho Vĩnh Kỳ nhăn nhó, Hoàng Cúc mở túi xách ra, cô lấy ra cái áo sơ mi đựng trong hộp giấy kiếng, cười:

Vĩnh Kỳ ! Em mua cho anh cái áo sơ mi nè, để mặc đi làm, anh mặc thử xem.

Vĩnh Kỳ hờ hững cầm cái áo, mắt chột sáng lên:

Em mới lãnh lương hả ?

– Chi ?

Cho anh mượn đi, anh rất cần.

Hoàng Cúc thật thà:

– Anh muốn mượn bao nhiêu ?

Trời đất ! Cô ta hỏi muốn mượn bao nhiêu, có nghĩa là cô ta có rất nhiều tiền!

Vĩnh Kỳ nhú mày:

Em có bao nhiêu ?

– Thì lương của em là một triệu, em làm tăng ca thêm giờ và tiền thưởng nữa, nên có khoản triệu rưỡi.

– Vậy anh mượn một triệu đi, lãnh lương anh trả.

Hoàng Cúc vui vẻ mở ví, Vĩnh Kỳ gần như nín thở nhìn theo tay cô. Hoàng Cúc đếm tiền và đưa Vĩnh Kỳ:

Vĩnh Kỳ chú ý đến xấp tiền dày:

Tiền kia ở đâu em có nhiều dữ vậy ?

– À ! Tiền này của công ty, tiền trợ cấp bảo hiểm y tế. Em đi rút về để nhập vào quỹ y tế

công ty.

– Bao nhiêu lặn ?

– Dạ, mười triệu:

– Cho anh mượn luôn đi.

– Anh cần tiền chi nhiều vậy ?

– Em có cho anh mượn hay là không?

Một triệu có lương anh trả. Mười triệu kia, một tuần được không?

Hoàng Cúc mỉm cười:

– Nếu anh đúng hẹn thì được.

Cô lấy cọc tiền đặt vào tay Vĩnh Kỳ. Vĩnh Kỳ vội vàng cầm lấy như sợ Hoàng Cúc đổi ý – Nhớ nghen anh Kỳ, một tuần lễ thôi nghen anh. Anh chậm trả là chết em.

– Ờ anh nhớ mà.

Có tiền rồi, Vĩnh Kỳ đứng lên:

– Thôi, em về đi há! Anh phải đi đây.

– À ! Nhớ đi về bấm khóa nhà lại giùm anh.

Vĩnh Kỳ lao ngay ra đường, Hoàng Cúc vội vã đuổi theo:

– Ở nhà ăn cơm rồi hãy đi, anh Vĩnh Kỳ.

– Em ăn một mình đi, anh không ăn đâu.

Vĩnh Kỳ chạy biến đi, Hoàng Cúc ngơ ngẩn nhìn theo. Cô không hiểu nổi Vĩnh Kỳ, anh thay đổi rồi, thời gian rồi rảnh anh không còn dành cho cô nữa.

Nghĩ đến số tiền mười triệu, Hoàng Cúc lo lo. Nếu như số tiền mười triệu đó, Vĩnh. Kỳ không hoàn lại cho cô, sẽ là một đại họa” chứ chẳng phải chơi.

Quay vào, Hoàng Cúc tần ngần nhìn con cá vàng đang chiên trên chảo, nó đang biến thành màu đen, khói bốc lên một màu đen ...

Vĩnh Kỳ ngồi sà xuống bên Hoài Nhân, anh vui vẻ ôm qua vai Hoài Nhân:

– Bữa nay em muốn ăn gì, anh đãi em ?

Hoài Nhân lạnh nhạt nhích người ra:

– Anh có tiền hay sao ?

– Dĩ nhiên là có.

Vĩnh Kỳ thò tay vào túi áo, hào phóng rút năm tờ giấy bạc một trăm ngàn đặt vào tay Hoài Nhân.

– Cho em đó.

Hoài Nhân trợn mắt:

– Ê ! Hôm nay anh trúng mánh hay sao ?

– Ừ, em muốn mua chiếc nhẫn hôm nọ, một lát anh dẫn em đi mua.

Hoài Nhân hớn hở hôn vào má Vĩnh Kỳ:

– Ôi ! Anh thật đáng yêu.

Hoài Nhân nũng nịu cọ người vào Vĩnh Kỳ. Cái tên ngu đần này, một lần gần gũi thôi, hắn mê Hoài Nhân như điên đảo, và con bồ ngu ngốc của hắn không biết là hắn trái chứng thích quen với con trai hơn là con gái.

– Vậy mình đi ngay đi anh.

Hoài Nhân yếu điệu đứng lên:

– Anh cầm lái xe nhen.

– OK.

Vĩnh Kỳ sung sướng cười. Anh hoàn toàn quên mất Hoàng Cúc, cuộc sống sa đọa biến chất, biết sai nhưng Vĩnh Kỳ vẫn cứ muốn dẫn sâu vào. Vì đồng tính luyện ái, đang trở thành một mode thời thượng của giới trẻ mà.

Kim Mai!

Đoàn Lộc đẩy cánh cửa bước vào anh hốt hoảng trước căn phòng trống không, mọi vật dụng và quần áo của Kim Mai không còn nữa. Như thế này là thế nào ?

Một tờ giấy trắng nằm chênh vênh trên bàn:

Thư của Kim Mai. Đoàn Lộc vội chụp lấy:

Anh Lộc. Em phải trở về Canada. Vội quá, nên em không tiện giải thích, sau này em gọi điện thoại cho anh. Xin lỗi là em không thể làm đám cưới được, dù em rất muốn làm vợ anh. Tạm thời em mượn tất cả số nữ trang cưới và một trăm triệu bên công ty Thăng Long.

Anh thông cảm.

Kim Mai.

Đoàn Lộc buông tờ thư, anh lão đảo. gieo người xuống ghế. Tại sao lại như thế này. Còn mấy hôm nữa đám cưới, cô dâu ôm hết nữ trang cưới bay về Canada. Rồi anh ăn nói như thế nào với mọi người và nhất là bà nội của mình đây. Đây là người vợ anh lựa chọn.

Kim Mai ơi! Em đùa phải không ?

Đoàn Lộc bật dậy. Nhưng căn phòng trống hoác cho anh hiểu đây là sự thật.

Sự thật. Điện thoại reo, Đoàn Lộc vội vàng nhấc máy:

Đoàn Lộc nghe đây.

Chào anh. Anh nhận ra em chứ anh. Lộc ?

Minh An! Chi Kim Mai em đang ở đâu ?

– Chị ấy đã về Canada. Ngày hôm qua anh Tony Nguyễn đã sang đây.

– Khốn nạn!

Đoàn Lộc buông máy. Vậy là Kim Mai chọn Tony, cô đã đi theo hắn. Ngực Đoàn Lộc đau như có cả ngàn nhát dao xuyên qua tim. Tại sao em có thể đối xử với anh như vậy hả Kim Mai ? Anh phải làm sao đây đám cưới cử hành không có cô dâu, khi mà mọi thứ sắp đặt chu đáo:

Bà nội chắc chắn sẽ giận dữ, bà lại sẽ mắng anh làm việc theo chủ quan và cảm tính.

Bất cứ giá nào đám cưới cũng phải cử hành. Nếu không, người ta sẽ cười vào mặt anh. Vì

giám đốc trẻ tuổi, đẹp trai nhà tử phú trẻ của Việt Nam, trong ngày cưới đã bị vợ sắp cưới bỏ rơi.

Đôi hàm răng Đoàn Lộc nghiêng lại. Cầm bệnh ra trong cơn giận dữ lẫn đau lòng.

– Anh Vĩnh Kỳ!

Hoàng Cúc mừng rỡ đứng lên. Nãy giờ ngồi đợi anh ngót một tiếng đồng hồ, cô cứ sợ anh không đến. Yêu nhau mà gặp nhau khó khăn quá, vì dường như anh không còn là của cô nữa, cái thuở cá hai dắt dìu nhau từ quê về thành phố.

Nhưng trái với thái độ Cúc, Vĩnh Kỳ kéo ghế ngồi, mặt anh nhẵn lại, giọng anh càu kỉnh khó chịu.

– Em có biết là anh bận lắm không ?

Nụ cười tắt trên môi Hoàng Cúc:

– Em biết là anh bận, nhưng cả tháng nay, anh có điện thoại hay đi gặp em đâu.

Vĩnh Kỳ xua tay:

– Nào, em tìm anh có chuyện gì không ? À! Tháng này em lãnh lương chưa vậy ?

Một câu hỏi làm cho Hoàng Cúc “cứng họng, Cô hẹn anh ra đây để hỏi số tiền mười triệu anh mượn của cô, nói là làm vốn mua dụng cụ điện, mười ngày trả lại, nhưng bây giờ đã hai tháng và kỳ kiểm quỹ định kỳ, cô không thể không trả số tiền đó vào quỹ.

Lắc đầu, Hoàng Cúc thu hết can đảm:

– Vĩnh Kỳ số tiền mười triệu hồi đó anh nói mượn mười ngày trả, mà đã hai tháng, đến kỳ kiểm quỹ rồi, anh phải trả cho em.

Vĩnh Kỳ giật mình, anh vờ như nhớ đến số nợ ấy.

– Sao trong điện thoại em không nói cho anh lo?

– Thì bây giờ anh lo cho em đi, hai ngày nữa trả lại cho em.

Giọng Vĩnh Kỳ xẵng:

– Mười triệu mà lo hai ngày, em tưởng dễ lắm sao.

– Nhưng hồi đó, anh nói nếu em cần nói trước một ngày, anh sẽ đưa lại cho em mà.

– Anh đang kẹt muốn chết, định hỏi em lãnh lương chưa, em đi hỏi tiền anh.

Biết như thế này anh không đến, đã tốn tiền xe còn mất thời gian. Hoàng Cúc sững sờ nhìn Vĩnh Kỳ. Anh đã thực sự thay đổi, một chút quan tâm đến cô cũng không. Anh có còn yêu cô nữa hay không ? Sự đau đớn khiến cô chỉ còn biết nhìn anh. Vĩnh Kỳ làm lơ:

– Em xem ở đầu đó, chạy tiền đấp vô đi anh không có tiền trả cho em đâu.

Vĩnh Kỳ đứng, lên:

– Thôi, anh đi đây.

Hoảng sợ, Hoàng Cúc chụp tay Vĩnh Kỳ lại:

– Anh để em lo số tiền đó, làm sao em lo cho nổi, người ta sẽ đình chỉ công tác, người ta sẽ bỏ tù em. Bằng bất cứ giá nào, anh cũng phải lo số tiền đó cho em.

Vĩnh Kỳ giật mạnh tay lại cau có:

– Anh nói chưa có. Sau này, anh sẽ tìm cách trả cho em.

Pin ... pin ... tiếng còi xe inh ôi ngoài đường, rồi một giọng nam nhão nhoẹt gọi Vĩnh Kỳ như tiếng con gái:

Mau lên đi anh Vĩnh Kỳ ơi, làm gì lâu dữ vậy ?

Vĩnh Kỳ lùi ra cửa:

– Bạn anh gọi, anh phải đi đây. Anh sẽ điện thoại cho em sau.

Vĩnh Kỳ chạy ra cửa, Hoàng Cúc hốt hoảng chạy theo. Vĩnh Kỳ bấp táp lên một chiếc xe chờ sẵn, xe vọt đi để lại làn khói trắng mỏng:

Hoàng Cúc đứng chôn chân chết điếng.

Mười triệu đâu phải số tiền nhỏ. Cô tìm đâu ra số tiền đó, khi ngày kiểm quỹ đến sát một bên:

Vĩnh Kỳ thật tàn nhẫn, anh đã bỏ mặc cô xoay trở. Cô tìm anh vất vả, để lại lời nhắn không biết bao nhiêu lần, rồi ngồi ở đây đợi cả giờ đồng hồ, cuối cùng là công cốc rồi.

Làm sao đây ? Chưa bao giờ Hoàng Cúc thấy khổ sở như thế này.

Chợt một cái bóng to sẫm sẫm đứng trước Hoàng Cúc, cô đứng lì lại. Gã đàn ông xa lạ nhìn cô.

– Chúng ta nói chuyện một chút đi !

Hoàng Cúc cảnh giác:

– Tôi và ông không quen với nhau, có chuyện gì để nói ?, – Cô không biết tôi, nhưng tôi biết cô.

– Ông nói gì ?

– Muốn giúp cô và cả cho tôi nữa ?

Hoàng Cúc cau mày:

Tôi không hiểu ý ông ?

– Lại bàn ngồi đi ?

Hoàng Cúc máy móc bước theo anh ta. Cô yên tâm vì cách ăn mặc cùng dáng dấp của anh ta, trí thức, phong độ, không có vẻ gì lưu manh cả.

Anh ta gọi hai ly cà phê rồi nhìn Hoàng Cúc:

– Tôi là Đoàn Lộc. Tôi sẽ cho cô mượn mười triệu.

Hoàng Cúc cười nhạt:

– Với một điều kiện chứ gì ?

– Cô cũng thông minh đấy.

Hoàng Cúc châm biếm:

– Trên đời này không có ai giúp ai mà không có điều kiện cả.

– Vậy cô cho người bạn trai của cô mượn tiền vì cái gì ?

– Anh ấy là bạn cùng quê Hà Tiên với tôi:

Tôi yêu anh ấy, tôi tin anh ấy, nhưng không ngờ.

Giọng Hoàng Cúc nghẹn ngào. Cô thực sự đau đớn và tuyệt vọng trước sự tráo trở của Vĩnh Kỳ. Và giờ đây người đàn ông ngồi trước mặt cô, anh ta nói anh ta giúp cô, dĩ nhiên là có một sự trao đổi sòng phẳng rồi.

Đoàn Lộc nhip một ngón tay trên bàn.

– Tôi cũng là một kẻ đau khổ vì tình như cô. Ngày mai đám cưới, tôi chợt phát hiện. ra vợ sắp cưới của mình ôm tất cả nữ trang cưới biến mất, cô ta còn đến những chỗ quen biết của tôi lấy tiền. Tiền mất tôi cố thể lấy lại được, nhưng danh dự mất đi ...

– Có nghĩa là anh muốn tôi đóng vai có dâu giùm anh.

– Vâng.

– Tại sao anh phải làm như vậy ? Cứ hủy đám cưới là xong.

– Không được ! Sau đám cưới này, tôi mới chính thức được thừa hưởng gia tài của nội tôi.

Thì ra như vậy.

Đoàn Lộc trầm ngâm:

– Nhưng quan trọng nhất là danh dự, cô hiểu không ? Tôi không thể bị mất mặt vì cô dâu đã ôm tiền và nữ trang bỏ đi trong ngày cưới. Nếu như cô bằng lòng, tôi sẽ giúp cô hoàn lại quỹ tiền mặt số tiền cô đã lấy.

– Nhưng rồi sau đám cưới ?

Cô sẽ ở lại nhà tôi hai tháng cho đến khi nội tôi về Mỹ.

Hoàng Cúc chế giễu:

– Nhưng ... liệu tôi sau khi làm đám cưới giả, làm vợ của anh thật hay giả đây ?

– Dĩ nhiên là hoàn toàn giả.

Hoàng Cúc lạ lùng nhìn Đoàn Lộc. Chuyện anh ta vừa nói với cô sao giống như một ... trò đùa. Tuy nhiên, cò bây giờ giống như một người chết đuối giữa dòng nước, không bám vào phao để bị chết hay sao ?

Thời gian quá gấp, nên Đoàn Lộc chỉ có thể dẫn Hoàng Cúc đi thuê đồ cưới và mua sắm nữ

trang.

Mặc bộ quần áo mới xong vào người, Hoàng Cúc nhìn mình trong gương, hình như là cô gái xa lạ nào đó chứ không phải cô. Xưa nay Hoàng Cúc chỉ quen mặc áo sơ mi và quần tây, bây giờ mặc bộ quần áo sang trọng này, chiếc áo hơi rộng cổ khiến Hoàng Cúc xấu hổ làm sao ấy.

Cô ngập ngừng mãi rồi mới dám bước ra, nói nhỏ xiu gần như trong cổ họng – Tôi xong rồi:

Đoàn Lộc quay lại, ánh mắt anh thoáng ngỡ ngàng, vì sự thay đổi hoàn toàn kia. Hoàng Cúc duyên dáng xinh xắn và như trẻ ra, anh cứ ngẩn ra nhìn cô.

Hoàng Cúc lo lắng:

– Dạ chắc là không được ?

Giá như cô ấy đừng mang kính cận, cái kính cận làm cho già đi mấy tuổi vậy. Bắt gặp đôi mắt Đoàn Lộc nhìn mình chăm chú, Hoàng Cúc có vẻ ngượng, dù rằng đôi mắt của anh là để đánh giá xem cô có thể thay thế được Kim Mai hay không.

Cô ngập ngừng:

Có lẽ tôi không xinh và sang trọng như cô ấy ?

Không! Nếu như cô chịu mặc những bộ quần áo hợp với vóc dáng của cô, cô sẽ rất xinh. Mặc bộ đồ hồi sáng và đeo kính cận, trông cô già như đã ba mươi vậy. Nói thật nghe, bạn trai của cô có thể bỏ rơi cô cũng vì thế.

Hoàng Cúc cắn nhẹ môi. Anh ta lại vừa nhắc cho cô nỗi đau bị lừa dối và may là Vĩnh Kỳ đã rời bỏ cô sớm.

– Cô tự ái à ?

– Không. Anh nói thật tôi tự ái làm gì. Hơn nữa, người ta cũng từng nói cái khó bó cái khôn . Tôi đã sợ mất anh ấy vì nghèo nên cứ luôn chứng tỏ với anh tôi cô tiền, bao nhiêu tiền lương đưa hết và may là chỉ mới có mười triệu.

– Bỏ chuyện ấy đi! Chúng ta đi thôi.

Nên nhớ, gọi tôi là anh Đoàn Lộc và, cô là Kim Mai !

Đoàn Lộc, cái tên quen quá, hình như Hoàng Cúc từng nghe đến. Tuy nhiên cô không có thời

gian suy nghĩ nữa, vì Đoàn Lộc đã lòi cô đi.

Chiếc Madaz De Lux sang trọng, Hoàng Cúc rụt lè ngồi lên. Cô chua chát với ý nghĩ cô đang đóng kịch để lấy tiền. Vĩnh Kỳ lừa dối cô, cả hai dắt díu từ quê lên thành phố tìm việc làm, mỗi ngày Vĩnh Kỳ mỗi xa cô hơn. Chiếc vòng kim cương đắt tiền và xâu chuỗi ngọc tôn vẻ trang đài, đài các của cô, giống như cô bé lọ lem trong một thoáng chốc làm nữ hoàng một đêm.

Có một ngày lọ lem lên ngôi chúa Chuyện nấu ăn quét dọn tiền nong ... khỏi bận lòng.

Hết một đêm, Lọ Lem về chỗ cũ.

Đếm chén còn mấy cái... ôi, mẻ tùm lum ...

Đoàn Lộc cho xe chạy qua mấy con đường, rồi dừng lại trước một căn biệt thự kín cổng cao tường đồ sộ .

Anh bấm nút tự động cho cửa mở ra, rồi lái xe vào. Người làm trong nhà vội chạy ra đón.

– Bà nội đang chờ cậu và cô .

Hoàng Cúc bước xuống xe, cô hồi hộp quá nên không thấy đôi mắt của gã người làm tròn nhìn cô. Đoàn Lộc vỗ vai anh ta nói gì đó.

Hoàng Cúc nhìn quanh căn nhà cô sắp vào. Đó là một ngôi nhà hai tầng màu trắng, trông tráng lệ. Cổng vào được lát sỏi trắng, và một vườn hoa nhiều cây cánh hình con thú, chứng tỏ chủ nhân của nó là người ưa thích chơi cây cảnh:

Đoàn Lộc bước qua, anh quàng tay qua vai Hoàng Cúc. Cái quàng vai thân mật, một cử chỉ đụng chạm đầu tiên, làm cô giật mình lùi lại.

– Em làm sao vậy Kim Mai ?

– À ...

Hoàng Cúc nhớ ngay vai trò của mình, cô cười gượng và cũng rất nhập vai:

– Anh làm em giật mình.

– Nên nhớ cô là Kim Mai, bà nội tôi rất tinh ý đó.

Anh ôm qua vai cô dắt vào nhà. Nơi bộ salon đặt giữa căn phòng khách sang trọng là một bà cụ mặc toàn trắng, mái tóc bạc trắng như chiếc áo bà đang mặc.

Toàn bộ người bà toát nên vẻ quý phái và phúc hậu.

Hoàng Cúc lễ phép.

– Cháu chào bà nội.

Cô xà lại và ôm cánh tay bà:

– Nội đẹp hơn ý nghĩ của con, trông bà y như bà tiên ước trong truyện cô bé Lọ Lem vậy.

Bà Thục Nghiêm cười khanh khách:

– Con biết nịnh lắm đó Kim Mai:

Nhưng mà kiểu nói con là cho bà vui. Đoàn Lộc, con thật là khéo chọn.

Đoàn Lộc nháy mắt:

– Bà nội phải nhớ, con là cháu bà nội.

Những tiếng cười vang to vui vẻ và sảng khoái. Hoàng Cúc trở bên linh hoạt hơn. Và chính cô cũng không ngờ mình đóng vai hồn nhiên vô tư của cô gái sắp về nhà chồng đạt đến như vậy.

Chương 2

Mãi đến lúc ra về, Hoàng Cúc mới ý thức được tấn kịch của mình, cô kêu lên:

– Anh nói ngày mai đám cưới ?

– Phải.

Tôi phải đám cưới với anh sao ?

– Phải. Tôi không còn cách nào khác.

Nhưng làm sao tôi có thể đám cưới với anh, tôi còn bao nhiêu chuyện phải làm kết toán cuối tháng và còn kiếm quỹ tiền mặt nữa.

– Sẽ có người làm cho cô.

Hoàng Cúc la lên:

– Anh là giám đốc của tôi chắc.

– Nếu cô không là người cứu tôi, tôi đã ra quyết định đuổi việc cô rồi. Cô có biết tội lấy tiền công ty dùng vào việc cá nhân sẽ bị như thế nào không ?

– Bị đuổi việc và cao hơn là đi tù.

– Còn tôi, tôi không thể để nội tôi bẽ mặt hay tức giận vì tôi, ngày cưới đến cô dâu đi mất. Cô không còn lựa chọn nào đâu.

Hoàng Cúc rên lên. Bỗng dưng cô lằm vào cái hoàn cảnh trớ trêu lẫn khóc lẫn cười này vậy ? Mặc áo cưới và làm đám cưới với một người không quen, anh ta hoàn toàn xa lạ với cô. Cô thấy giận Vĩnh Kỳ ghê gớm, tại sao anh nỡ đẩy cô vào tình huống này vậy chứ ?

Bỗng dưng rồi áo cưới và mọi thứ linh tinh phiền phức khác quay cô mòng mòng đến một lả.

Hoàng Cúc vừa mở cửa, trợ lý Vinh kêu lên:

– Sao là cô vậy ?

Hoàng Cúc ngơ ngác nhìn mớ đồ trên tay Vinh, toàn là đồ đám cưới. Anh mang đi đâu vậy ?

– Thì giám đốc Đoàn Lộc bảo mang đến cho cô .

– Giám đốc Đoàn Lộc ?

– Làm giám đốc của công ty mình đó .

– Cô làm việc cho công ty mà không biết giám đốc Đoàn Lộc sao ?

Ôi trời ! Suýt một chút nữa, Hoàng Cúc kêu lên như nhà bị cháy. Hèn nào ngày hôm qua anh ta lặp đi lặp lại câu nói đui việc cô, lúc đó cô đã không chú ý mấy.

Hóa ra anh là sếp của cô, và nếu không có chuyện thay thế cô dâu này, chắc chắn anh ta bỏ tù cô rồi.

Vinh vô tình khuôn hết mọi thứ vào nhà, anh ta cười:

– Đúng ra cô không biết giám đốc mới cũng phải, ổng về nước mới có một tháng nay. Bữa nay là ngày đám cưới của ổng.

Thôi, tôi đi ghen.

Hoàng Cúc đứng ngẩn người ra nhìn mọi thứ, giống như một trò đùa hay lúc còn nhỏ chơi trò đám cưới.

Điện thoại reo, Hoàng Cúc đi lại nhấc máy điện thoại lên. Bên kia đầu dây là giọng của Đoàn Lộc:

Sao, thông suốt rồi chưa ?

– Dạ rồi ... thưa giám đốc.

– À !

Lời lẽ của Hoàng Cúc cho Đoàn Lộc biết cô đã nhận ra anh là sếp của cô .

Anh lạnh nhạt ra lệnh:

– Chuẩn bị sẵn sàng, mười giờ là có xe đến rước cô đến nhà thờ làm lễ.

Hoàng Cúc kêu lên:

Trời ơi! Có chuyện này nữa sao giám đốc ? Trước mặt chúa ...

Không để cho Hoàng Cúc nói dứt lời. Đoàn Lộc ngắt ngang:

Không có thay đổi nào cả. Nên nhớ, nếu như có thể trước mặt chúa, thì người thề trước mặt chúa là Kim Mai, không phải cô. Hãy làm tất đi, tôi sẽ không để cô thiệt thòi.

Đoàn Lộc nói bằng giọng thần nhiên của một ông giám đốc quen ra lệnh, còn Hoàng Cúc, cô cứ như người ngồi trên đồng lửa.

Nhân viên trang điểm đến. Hoàng Cúc có cảm giác như mình là một con rối để bị điều khiển, nhào nắn ... Xong trang điểm, chiếc khăn voan đội đầu phủ lên, cô được dắt ra xe, đến nhà thờ.

Không khí trang nghiêm của một đám cưới làm cho Hoàng Cúc run sợ, cô cũng hiểu Đoàn Lộc không còn cách nào lựa nào khác hơn, nên anh đành phải vớ lấy cô.

Một cô kế toán dám sử dụng tiền quỹ cho người tình. Đây là cái giá Hoàng Cúc phải trả cho lòng tin và cho tình yêu của cô.

Đứng bên cạnh Đoàn Lộc và trước mặt cha cố, Hoàng Cúc cố trấn tĩnh mình:

Có Nguyễn Kim Mai, cô đồng ý lấy ông Đoàn Lộc làm chồng và cùng chia sẻ ngọt bùi đắng cay chứ ?

– Vâng.

Cha cũng hỏi Đoàn Lộc như vậy. Anh gật đầu, rồi đeo nhẫn vào tay cô. Anh ôm nhẹ qua người cô và hôn vào má cô. Hoàng Cúc run đến nỗi Đoàn Lộc nhận ra, anh cau mày:

– Có bình tĩnh đi chứ ?

– Vâng.

Nhạc thánh ca vang lên, hoa và dây tơ hồng tung cao chúc mừng. Cuộc đời người con gái có lẽ hạnh phúc nhất là một đám cưới long trọng rõ ràng, nhưng ở vào hoàn cảnh này, Hoàng Cúc chợt thấy buồn cười, buồn đến rơi nước mắt.

Chúa hỏi cô dâu Nguyễn Kim Mai chứ đâu phải Đỗ Hoàng Cúc Mẹ của cô ở quê, bà có uống miếng rượu mừng nào đâu. Cô thấy căm giận Vĩnh Kỳ.

Một tiệc cưới long trọng nữa, Hoàng Cúc lắng nghe lời chúc mừng, “Bách niên giai lão, sắc cầm hảo hợp mà muốn cười cho to lên:

Và bây giờ cô trở về nhà chồng vào căn phòng tân hôn lộng lẫy, hai chiếc gối màu hồng, drap trắng tinh phẳng phiu, mọi thứ đều sang trọng, nhưng ...

Chán quá, Hoàng Cúc vứt bỏ hoa cài đầu cô, nhìn Đoàn Lộc khó chịu:

Tôi không dám nghĩ là giám đốc dẫn dắt vào một trò đùa giống như tên chăn dê bị bịt mắt và bảo anh ta phải đi bắt dê vậy ?

– Sao, cô không vui ?

– Không vui và khó chịu là cái chắc.

Tôi đã đồng lõa với giám đốc để gạt bà nội ông, cha mẹ cũng giả, cô dâu giả, nhưng thề trước chúa Jesus lại là thật.

Đoàn Lộc lạnh lùng:

– Cô đã đồng ý leo lên thang dây để leo đỉnh núi và chỉ được quyền leo lên.

Khi nào tôi cho phép, cô mới được quyền đi xuống. Cô chỉ nhân danh Kim Mai để thề trước chúa là làm vợ tôi suốt đời mà thôi. Người thề trước chúa Jesus là Kim Mai chứ không phải cô.

Hoàng Cúc la lên:

– Ông là người dối chúa và dối cả bà nội mình.

– Nếu như điều lừa dối đó vô hại và danh dự của tôi không hoen ố. Nhưng còn tôi, người yêu của tôi, anh ta sẽ nghĩ như thế nào, khi tôi đã qua một lần mặc áo cưới ?

Ánh mắt Đoàn Lộc trở nên chế giễu:

– Cô vẫn mong cái tên lừa đảo ấy trở về với cô ?

– Không phải, nhưng tôi cũng như ông, lẽ nào không đau khổ khi người mình yêu quay lưng ?

Câu nói của Hoàng Cúc khiến. Đoàn Lộc chùng lại. Anh đã cố giấu nỗi đau của mình vì sự biến mất của Kim Mai, để làm đám cưới. Anh có yêu mới muốn cưới. Kim Mai làm vợ, là thư từ biệt đẩy anh vào cơn đau, cái đau của một kẻ bị từ chối.

Cơn giận bỗng như bị thổi bùng lên, giống như cơn gió, khơi dậy đồng tro tàn, Đoàn Lộc quắc mắt:

– Cô im đi! Tôi muốn có im, rõ chưa ?

Đóng trọn vẹn một vai kịch cô không phải vào tù cô rõ chuyện này hơn ai hết mà. Bà nội của tôi sẽ lưu lại Việt Nam cao lắm là hai tháng.

Hoàng Cúc rên lên:

– Có nghĩa là tôi phải làm vợ giả của anh hai tháng nữa.

– Phải. Tôi sẽ trả cho cô thêm mười triệu nữa.

Mười triệu. Nó bằng bảy tháng lương làm việc của cô. Hoàng Cúc cúi nhìn xuống chân mình. Cô có sự lựa chọn nào khác hơn hay sao ?

– Tối nay cô có thể ngủ trên cái giường kia. Còn tôi ngủ ở chiếc ghế bố này:

Cô cũng đừng có trước mặt bà nội tôi cứ tôi tôi” và “giám đốc .

– Đoàn Lộc mở cánh cửa nhỏ thông sang bên phòng làm việc của anh và ở luôn bên đó Hoàng Cúc ngồi lên giường. Mọi thứ đối với cô ngoài sức tưởng tượng, cô cứ bình bình như người đang bơi trên sóng lớn. Đêm .tán hôn giả, cô dâu nằm ngủ một mình, chú rể nằm bên kia. .

Hoàng Cúc thật khó chịu, vì mùi hương đàn ông mùi hương của Đoàn Lộc.

Cơ không thoải mái chút nào trong vai trò cô dâu giả này.

Có tiếng gõ cửa, Hoàng Cúc hoảng hồn .

đập nhẹ cửa phòng Đoàn Lộc. Anh cũng vội vàng trời dậy, ra hiệu cho cô im lặng. Anh nắm tay cô cùng tiến lại cửa và mở ra.

Là bà Thục Nghiêm, bà vui vẻ:

– Phong tục xưa cũng tốt lắm đó Lộc:

– Bà muốn con với Kim Mai, cùng ăn một chén chè ỷ, sau này sinh nhiều cháu cố cho nội.

Đoàn Lộc cố nén tiếng thở dài.

– Dạ

– Vậy hai vợ chồng con ăn hết chén chè ỷ này đi nhé .

Hoàng Cúc bưng hai chén chè vào, cô bực dọc:

- Anh mới là người phải ăn chén chè này chứ không phải tôi:
- Không ăn thì man di đồ, có sao đâu.
- Đồ ? Hoàng Cúc nhăn mặt.
- Anh phí phạm như vậy? Kẻ phí phạm sau này sẽ nghèo đó.

Đoàn Lộc nhún vai:

- Vậy thì cô ăn đi.

Anh đi sang phòng bên, mặc cho Hoàng Cúc “đánh vật” với hai chén chè ỷ.

Ăn mà Hoàng Cúc nhớ đến chén chè ỷ mẹ hay nấu ở quê.

Bỏ vào chén thức ăn của Hoàng Cúc miếng thịt hong khói, bà Thục Nghiêm âu yếm:

Ăn đi cháu! Cháu gầy quá, cần mập hơn một chút nữa mới đẹp. Phụ nữ phương Tây họ đẹp và tự tin nhờ vào vóc dáng khỏe mạnh đó.

Nhận miếng thịt của bà, Hoàng Cúc lí nhí:

- Cám ơn nội à ! Hôm nay nội muốn đi chơi đâu không, con đi với nội.
- Khỏi ! Nội đi với trợ lý Vinh. Con và Đoàn Lộc có đi hưởng tuần trăng mật cứ đi đi, Đoàn Lộc lắc đầu:
- Nội về Việt Nam ở có bao lâu đâu, cho nên vợ chồng con không đi hương tuần trăng mật, mà ở nhà với nội.
- Đâu có được con? Vợ chồng cưới nhau đẹp nhất là lúc này. Sau này những lúc cãi nhau hay giận nhau, kỷ niệm của tuần trăng mật, sẽ khiến hai con quên tất cả những điều giận nhau. Đi đi con!

Đoàn Lộc quay nhìn Hoàng Cúc:

- Em tính sao Mai ?

Hoàng Cúc cúi đầu:

– Em tùy anh. Nhưng chúng ta ở nhà với nội cho nội vui đi anh ạ.

– Cũng được!

Bà Thục Nghiêm vui vẻ vuốt tóc Hoàng Cúc:

– Bà hoàn toàn hài lòng về cháu đó Kim Mai.

Vậy lát nữa nội đi đâu, con đi với nội nghen!

– Ờ! Nội chỉ thích ngồi trên xe, ngắm đường phố Sài Gòn thôi.

– Hay là con đưa nội đi tham quan cảnh Đầm Sen, cũng thú vị lắm.

– Ô, Nhưng coi chừng thằng Lộc nó giận nội bắt cóc vợ của nó.

Đoàn Lộc nhăn mặt:

– Đâu có nội. Hay con đi với nội luôn ?

– Ờ, thì còn gì bằng.

Hoàng Cúc kêu khổ thầm. Vậy là cô và Đoàn Lộc lại phải đóng vai đôi vợ chồng mới cưới đang yêu nhau tha thiết:

Những lúc bị ôm vào lòng đối với Hoàng Cúc không dễ chịu chút nào. Còn bà nội, luôn bắt .Đoàn Lộc phải quan tâm đến vợ mình hơn.

Nội thích sang năm, khi nội về một lần nữa, nội sẽ được bằng cháu, lúc đó lên đến chức cố. Nội sẽ chờ con chứ chưa chết sớm đâu.

Đoàn Lộc nhăn nhó:

– Nội cứ chết chết” hoài! Phải hai mươi năm nữa nghe nội ?

– Không đâu con, năm nay nội bảy mươi rồi.

– Nội sẽ sống đến trăm tuổi luôn. Phải không Kim Mai ?

Đoàn Lộc nháy mắt với Hoàng Cúc, cô gật đầu. Bỗng nhận ra anh ấy cũng có nhiều điểm đáng yêu, hơn hẳn một Vĩnh Kỳ đã lừa dối cô và đưa cô vào hoàn cảnh lỡ khóc lỡ cười này đâu.

Chợt bà Thục Nghiêm nghiêm mặt:

– Nội muốn biết, tại sao con phải ngủ ở phòng làm việc vậy ?

Giật mình một cái, Đoàn Lộc chối phăng:

– Dạ đâu có, nội ! Con làm việc rồi ngủ quên luôn.

– Chứ không phải là con yêu thích cuộc sống độc thân? Kim Mai! Tại sao con chịu làm vợ một người như cháu bà vậy ?

– Không có đâu bà ơi! Anh Lộc nói ...ảnh không quên ngủ bị ôm.

Bà Thục Nghiêm cười lớn:

– À ! Tính nó từ nhỏ là vậy đó con. Cũng đừng có trách bà để ý. Tại bà muốn hai đứa phải mặn nồng với nhau trong thời trăng mật, sau này đôi khi có con, lại không có thời gian để trăng mật.

– Nội tin đi, chúng con đang hạnh phúc mà.

Đến lúc về phòng và đóng cửa lại, Đoàn Lộc và Hoàng Cúc mới thở phào.

Hình như nội bắt đầu nghi ngờ vì việc họ không tự nhiên với nhau.

Hoàng Cúc ngồi một góc và Đoàn Lộc ngồi một góc:

– Anh tính sao đây ? Tôi mến bà của anh thật, nhưng đóng vai vợ của anh chẳng phải dễ dàng.

– Em nói bộ tôi muốn hôn em hay ôm em lắm sao, mỗi lần tôi chạm vào em là tôi có cảm giác em sợ tôi đến... nổi da gà.

Hoàng Cúc đỏ mặt:

– Anh cũng phải hiểu xưa nay Vĩnh Kỳ chưa từng hôn tôi.

– Yêu nhau mà không hôn nhau ?

– Vậy anh nói yêu nhau phải hôn nhau mới là yêu ?

– Dĩ nhiên !

– Hoàng Cúc lắc đầu nguầy nguậy. Tuy nhiên, cô không thể không công nhận được cái cảm giác thật lạ khi Đoàn Lộc hôn vào má cô. Có một chút rung động nhẹ nhàng.

Một bóng đen đứng trước mặt Hoàng Cúc buộc cô phải nhú lên:

Xin lỗi, chị cần gì ?

Như không nghe hỏi câu hỏi của Hoàng Cúc, cô gái cứ nhìn cô từ đầu đến chân, nhìn một cách sỗ sàng, cái nhìn bất lịch sự khiến Hoàng Cúc khó chịu.

– Cô cần gì ?

– Cô là Hoàng Cúc ?

– Phải.

Cũng là Kim Mai dỏm. Tôi cần cho cô biết, tôi là Kim Mai thật.

Đôi hàm răng Hoàng Cúc cắn lại. Cô gái đứng trước mặt cô đẹp thật, nước da trắng mịn màng, cách ăn mặc quý phái và hợp thời trang. Lấy lại bình tĩnh, Hoàng Cúc lạnh nhạt:

Chị muốn gì ?

Tôi cần gặp anh Đoàn Lộc.

Kim Mai nện mạnh gót giày đi về phòng giám đốc. Có nhiều đôi mắt ngạc nhiên nhìn theo. Họ ngạc nhiên vì Kim Mai từng đến đây, thiệp cưới mang tên Kim Mai nhưng cô dâu lại là Hoàng Cúc. Trong đám cưới, Hoàng Cúc đẹp rực rỡ, nhưng sau đó trở về với công việc, chiếc áo sơ mi trắng giản dị và mắt kính cận xóa đi nét đẹp ấy, còn lại là nét chân quê mộc mạc, nhưng không phải không duyên dáng ưa nhìn, giống như một viên ngọc chưa được người mài giũa.

Rồi họ quay nhìn Hoàng Cúc, cô cúi đầu xuống với công việc của mình. Nhưng chắc chắn thế nào bình thản được.

Bà Thục Nghiêm sắp về Mỹ, Kim Mai xuất hiện. Vai trò cô dâu giả sắp chấm dứt. Và lọ lem lại trở về với cuộc đời lọ lem, tuy nhiên tâm hồn Hoàng Cúc có lẽ không còn lạnh lùng như thuở nào, một Vĩnh Kỳ lừa dối ra đi, để cho Đoàn Lộc hiện hữu.

– Vào đi!

Đoàn Lộc còn chăm chú nhìn vào màn hình vi tính, anh ngỡ Hoàng Cúc vào phòng mình, nên nói mà không nhìn lại.

– Có chuyện gì vậy Hoàng Cúc ?

- Em là Kim Mai không phải Hoàng Cúc.
- Câu nói làm Đoàn Lộc quay phắt lại, chiếc ghế quay tròn theo cử động của anh.

Kim Mai cười nhẹ:

- Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy em ?
- Hai tháng nay em đi đâu ?
- Em trở về Canada.

Đoàn Lộc giận dữ:

- Em trở về Canada ? Em có thể nói với anh như vậy sao?
- Mẹ em ốm nặng, em không thể không về ?
- Em có thể để sau đám cưới, anh đi cùng với em được mà.
- Anh có, thể đi với em, khi vừa đám cưới và cò bà nội của anh cất công từ Mỹ về ?
- Nhưng dù sao đi nữa, em cũng không được đặt anh vào một tình thế ngày mai đám cưới, mà lễ cưới không có cô dâu”.
- Nhưng anh đã có người thay thế, cô ta cũng đẹp đó chứ.
- Bây giờ em trở về gặp anh để làm gì ?
- Em muốn đòi lại những gì là của em.
- Những gì là của em ?
- Anh và vai trò làm vợ.
- Em nghĩ là anh chịu ?
- Chẳng lẽ mới hai tháng mà anh đã thay đổi tình cảm ?
- Thay đổi hay không, không quan trọng mà đây là lần thứ hai, em đã làm tổn thương anh sâu sắc.

Nếu như vậy, em xin lỗi.

Kim Mai bước lại sau lưng Đoàn Lộc, cô ôm cổ anh, cố tình để cho bộ ngực của cô chạm trên vai anh, bộ ngực mềm mại và mùi hương quyến rũ. Quen thuộc. Cô kéo cho chiếc ghế anh quay lại và ngồi vào lòng anh.

– Em không tin là anh không còn yêu em.

Cô để môi cô chạm vào môi Đoàn Lộc và cuốn lấy môi anh để khêu gợi một ngọn lửa tình cho bùng lên.

Đoàn Lộc rùng mình. Đây là cách làm lành sau mỗi khi cả hai giận nhau.

Anh giận dữ đẩy mạnh cô ra:

– Phải, anh đã hết yêu em. Em nghĩ là anh không biết em đi đâu và làm gì sao?

– Em trở về Canada để suy nghĩ và cân nhắc em nên chọn anh hay Tony, dù em đã bằng lòng làm đám cưới với anh.

Đôi hàm răng Đoàn Lộc cắn lại, anh giễu cợt.

– Và em đã quyết định – Phải. Em chọn anh. .

– Muộn rồi ! Em nghĩ một ly nước đã đổ đi thì lấy lại còn nguyên vẹn ư ?

– Nên nhớ, trên mặt pháp lý em là vợ anh. Em có thể đến nhà để gặp bà nội anh, hay phun ra trên báo chí anh đã làm một việc như vậy đó.

Đoàn Lộc giận run:

– Em đã đẩy anh vào tình huống như vậy, bây giờ em lại lấy những điều này để uy hiếp anh:

Kim Mai ! Thật ra em muốn gì đây ?

Kim Mai mỉm cười:

Anh bao giờ cũng thông minh. Dĩ nhiên là em muốn tiền. Bởi vì nếu bà nội anh về Mỹ, anh có thể phản bội lại em.

Bao nhiêu nói đi ?

Năm chục ngàn USD.

Cô làm tiền tôi đó sao ?

– Anh muốn nghĩ như thế nào cũng được.

Đoàn Lộc nhìn Kim Mai dăm dăm. Cô đẹp thật, chính vì vậy mà anh đã yêu cô, yêu tha thiết đắm đuối. Nhưng lúc này đây, anh có cảm giác, cô là một con hồ ly được đội lên vẻ đẹp rực rỡ.

Bất gặp cái nhìn của anh, Kim Mai nhún vai:

Hay là anh dẫn em về gặp bà nội, nói thật tấn kịch anh dựng lên đi.

– Không bao giờ đâu !

– Đoàn Lộc giận dữ mở tủ lút tờ chi phiếu viết số tiền, anh xé nó ra khỏi cùi và vất lên bàn:

– Cầm lấy, hãy biến đi đi!

Không chút xấu hổ, Kim Mai cầm lên xem, xong cô bỏ vào ví và bước lại gần hôn vào má Đoàn Lộc.

– Khi nào nội đi, em sẽ gặp anh.

– Không cần ! Cô đi đi giùm tôi.

Cánh cửa khép lại, cơn giận của Đoàn Lộc bùng lên, anh giận dữ hất đổ mọi thứ trên bàn. Tại sao Kim Mai lại cư xử với anh như vậy? Cô nữ chà đạp lên tình yêu của anh? Những tiếng ầm ầm cô động trong phòng của Đoàn Lộc. Kim Mai thản nhiên đi đầu cô hát cao kiêu hãnh một cách giả tạo. Đến bàn làm việc của Hoàng Cúc, Kim Mai dừng lại:

– Khi nào bà nội về nước, cô cũng phải lập tức biến đi, Tôi sẽ về nhà đó .

Kim Mai nói to quá, mấy chục nhân viên trong phòng làm việc quay nhìn cả hai. Họ đoán được tấn kịch.

Những nụ cười ganh tỵ được dịp nở ra.

Thì ra ly miêu tráo chúa .

Bích Vân mai mỉa:

– Hết việc rồi, lọ lem về chỗ cũ Đếm chén còn mấy cái, mẻ tùm lum.

Bếp núc giống như sạp hàng giữa chợ Bỏ áo chúa, lọ lem mếu khóc ròng.

Hoàng Cúc ngồi lặng im. Hai tháng nay, họ chỉ dám nói sau lưng cô, và bây giờ đã đến lúc họ lên tiếng. Cuộc đời là sự thay đen đổi trắng.

Buổi cơm chiều diễn ra trong im lặng, bà Thục Nghiêm kêu lên:

.

– Hai đứa sao vậy ? Cãi nhau, giận nhau à ?

Hoàng Cúc cười gượng:

– Dạ, đâu có đâu nội.

Lộc thì pha trò, con thì riu rít kể chuyện, vậy mà chiều nay, hai đứa như nuốt cơm không vào, không giận thì là gì ?

– Con và anh Lộc đều thấy không khỏe nội ạ.

– Nếu như vậy, một lát đi nghỉ sớm đi Kim Mai này, hay là con có tin mừng?

– Dạ, nội nói tin mừng gì ạ ?

Thì con sắp có em bé. Nếu có em bé lúc này là nhanh đó, nhưng mà nhanh thì nội càng mừng.

Hoàng Cúc đỏ mặt:

– Chưa đâu nội.

Cô liếc nhanh Đoàn Lộc, đang lúc anh cũng nhìn lại cô, cả hai cùng nhìn sang chỗ khác. Điều này không tránh được đôi mắt tinh tường của bà Thục Nghiêm, bà nghiêm mặt:

– Hình như là con ngủ ở phòng làm việc ban đêm, sao vậy Lộc ?

– Đoàn Lộc giật mình:

– Dạ, đâu có, con làm việc hơi khuya một chút.

– Con còn nữa, gối mền của con để bên phòng làm việc. Con ham làm việc như vậy thì bao giờ con mới có cháu gọi nội bằng cố đây ?

– Rồi nội sẽ có mà.

– Đừng để cho nội biết con lạnh nhạt với Kim Mai là nội không tha cho con đâu.

Đoàn Lộc cố ăn cho hết chén cơm – Nội ơi ? Tối nay tivi chiếu tiếp phim Cô gái Đồ Long đó .

Nghe Đoàn Lộc nhắc đến phim Cô gái Đồ Long, mặt bà Thục Nghiêm tươi lên Phải đó, ăn nhanh lên để xem phim, Kim Mai !

Hoàng Cúc thở nhẹ. Cô mong cho bà trở về Mỹ và tấn kịch chấm dứt, nhưng ngày tháng sao cứ đi chậm chạp.

Lúc chỉ có hai người trong phòng, Đoàn Lộc mới nhẹ nhàng:

– Ngày nay em đã gặp Kim Mai rồi chứ?

– Rồi. Em cũng muốn biết có thay đổi nào không ?

– Không cho đến lúc nội về Mỹ. Cô ta sẽ không tìm chúng ta nữa đâu.

– Nhưng cô ấy đã đi đâu vậy ?

Đoàn Lộc nhún vai im lặng. Sự im lặng cho Hoàng Cúc biết, cô chỉ nên biết những điều nên biết. Cô đứng lên đưa tay che miệng ngáp, để chứng tỏ với Đoàn Lộc có muốn đi ngủ, nhưng dường như anh chẳng có ý đi ra, mà kéo cô vào một góc toa-lét và chỉ lên phía trên. Hoàng Cúc há hốc mồm, cô nhận ra ngay chiếc máy quay phim nhỏ xíu. Chính bà Thục Nghiêm đã bí mật gắn nó vào. Hèn nào cô hiểu tại sao Đoàn Lộc cứ kéo cô vào một góc, để tránh tầm của máy quay phim.

Anh thì thầm:

Không biết bà nội nghi ngờ chuyện gì nữa, nhưng có lẽ vì bà biết anh ngủ- bên phòng làm việc.

Hoàng Cúc lo lắng:

– Như vậy chúng ta làm sao ?

– Em lại đây !

Giữa lúc Hoàng Cúc chưa hiểu chuyện gì, anh đẩy cô ngã xuống nệm và hôn cô. Giọng anh thật khẽ:

– Em nằm im đi !

Trời ạ! Sự đụng chạm gần gũi không thể tưởng tượng được, có một chút gì đó rung động và cũng thật dễ chịu. Giây phút này, sao cô bỗng muốn kéo dài mãi. Dưới ánh sáng vàng nhạt của ngọn đèn chùm, cô nhận rõ ánh mắt màu sáng nhạt, một gương mặt đầy nam tính và vòng tay mạnh mẽ. Bất giác, cô nhắm mắt lại tận hưởng cái cảm xúc tuyệt vời ấy.

Tiếng rè rè thật khẽ của máy quay phim tắt Đoàn Lộc nhóm dậy, anh cười khẽ:

– Xin lỗi em.

Cả hai nhìn nhau ngượng ngịu vì vở kịch, nhưng hình như mọi thứ đang lộng giả thành chân .

Giọng anh bây giờ thật nghiêm:

– Anh đang lo thủ tục ly hôn. Em yên tâm đi, nội sẽ về Mỹ trong tuần sau.

Hoàng Cúc nghe lòng mình se lại. Có nghĩa là tấn kịch sẽ kết thúc. Lọ Lem trở về với cuộc đời lọ lem.

Trở mình, Đoàn Lộc nhẹ nhàng đẩy chân Hoàng Cúc sang một bên, một chân cô gác lên một chân của anh. Cô ngủ say thật. Mấy ngày nay anh ngủ cùng giường với cô, cái gối ôm chân ở giữa, tối nay cái gối ôm bị tuột xuống khỏi chân và cô nằm sát vào anh, gần như rúc vào anh lạnh. Anh kéo cái mềm đắp lên người cô, rồi nằm ngắm cô. Trong giấc ngủ, Hoàng Cúc dễ thương như cô tiên trong chuyện cổ tích:

Trời sang đông lạnh thật, trong cảm giác ấm áp ấy, Đoàn Lộc đi mau vào giấc ngủ,.. Ái ! Suýt một chút nữa, Hoàng Cúc kêu lên, vì cô đang đắp chung với Đoàn Lộc một cái mềm, nhưng là cô ôm anh, chứ không phải anh ôm cô. Cô vội nằm lăn ra xa và ngắm anh.

Anh cũng đẹp trai đấy chứ. Vở kịch của cô và anh sắp chấm dứt, trong vài ngày nữa thôi, bà nội sẽ trở về Mỹ với công việc bên ấy. Những cảnh trái khoáy này không còn nữa, nhưng cũng là lúc Hoàng Cúc nhận ra một điều:

hình như cô bắt đầu có tình cảm với anh.

Từ đưa đón nhau đi về và bên nhau cận kề như thế này mình phải lòng rồi sao ? Là giả thôi,

đừng suy nghĩ vẩn vơ.

Hoàng Cúc ơi. Hãy nhớ một điều mi là con lọ lem xấu xí. Xong vở kịch, lọ lem lại trở về vị trí của mình. Vết mực loang trên áo, tẩy sạch thế rồi thôi, và anh là anh, một con người. khác hẳn thế giới của cô, gặp nhau trong một phút nào đó ở điểm vô cực.

Những ngày cuối cùng thật bận rộn, mua sắm và tiệc tùng, tiễn bà nội về Mỹ, có nghĩa những ngày huy hoàng với Hoàng Cúc sẽ chấm dứt. Mình sẽ rời nơi này ư.

– Con ngồi ngoài này sao Kim Mai ?

Bà Thục Nghiêm đi ra, Hoàng Cúc giật mình vội đứng lên:

– Bà nội! Nội chưa ngủ ?

– Ờ, bà nội tối nay cũng khó ngủ như con vậy.

– Ngày mai nội về Mỹ, cần ngủ sớm.

– Nội muốn hỏi con chuyện này.

– Dạ chuyện gì hả nội ?

Hoàng Cúc lo lắng. Hay là chuyện cô không phải là Kim Mai bị bà phát hiện?

– Ngồi xuống đây đi con.

Bà Thục Nghiêm thân mật ôm vai Hoàng Cúc:

– Bà nội thật mến con vì tính cách giản dị và hồn nhiên của con.

– Cám ơn nội đã thương con.

– Con hãy thay bà nội chăm sóc cho Đoàn Lộc, lớn rồi chớ chẳng biết lo cho mình đâu.

– Dạ con sẽ lo cho anh Lộc, anh là ...chồng của con mà.

– Nội muốn cho con cái này. Con cầm đi !

– Nội ...

Hoàng Cúc sững sờ, bà Thục Nghiêm lấy chiếc vòng đeo vào tay Hoàng Cúc.

– Quà của nội cho con.

Hoàng Cúc cảm động:

– Cám ơn nội.

– Sau này con nhớ mau sinh cho bà nội một đứa cháu, nội mong như vậy thôi.

Hoàng Cúc cúi đầu. Bà có hiểu chẳng, ngày mai bà đi thì tấn kịch làm vợ của cô cũng kết thúc.

– Thôi, vào nhà ngủ đi con ! Chắc là Đoàn Lộc cũng thức giấc, nó đi tìm con đấy:

Có bóng Đoàn Lộc thấp thoáng rồi hiện ra.

– Nội! Sao giờ này nội chưa ngủ.?

Ờ, nội dặn dò vợ con. Con có người vợ như Kim Mai là nội yên tâm. Vợ là người sẽ sống với mình cả đời, cho nên phải biết quý trọng nhau, cô như vậy mới sống đời được với nhau.

Dạ, con hiểu rồi – Thôi, khuya rồi, đi ngủ đi con.

– Dạ.

Nhìn theo bà nội, Đoàn Lộc lo lắng:

– Có chuyện gì vậy em?

– Nội dặn em lo cho anh. À ! Bà tặng em chiếc vòng này.

– Vậy à ! Em cứ đeo đi!

Đoàn Lộc liếc Hoàng Cúc, ngập ngừng:

Sau này:... . em cứ giữ. kỷ niệm của bà mà:

– Vâng.

Một khoảng không im lặng, cả hai cùng nghĩ đến ngày mai, vở kịch kết thúc.

Có một điều gì đó, anh không muốn thay đổi. Lẽ nào đêm nay là đêm cuối cùng được bên nhau.

Đưa bà Thục Nghiêm ra sân bay, và rồi cùng với Đoàn Lộc trở về nhà, sao lòng Hoàng Cúc không thấy nhẹ như cô tưởng. Xe về đến nhà, Đoàn Lộc không lái xe vào, anh dừng bên ngoài:

– Em vào nhà đi, chờ anh đi công việc xong, anh sẽ về . Nhớ đấy!

Hoàng Cúc gật đầu rồi mở cửa bước xuống xe. Có nghĩa cô chỉ được rời nhà lúc anh trở về nhà, cô còn phải, trả lại cho anh những nữ trang cưới. Khi cô đến với vài bộ quần áo, thì ra đi cũng như thế, anh trả công hai tháng qua cho cô hậu hỉ quá rồi còn gì. Hai mươi triệu, một số tiền phải gần hai năm làm việc cô mới có, cô còn phải trả tiền nhà tiền ăn uống và mọi chi tiêu cần thiết khác:.

Mở cửa và bước vào phòng, Hoàng Cúc thở dài nhìn mọi thứ. Đây là những giây phút cuối cùng cô còn lưu lại đây, rồi sẽ chẳng bao giờ trở lại. Cái ý nghĩ này làm cho cô thấy buồn, không phải vì tiếc nuối cuộc sống xa hoa và giàu sang mà vì ... anh.

Từ bao giờ, hình ảnh anh len vào từng chút một trong tâm hồn cô . Đóng cửa phòng lại Hoàng Cúc đi ra vườn hoa. nắng chiều nhuộm vàng một góc vườn.

Hoàng Cúc ngồi xuống chiếc ghế đá, thần thờ nhìn những hoa cúc vàng vẫn nở, hoa mười giờ khép lại, còn những chiếc lá xanh. Cô chợt thấy mình cô đơn, nếu như cô quay về căn nhà trọ cũ của mình, sống với người bạn chung phòng. Và cũng lâu lắm rồi cô không gặp Vĩnh Kỳ. Kỳ lạ là cô đã quên anh, quên nỗi đau anh gây ra cho cô.

Bóng tối buông dần, nhưng chừng như Hoàng Cúc vẫn không thoát ra những suy nghĩ cô đọng trong tâm hồn cô. Chợt ngọn đèn vườn hoa sáng lên, Đoàn Lộc bước ra:

– Em ở ngoài này à.

– Dạ. Anh mới về!

Hoàng Cúc đứng lên:

Em xếp sẵn mọi thứ hết rồi. Chờ anh về em trả nữ trang cưới lại cho anh.

Cô bước ngang qua chỗ anh đứng để đi vào nhà.

– Hoàng Cúc ! - Anh nắm cánh tay cô giữ lại - Anh đâu lấy lại những thứ đó làm gì.

Nhưng nó là tiền, là những vật quý giá, là tài sản, em cần phải trả lại cho anh.

– Nhưng nếu anh yêu cầu em ở lại, em có ở không ?

– Em không hiểu ?

Hoàng Cúc ngỡ ngàng nhìn Đoàn Lộc, cô không hiểu anh muốn gì ở cô.

– Em về nhà trọ vẫn phải trả tiền thuê nhà mà, phải không .

– Và nếu như em về đó người ta sẽ nghĩ như thế nào đây:

Hoàng Cúc cười nhẹ.

– Sài Gòn rộng lớn, anh sợ người ta cười anh hay sao ?

– Anh không sợ, nhưng thật sự là anh cần em. Anh cần em, Cúcạ!

Anh kéo mạnh cô vào vòng tay anh và cúi xuống tìm môi cô. Hoàng Cúc chờ người ra, nhưng rõ ràng cô, không hề chống cự lại nụ hôn của anh, nụ hôn cháy bỏng và như muốn đốt cháy trên thân thể cô. Rời khỏi vòng tay anh, Hoàng Cúc còn ngẩn ngơ. Vì rõ ràng cô đã đón nhận nụ hôn của anh bằng người yêu trao gửi cho người yêu. Cô nghe thoảng mùi rượu Cham-pagne trên môi anh. Anh đến với cô vì rượu hay vì tình yêu đây ?

– Em sẽ ở lại chứ Hoàng Cúc ?

Hoàng Cúc nói mà không quay lại.

– Vâng.

Cô với anh là gì đây ? Là tình yêu hay vì anh đã quen với sự có mặt của cô bên cạnh anh ?

Chương 3

Không có gì thay đổi. Căn phòng của hai người vẫn một nửa là của Hoàng Cúc và một nửa của Đoàn Lộc, có điều bây giờ không là vở kịch, hai người tự nhiên khi bên nhau, cùng xem tivi và bữa ăn vẫn ăn chung. Sáng, anh đưa cô đến công ty và chiều về trong một mái nhà.

– Tối nay em muốn đi xem nhạc không Cúc ?

– À Hoàng Cúc vui mừng:

– Nếu anh mời thì em đi.

– Em mặc áo màu vàng ấy, anh thích em mặc áo màu vàng. Màu vàng sang trọng và quý phái.

Hoàng Cúc trêu:

– Chỉ có anh là nói màu vàng sang trọng và quý phái. Còn em, em nói màu vàng là màu phản bội.

– Nhưng anh vẫn thích màu vàng, nhất là vàng chanh, vì nó là tên em. Hoàng Cúc.

Hoàng Cúc phì cười:

– Lần đầu tiên em nghe nói một câu nịnh đầm.

– Các cô gái đều thích câu nịnh đầm cho dù giả dối.

– Vậy anh đang giả dối với em ?

Đoàn Lộc nhăn mặt:

– Em hay bắt bẻ người ta như thế à ?

– Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh thấy em rất khờ và nếu không nói là... lù khù, nhưng không phải thế. Xin lỗi nghe, người ta nói lời thật thương hay mất lòng nhau.

Hoàng Cúc hất mặt:

– Em sẵn sàng tiếp thu lời phê bình mà.

– Tuy nhiên em có một điểm là quá tin người. Em đã tin Vĩnh Kỳ và cả anh.

– Có điều anh sẽ rất thật lòng với em, vì anh yêu em.

Anh sờ tay lên mặt cô:

– Giá như em bỏ cái kính cận này ra được em sẽ rất đẹp. Chính cái kính này làm cho em già và kém đẹp.

– Anh khuyên em nên đeo kính sát trùng à ?

– Ừ! Vì như thế này rất vướng, víu.

– Sao ? .

Hoàng Cúc chưa hiểu chuyện gì, anh đã kéo cô vào anh, tháo chiếc kính cận ra, anh hôn cô. Nụ hôn của anh luôn làm cho mọi phản ứng của Hoàng Cúc tiêu tan, cô phụng phịu bầu vào tay anh:

Anh tham lam lắm.

Đoàn Lộc cười lớn:

– Nếu như anh muốn em thuộc về anh thì sao ? Tham lam quá phải không ?

Mặt Hoàng Cúc đỏ bừng lên:

– Em đi thay quần áo để đi xem ca nhạc nhé !

Cô chạy ù đi, mặt cứ đỏ như vừa uống xong ly rượu mạnh. Mở tủ, Hoàng Cúc chọn một chiếc quần màu xám và áo màu kem, cô thay quần áo xong rồi bước ra.

Đoàn Lộc cũng sẵn sàng. Anh nhìn cô âu yếm, cái nhìn đầy tình yêu dịu dàng. Hình ảnh Kim Mai hoàn toàn ra khỏi tâm hồn anh. Anh tiến lại ôm qua vai cô và nhẹ hôn vào má cô!

– Đi thôi!

– Dường như mọi thứ từ anh luôn làm cho Hoàng Cúc ngất ngây và rung động.

– Hoàng Cúc này, dậy đi em !

Hoàn Lộc tinh nghịch đưa bàn tay lạnh ngắt luồn vào trong chăn, nắm lấy chân Hoàng Cúc.

– Ái ! Lạnh quá !

Hoàng Cúc phụng phịu kêu lên:

Lạnh quá ! Anh gọi em dậy chi vậy ?

Gần bảy giờ rồi cưng. Mọi khi em đâu có dậy muộn như vậy – Anh sờ trán em xem anh Lộc. Đêm hồi hôm, em sốt quá trời.

– Sao không gọi anh dậy. Rồi em uống thuốc gì chưa ?

– Rồi, nhưng còn nhức đầu lắm.

Đoàn Lộc đưa tay thăm nhiệt trên trán Hoàng Cúc:

– Hay anh đưa em đi bác sĩ nhé.

– Thôi đi, em cảm sơ sài thôi. Có điều hôm nay ... giám đốc cho em nghỉ một ngày.

– Được rồi, em bệnh.. thì phải nghỉ.

– Hay là một lát anh bảo dì Ba nấu cháo cảm với cạo gió cho em nhen ? ..

– Dạ:

Vậy hôm nay anh đi làm một mình nghe.

– Em bệnh dĩ nhiên anh phải đi làm một mình rồi. Nếu một lát có khó chị quá, em bảo dì Ba điện thoại cho anh về.

Hoàng Cúc mỉm cười hôn nhẹ vào má Đoàn Lộc:

– Anh đi làm vui vẻ.

Ra đến ngoài, Đoàn Lộc căn dặn đủ thứ rồi mới đi làm. Chỉ chờ cho Đoàn Lộc đi, Hoàng Cúc tung chăn ngồi dậy, cô chạy đi tìm dì Ba.

– Dì Ba ơi ! Dì đi chợ cho cháu thập tùng đi với nghe.

– Ủa ! Cậu Lộc nói mớ bệnh mà ?

Hoàng Cúc cười tủm tỉm:

– Đâu có ! Cháu xí gạt ảnh đó. Hôm nay là sinh nhật của ảnh, cháu muốn dành bất ngờ cho

ảnh, ở nhà làm một cái bánh sinh nhật và, làm những món ăn ảnh thích. Anh Lộc thích ăn món gì hả dì ?

Để coi Cậu Lộc thích ăn món thịt bò nướng cuốn mỡ chài, món lẩu chua ngọt. Cháu sẽ làm những món ấy và một cái bánh sinh nhật bốn tầng ảnh gọi điện về thì dì nói cháu ăn cháo xong rồi thì ngủ nghen dì.

Hiểu chuyện, dì Ba mỉm cười:

– Cậu với mợ thật hạnh phúc, cậu có phước gặp được mợ.

Nguyên một ngày đó Đoàn Lộc gọi điện thoại về ba bốn lần. Hoàng Cúc trêu – Em khỏe rồi. Mà chiều nay anh có về sớm không vậy ?

Đoàn Lộc cười vui vẻ:

.

– Nếu em muốn anh về sớm, anh sẽ về sớm. Nè, cô vợ trẻ của anh, muốn dành bất ngờ gì cho anh vậy ?

Hoàng Cúc đỏ mặt, như có Đoàn Lộc đang đứng trước cô:

– Không nói cho anh nghe đâu, chiều về anh sẽ biết. Về sớm nghe anh – Tuân lệnh ?

Đoàn Lộc gác máy. Minh An gõ nhẹ vào cánh cửa:

Anh Lộc ! Có chị Kim Mai muốn gặp anh:

Đang vui vẻ, nên Đoàn Lộc gật đầu:

– À ! Em cho cô ấy vào đi !

Kim Mai đẩy cửa bước vào, Đoàn Lộc chỉ vào chiếc ghế đối diện:

Anh cũng định đi tìm em đây.

– Ảnh nhất định ly hôn.

– Ừ. Chúng ta không chung sống với nhau, tốt nhất nên trả tự do cho nhau, không lý nào em ràng buộc anh hay anh ràng buộc em, phải không ?

– Anh sẽ cưới cô ta à ?

Không nghe Đoàn Lộc trả lời mình, Kim Mai nhún vai:

– Em bằng lòng ly hôn, nhưng em có một yêu cầu.

– Em nói đi !

Hôm nay là sinh nhật anh, em muốn đi với anh, gọi là lần cuối cùng, có được không anh ?

Lưỡng lự một chút, Đoàn Lộc gật đầu .

– Được nhưng sáng ngày mai chúng ta gặp ở văn phòng luật sư Luân lúc tám giờ nhé!

– Được mà.

– Còn điều kiện ly hôn, em nói đi!

– Anh muốn cho em gì, em cũng nhận hết. Em đã đánh mất tình cảm của anh, anh không còn yêu em nữa cũng là một điều không may cho em.

Đoàn Lộc thở nhẹ:

– Chuyện qua rồi em nhắc làm gì:

Có trách là trách anh mau thay lòng. Em với Tony thế nào ?

Ba mẹ em phá sản, nên anh ta đã bỏ em. Em không muốn ở Canada nữa, ai ngờ về đây. .

– Anh sẽ là bạn tốt của em, nếu như em cần anh giúp đỡ và nằm trong khả năng của anh, anh sẽ giúp em. Cám ơn anh. Nếu anh nói chúng ta là bạn, vậy anh dành suốt một tối nay cho em nhé . Em nhớ năm rồi sinh nhật của em, anh đã tổ chức cho em, có nhiều bạn bè đến với chúng mình.

– Được rồi.

Đoàn Lộc vỗ nhẹ lên tay Kim Mai, dù sao thì anh và cô cũng một thuở từ bạn bè đi đến tình yêu, tiếc rằng khi cô quay về, trái tim anh đã hướng về một tình cảm khác.

Cả hai ra xe đi ngang qua chỗ Minh An, Kim Mai nháy mắt như thầm bảo:

Chị sẽ chinh phục anh Đoàn Lộc, em hãy mở mắt ra mà xem.

– Em muốn đi đâu Kim Mai ?

Anh về nhà em đi !

Chiều ý, Đoàn Lộc lái xe về nhà trọ của Kim Mai. Cô vừa mở cửa, anh ngạc nhiên nhìn. Trên chiếc bàn giữa nhà là bình hoa hồng đỏ thắm, chiếc bánh sinh nhật to mang hàng chữ:

Happy Birthday to Đoàn Lộc” và con số ba mươi tuyệt đẹp.

Đoàn Lộc cảm động:

– Không ngờ em tổ chức mừng sinh nhật cho anh như thế này. Cảm ơn em Kim Mai.

Kim Mai đốt nến, ba mươi ngọn nến sáng lung linh, cô tắt đèn điện cho không gian trở nên mờ ảo, và vụt đưa Đoàn Lộc trở về kỷ niệm xa xưa thuở ấy, anh và. Kim Mai yêu nhau. Điều nhạc Slow buồn.

Ngày xưa đằng ấy tóc thề .

Ta thời tóc ngắn nên oề tương tư Ngày xưa ta viết phong thư Đằng ấy nhận được hình như ... bằng lòng Ngày xưa có tiếng thì thầm Mai sau đừng có thay lòng à nha .

Ngày xưa đằng ấy dấu quên Trời mưa, mưa quá cho nên ... phai lòng. .

– Anh Lộc, nhảy với em bản nhạc này đi!

Không đợi Đoàn Lộc lên tiếng Kim Mai ôm qua cổ Lộc. Anh đành bước theo cô đi trong điệu nhạc du dương lãng mạn, – Anh Lộc! Chúc mừng sinh nhật lần thứ ba mươi của anh.

Kim Mai rót đầy hai ly rượu cốc tai, cô đưa cho Đoàn Lộc một ly – Uống với em nữa đi anh Lộc !

Đoàn Lộc lắc đầu:

– Thôi, anh không uống nữa đâu:

Uống nữa anh sẽ say và không lái xe về nhà được.

– Không về nhà được, thì ngủ lại đây với em. Chỉ có mấy ly mà Đoàn Lộc thấy say, anh ngồi xuống ghế.

– Anh nghỉ một lát. Xong, em gọi anh về ghen Mai.

– Anh Lộc!

– Kim Mai ôm qua cổ Đoàn Lộc, cố gắn môi, cô vào môi anh, Đoàn Lộc cố vùng ra.

Anh nhớ đến Hoàng Cúc giờ này có lẽ cô đợi anh ở nhà. Sáng nay cô không khỏe, vậy mà anh đã đi theo Kim Mai để bị sa lầy Buông anh ra, Kim Mai!

Tiếng của Đoàn Lộc chìm khuất, hai mắt anh nhúu lại, không tài nào mở ra nổi.

Mợ làm bánh khéo quá chừng, nhất là phần nắn mấy cái bông hồng:

Dì Ba tặc tặc khen:

– Mọi khi còn bà nội ở đây, bà hay nói bà thích mợ nấu ăn, thức ăn rất hợp khẩu vị của bà.

Hoàng Cúc vừa cặm cùi đi đường kem thành chữ:

“Happy Birthday Đoàn Lộc”, vừa cười khiêm nhường:

– Mẹ Cháu ở nhà còn khéo hơn cháu nữa, bà biết nấu đủ thứ món ăn ngọt l้น mận nào mợ giỏi quá chừng.

– À ! Sắp sáu giờ rồi. Dì muốn về nhà với cháu nội bữa nay thì về đi, sáng đến sớm.

Dì Ba vui mừng:

– Cám ơn mợ nhen.

– Cho dì năm chục ngàn đi xe:

– Mợ thiệt tốt. Hồi cậu Lộc bồ với cô Kim Mai, cô ấy về nhà này chỉ biết bày ra thôi cậu Lộc cũng chiều lắm. May là cậu cưới mợ.

– Thôi đi, dì khen nữa mũi cháu sẽ nở như trái cà chua đó.

Lấy tiền cho dì Ba xong Hoàng Cúc cặm cùi trang hoàng chiếc bánh sinh nhật. Một lát nữa khi anh về đến, cô sẽ tắt hết đèn trong nhà, chỉ để đèn cây sáng thôi. Chắc chắn anh sẽ ngạc nhiên và xúc động.

Đồng hồ chỉ sáu giờ, mười lăm phút nữa anh sẽ về đến nhà, đủ thời gian cho Hoàng Cúc trang điểm. Cô hài lòng ngắm mình trong gương, và hồi hộp chờ nghe tiếng xe đỗ lại.

Điện thoại reo, Hoàng Cúc vội nhấc máy lên:

– Alô.

– Anh đây Cúc, có lẽ phải một giờ nữa anh mới về được.

– Anh có bạn à ?

– Ờ. Em ở nhà đói cứ ăn trước đi nhé.

Hoàng Cúc phụng phịu:

– Không, em chờ anh.

– Anh sẽ cố gắng về sớm.

Có lẽ anh mừng sinh nhật của mình với bạn bè cũng nên, Hoàng Cúc đặt máy xuống. Không sao, một giờ nữa anh về mà. Xưa nay, từ lúc cô và anh bắt đầu cho tấn kịch và bây giờ yêu nhau thật sự, có bao giờ anh sai hẹn với cô đâu.

Hoàng Cúc mở ti vi xem để giết thời giờ chờ đợi. Nhưng chín giờ ...cái đói cồn cào Hoàng Cúc, cô tự nhủ mình hãy chờ anh một chút nữa. Cô đi pha ly nước sâm vừa uống vừa xem ti vi. Chương trình ti vi nhạt nhẽo. Mười giờ ... rồi một giờ ... Chưa bao giờ Hoàng Cúc phải đợi anh như thế, cô sốt ruột quá. Gần ngừ một chút, Hoàng Cúc quay số điện thoại:

– Alô.

Giọng nữ phát ra từ điện thoại, của Đoàn Lộc, Hoàng Cúc cố giữ bình tĩnh:

– Tôi là Hoàng Cúc. Xin chuyển máy:

giùm cho anh Đoàn Lộc.

– Anh Đoàn Lộc ngủ rồi anh đang ở nhà tôi Hoàng Cúc ! Cô yên tâm đi, khi mà thủ tục ly hôn chưa hoàn tất thì anh Lộc vẫn là chồng của tôi, đúng không ?

Hoàng Cúc gác mạnh độn thoại. Thì ra người bạn mừng sinh nhật với anh là Kim Mai. Họ từng yêu nhau mà, tại sao họ không thể đến với nhau đêm nay.

Nước mắt Hoàng Cúc trào ra. Cô có thể dễ dàng quên Vĩnh Kỳ, nên tưởng rằng Đoàn Lộc cũng như cô.

Trở lại bàn tiệc, Hoàng Cúc rút hết những cây đèn cầy, hoa và bánh sinh nhật. Suy nghĩ, một chút, cô dứt khoát ném vào sọt rác. Còn những món ăn, cô cố ngồi ăn, ăn cho kỳ hết, vừa ăn nước mắt vừa chảy ra, cô nuốt luôn những nước mắt vào bụng.

Những thức ăn không hết, Hoàng Cúc bỏ vào bọc ni lông cột kín lại, cô cho nó hết vào sọt rác:

Vậy là hết, hết dấu tích mừng sinh nhật. Người ta đã không cần, cô cố mừng cũng vô ích.

Đoàn Lộc giật mình thức giấc, anh mở mắt ra nhìn quanh. Giật nảy người, Đoàn Lộc bật dậy như cái lò xo. Anh đang ở đâu như thế này ?

– Anh dậy rồi à ?

Kim Mai từ phòng tắm bước ra, toàn thân cô quấn hờ hênh bằng chiếc khăn tắm, cô tươi cười:

– Anh ngủ say quá nên em không đánh thức anh dậy.

– Tại sao như thế này hả Kim Mai ?

– Tại sao anh lại ở nhà em ?

– Không phải là chiều hôm qua, anh và em gặp nhau để bàn về vấn đề ly hôn?

– Đúng, chúng ta bàn chuyện ly hôn, và em đã thỏa thuận nhận chịu ly hôn.

Đoàn Lộc vỗ trán. Anh nhớ lúc đó Kim Mai rất vui vẻ, cô nói là cô muốn mừng sinh nhật của anh, gọi là lần cuối cùng, rồi đường ai nấy đi. Một tiệc rượu, rồi sau đó.

Kim Mai đến từ sau lưng Đoàn Lộc, cô ôm cổ anh, Đoàn Lộc rung mình bởi da thịt tươi mát và trống trải của Kim Mai sát vào anh. Anh không thể nhớ mình đã say rượu và chuyện gì đã xảy ra nữa.

– Anh đứng bật dậy xô Kim Mai ra:

– Anh phải đi về đây.

– Kim Mai mỉm cười:

– Anh đã bỏ qua ý nghĩ ly hôn rồi phải không, cho nên sáng nay không có ý cùng với em đến văn phòng luật sư. Nếu như anh còn giữ ý định này, thì quả thật anh quá tàn nhẫn với em, sau một đêm mặn nồng.

– Em nói cái gì vậy Kim Mai ?

– Đêm qua ... em đã là người của anh.

– Không thể nào! Nãy giờ đang vui vẻ, gương mặt Kim Mai đánh lại:

– Có nghĩa là anh vẫn muốn ly hôn ?

– Chúng ta đã thỏa thuận chiều hôm qua rồi mà.

– Nhưng bây giờ em không muốn ly hôn nữa. Tại sao em phải ly hôn, khi em và anh đã là của nhau. Đoàn Lộc, nếu như anh không tử tế với em, anh vừa muốn có em, vừa muốn có người phụ nữ khác, em sẽ không để yên cho cô ta.

Em có quyền tống cổ cô ta ra khỏi nhà đấy.

Đoàn Lộc sững sốt nhìn Kim Mai. Càng lúc cô càng chứng tỏ cho anh biết cô là một con người đầy thủ đoạn. Còn một ngày nữa đám cưới, cô mang hết tiền bạc và nữ trang cưới đi. Trở về, cô ra điều kiện với anh, vẫn là tiền và bây giờ ...

Anh lạnh lùng đi ra cửa:

– Em đừng làm cho anh ghê sợ em hơn nữa. Tốt nhất những gì chúng ta đã thỏa thuận hãy bằng lòng đi.

– Em thay đổi ý định rồi, em sẽ không ly hôn, em muốn làm vợ anh. Luật pháp đã công nhận em và chính anh cũng đã từng ký tên vào tờ giấy đăng ký kết hôn, em nghĩ là anh không bao giờ quên chi tiết ấy.

Đoàn Lộc giận dữ:

– Nếu như em nghĩ là em bắt buộc anh phải theo ý em thì em lầm rồi, lá thư em từ biệt anh trước ngày cưới, anh còn giữ rất kỹ.

Kéo mạnh cánh cửa, Đoàn Lộc bước ra ngoài. Không thể ngờ đêm qua anh có thể sa vào một cái bẫy giăng ra quá ngọt ngào.

Đã có lúc anh xúc động khi nghe Kim Mai nhắc lại những ngày yêu nhau, cô khóc trên vai anh, và cầu mong một sự tha thứ.

Anh đã sai lầm. Một sự sai lầm lẽ ra không nên có.

Cửa khóa cho Đoàn Lộc biết, Hoàng Cúc đã đến công ty, anh thở dài xuống xe. Tra chìa vào ổ

khóa và mở cửa đi vào nhà. Mọi thứ vẫn ngăn nắp. Đêm qua có lẽ Hoàng Cúc không biết anh đi đâu. Anh chưa biết mình nên nói thế nào, nếu như gặp Hoàng Cúc, cô có quyền biết anh đi đâu chứ. Cánh cửa chính bị đẩy vào, Đoàn Lộc vui mừng quay ra:

Hoàng ...

– Nhưng không phải, là dì Ba giúp việc.

Dì chào Đoàn Lộc:

– Cậu chưa đi làm sao ? Tôi đến hơi muộn, cậu cứ lo cậu với mợ đã đến công ty.

Đoàn Lộc cau mày:

– Không phải dì đi chợ về sao ?

– Dạ, đâu có. Chiều hôm qua, phụ với mợ làm bánh và các món án mừng sinh nhật cho cậu xong, mợ bảo tôi có muốn về nhà không, mợ cho về, nên tôi xin phép về nhà một đêm.

– Dì nói hôm qua, dì với ... nhà tôi tổ chức bữa ăn mừng sinh nhật cho tôi.?

– Dạ. Mợ khéo tay thật, đích thân làm các thức ăn, còn chiếc bánh sinh nhật đẹp không chê vào đâu:

Xua tay cho dì Ba đừng nói nữa, Đoàn Lộc vừa đi ra xe anh lái nhanh đến công ty.

Nhưng chỗ ngồi của Hoàng Cúc trống không. Đoàn Lộc gọi cô thư ký:

– Sáng nay cô Hoàng Cúc chưa đến?

– Dạ đến rồi, chắc lại chạy đâu đó. Nếu cô ấy vào, cô bảo là vào phòng gặp tôi nhé.

– Dạ:

Nghĩ đến chuyện đêm qua Hoàng Cúc chờ mình về, rồi cô bỏ công làm mọi thứ, lòng Đoàn Lộc xốn xang, cái cảm giác có lỗi khiến anh bút rút.

Cộc cộc. Tiếng gõ cửa, Đoàn Lộc vội đi ra, anh vui mừng:

– Hoàng Cúc !

Cô tránh cái nắm tay của anh.

– Anh cho gọi em.

– Em vào đi!

Đóng cửa lại, anh ôm vai cô:

– Cho anh xin lỗi. Thực sự chiều hôm qua không biết em làm tiệc sinh nhật cho anh. Nếu biết anh không đi gặp Kim Mai.

Hoàng Cúc cười nhẹ, cô gỡ bàn tay Đoàn Lộc đang ôm cô:

– Đâu có sao. Em mừng sinh nhật anh hay cô ấy vẫn vậy mà.

– Anh biết em buồn anh, cho anh xin lỗi. Chiều nay chúng ta đi ăn ngoài đi nghe em.

– Xin lỗi, chiều nay em có hẹn.

– Anh đi cùng với được không?

– Không được đâu, toàn là bạn gái của em thôi còn đi học:

Mà anh cũng không cần xin lỗi em, tại em tự ý làm sinh nhật, anh không về thì em ăn một mình.

Rõ ràng cô giận anh và không chấp nhận lời xin lỗi của anh. Anh thở dài.

Em có biết là anh đang cố gắng thuyết phục cô ấy chịu ly hôn.

– Em ra ngoài làm việc, có chuyện gì hãy để chiều về nói đi anh.

Hoàng Cúc mở cửa đi thẳng ra ngoài, thái độ của anh giống như một người lớn sau khi làm lỗi muốn chuộc tội của mình vậy. Cô không thích điều ấy, nếu như anh muốn trở lại với Kim Mai, cô cũng đâu có tư cách gì buộc anh. Có lẽ cô trở nên về chỗ của mình, cho họ trở về với nhau.

Chỗ của Hoàng Cúc ngồi trống không, Đoàn Lộc tần ngần một lúc. Chiều nay cô không đợi anh đưa về, đã bỏ về trước. Mọi khi, nếu anh bận, cô đã vào phòng giúp anh, hoặc là ngồi chờ cho anh xong công việc, cả hai cùng về. Đoàn Lộc thấy khó chịu trong ý nghĩ. Hoàng Cúc nhất định giận anh, khi anh hoàn toàn có ý muốn chuộc tội với cô.

Đoàn Lộc giận dữ ra xe lái đi, anh không thấy từ trên lầu, Hoàng Cúc thẳng thốt chạy ra ban công nhìn theo. Cô đứng nhìn theo chiếc xe của anh phóng nhanh ra đường, với cõi lòng phiền

muộn. Ngày xưa tình yêu giữa cô và Vĩnh Kỳ có ba năm yêu nhau, Vĩnh Kỳ còn phụ cô, hướng hồ gì Đoàn Lộc, cô và anh có bao nhiêu ngày tháng trôi, từ một vở kịch rồi phải lòng nhau lúc cõi lòng trống trải, làm sao tình yêu đủ lớn, để là của nhau.

Điện thoại cầm tay của Hoàng Cúc reo, cô mở máy ra, và hy vọng là Đoàn Lộc, anh hỏi cô ở đâu. Nhưng giọng nữ làm cho Hoàng Cúc thất vọng và đau đớn. Tôi muốn gặp cô. Tôi đang ngồi đợi cô tại quán cà phê ngay ngã tư đường, cô hãy đến.

Tắt máy, Hoàng Cúc cất vào ví. Kim Mai muốn gì ở cô đây ? Hoàng Cúc dễ dàng nhận ra là Kim Mai bởi cách ăn mặc và bởi chiếc kính đen to tướng trên mặt.

Cô ngồi đó đi, tôi sẽ nói nhanh mục đích của tôi, không mất thời giờ của cô đâu. Tôi muốn cô bỏ việc ở công ty và rời khỏi nhà của chồng tôi.

Hoàng Cúc bật cười bởi tiếng chồng tôi” của Kim Mai. Đoán biết ngụ ý nụ cười của Hoàng Cúc, Kim Mai trừng mắt:

– Cô nên nhớ tôi có thể mời thừa phát lại bắt quả tang cô và chồng tôi đang ở trong một căn nhà. Tôi nghĩ cô và cả anh Lộc, hai người đều cần giữ danh dự.

Hoàng Cúc lạnh nhạt:

– Vậy thì chị cứ làm đi, anh Đoàn Lộc sẽ có có lý do. Cô nghĩ bây giờ anh ấy muốn ly hôn à ? Cô làm rồi, đêm qua, chúng ta đã làm lành với nhau.

– Khi nào chính anh Lộc bảo tôi đi, tôi sẽ đi chị không có quyền gì cả.

Hoàng Cúc quay lưng đi, Kim Mai giận.

– Được, nếu như vậy đừng trách sao tôi quậy ầm mọi chuyện lên. Hoàng Cúc đi luôn ra đường. Cô chưa biết mình sẽ xử sự như thế nào, nhưng nếu chính Đoàn Lộc nói với cô, anh và Kim Mai đã châu về Hợp phố, chắc chắn cô lại sẽ rơi vào tận cùng của nỗi buồn. Một cuộc tình thứ hai đến và đi nhanh như vậy sao ? Kết cục nào cũng đầy nỗi buồn và cay đắng.

Chương 4

Ngọc Diệp kêu to lên một tiếng khi cánh cửa vừa mở ra và Hoàng Cúc đứng ngay cửa, mặt mũi như không còn sức để sống.

– Đồ quỷ ! Giờ này mà đến đây, giống ma nhát người ta vậy. Đi đâu đây ?

– Tối nay tao muốn ngủ lại đây.

Ngọc Diệp thở hắt ra:

– Thì quần áo và nệm gối của mày còn y nguyên đó, muốn ở lại thì ở. Sao, bộ cơm không lành, canh không ngon à ?

– Ờ.

Hoàng Cúc bước vào nhà, cô đi lại chỗ để tấm nệm của mình, kéo ra và nằm lên.

– Tao sẽ về lại đây ở mấy ngày.

– Màn kịch chấm dứt rồi phải không ?

– Ờ.

– Mày cũng còn cả chục triệu bỏ túi mà.

– Tao cũng nghỉ việc luôn chỗ đó.

– Rồi mày xin ở đâu?

– Chưa biết. Nhưng rồi tao sẽ đi. Tao muốn quên tất cả.

– Ngày hôm qua Vĩnh Kỳ có đến đây tìm mày, trông anh ta te tua” lắm.

Đáng kiếp ? Lấy tiền của mày để đeo theo con nhỏ kia, nó xài hết tiền, bây giờ đi đụng mặt, nó làm mặt lạ như chưa từng quen nhau vậy. Mày đừng có lạc lòng, nghe thẳng chả năn nỉ bùi tai mà trở lại đó !

– Ờ.

Hoàng Cúc nhắm mắt lại, cô thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Suốt đêm qua, cô nào có

ngủ đâu, cứ mỗi tiếng xe đỗ lại, co đều ngờ đó là Đoàn Lộc, nhưng rồi chỉ có khoảng không mông mênh. Đêm nay cô ngủ ở đây với chăn nệm cũ, không cần suy nghĩ và cũng chẳng cần đợi chờ ai. Cô sẽ ngủ và ngủ rất ngon...

..Đêm nay đến phiên Đoàn Lộc đợi, dưới chân anh đầy những tàn thuốc, anh đã hút đến rất bồng cả đầu ngón tay, vậy mà Hoàng Cúc có về đâu. Một giờ rồi hai giờ, có nghĩa là cô không về nhà đêm nay. Cô đi đâu, ngủ đâu trong đêm nay ? Điện thoại của cô lại khóa, anh muốn gọi hay nhắn tin cũng không được.

Tại sao mình lại như thế này hả Hoàng Cúc ? Em muốn xa anh thật ư? Đoàn Lộc vỗ trán. Anh cũng không thể hiểu trong đêm qua, anh say túy lúy, chuyện gì đã xảy ra. Ném điếu thuốc cuối cùng, Đoàn Lộc đi vào nhà đóng cửa lại. Lần đầu tiên, anh thấy căn nhà rộng và lạnh quá. Mấy tháng qua, anh quen với sự có mặt của Hoàng Cúc bên mình và bây giờ sự hiện hữu của cô không còn bên anh nữa, anh mới chợt nhận ra cô quan trọng biết chừng nào.

Nằm trên chiếc giường của cô, anh đắp chiếc gối của cô lên mặt mình, cảm nhận sự dễ chịu bởi mùi hương quen thuộc và dịu dàng.

Đoàn Lộc thiếp đi trong giấc ngủ cô đơn và phiền muộn ...

Reng ... reng ... reng

Tếng chuông cửa đánh thức Đoàn Lộc. Ngõ Hoàng Cúc, anh vội vàng trỗi dậy đi ra. Gặp dì Ba mở cửa, anh xua tay:

– Dì để tôi mở cửa cho.

Cánh cửa vừa kéo ra, không phải là Hoàng Cúc, mà là Kim Mai, cô len vội vào ôm choàng Đoàn Lộc. Đoàn Lộc nhắm mắt, xô mạnh Kim Mai ra:

– Sao em lại đến đây ?

Không giận vì thái độ phũ phàn khó chịu của Đoàn Lộc, Kim Mai đi lại ghế ngồi:

– Tại sao em lại không đến đây được, khi trên mặt pháp luật em là vợ của anh. Đoàn Lộc lạnh lùng:

Đúng, em là vợ hợp pháp của anh, nhưng chính em từ bỏ cái địa vị ấy, chứ không phải là anh không cho em. Em làm cho anh khốn đốn. Tất cả những gì em gây ra cho anh đã giết chết những tình cảm anh dành cho em.

Kim Mai châm biếm:

- Hãy nói một cách khác đi, là anh đã thay lòng và không còn yêu em nữa.
- Em muốn nghĩ như thế nào cũng được.
- Vậy còn đêm qua, không phải chúng ta đã vui vẻ với nhau ...

Đứng quay lưng lại nên Đoàn Lộc không thấy cánh cửa bị đẩy vào và Hoàng Cúc, cô đứng sững sốt nhìn cả hai. Mới sáng sớm đã cố mặt Kim Mai, đêm qua có lẽ cô ta đã đến đây và ở lại.

Đôi mắt Kim Mai lóe lên, cô sà vào người Đoàn Lộc và ôm anh, gấn môi cô vào môi anh ... Cô mỉm cười khi thấy đôi mắt Hoàng Cúc mở to hết cỡ, rồi vụt chạy.

Lúc này Đoàn Lộc cũng vừa đẩy được Kim Mai ra, anh bức dọc:

- Nếu như chuyện đêm qua có thật, xem như anh xin lỗi em. Tình cảm anh dành cho em hết rồi.
- Em không tin, nếu như cô ta rời bỏ anh, chỉ vì anh không nở bỏ cô ta phải không?
- Không phải, không phải.
- Được, bây giờ em không làm phiền anh, nhưng em sẽ không từ bỏ ý định vợ thật của anh.

Kim Mai giận dữ chụp cái ví quày quả đi ra cửa. Dù sao cô cũng vừa thắng thêm một ván cờ tình:

để cho Hoàng Cúc thấy việc Đoàn Lộc đã trở lại với cô.

Cái gì đây ?

Đoàn Lộc cầm tờ đơn lên. Tờ đơn xin nghỉ việc của Hoàng Cúc, anh vò nát tờ đơn ném vào thùng rác, đi vội ra ngoài.

- Cô Hoàng Cúc đâu rồi?
- Dạ, lúc này chị có đến, vào phòng giám đốc nhưng rồi đi ra ngay.
- Cô ấy không nói là đi đâu à ?
- Dạ không.

Đoàn Lộc hấp tấp đi ra xe, nhưng mọi cố gắng trở thành vô nghĩa. Căn phòng quần áo và vật dụng của Hoàng Cúc không còn nữa. Cô trả lại cho anh hộp nữ trang cưới, dàn lên tờ thư.

Xin lỗi, là em đã đi mà không gặp mặt anh, có lẽ cũng không cần thiết. Em xin gửi trả lại nữ trang cưới cho anh, vì nó không phải là của em”.

Chúc anh hạnh phúc.

Hoàng Cúc.

Đoàn Lộc vò nát tờ thư. Tại sao cô bỏ đi ? Cô không chịu nghe anh giải thích lấy một lần. Anh nằm luôn trên nệm, nhắm mắt lại, sao mắt anh cay cay, mũi nồng nồng. Cô đã bỏ anh mà đi giữa lúc tình cảm hai bên đều vui vẻ nồng thắm.

Tại sao như vậy ? Anh giận dữ dấm tay lên nệm, mặt nệm bông lên; rồi trở lại thẳng băng.

Anh giận dữ hất đổ tung lên mọi thứ. Mảnh gương vỡ cắt vào tay Đoàn Lộc, máu chảy ròng ròng, anh đứng mở to mắt ra mà nhìn. Sau cơn giận được phát tiết là sự đau khổ. Đau khổ này không giống như ngày Kim Mai để lại lá thư từ biệt. Đau khổ vì Hoàng Cúc không cần anh nữa. Cô rời bỏ anh, nhưng bỏ lại tất cả những gì anh cho cô, không như Kim Mai cô lấy đi mọi thứ có thể lấy.

Trung Sơn vừa bước vào, đã nghe tiếng quát tháo của Hạnh Nguyên:

– Ai ? Ai lấy bằng báo cáo trên bàn của tôi hả ?

Mở cặp hồ sơ, Trung Sơn bước tới, anh lấy cặp hồ sơ để lên bàn trước mặt Hạnh Nguyên:

– Là anh lấy. Anh có dặn cô Hoa rồi mà. Quay sang cô Hoa, Trung Sơn nghiêm mặt:

– Sao cô không nói vậy Hoa ?

– Cô Hoa sợ hãi cúi đầu lí nhí:

– Tôi quên. Phải chi anh dặn cô Hoàng Cúc ấy, anh biết tôi hay quên mà:

Hạnh Nguyên hằn học:

– Em không nhận cô Hoàng Cúc làm trong phòng làm việc của anh, anh đuổi việc cô đi.

– Cô ấy có lỗi gì ?

- Lẽ ra anh dặn cô Hoa, cô phải nghe và nói cho em biết chứ.
- Chỉ vì nguyên do này mà em muốn đuổi việc cô Hoàng Cúc.
- Phải. Tóm lại em không thích trong phòng em có cô ta.

Lướt mắt nhìn lại Hoàng Cúc đang đứng cúi đầu, Trung Sơn lạnh lùng:

- Được, anh sẽ điều cô ấy đi. Cô Hoàng Cúc dời sang phòng tôi. Từ hôm nay, cô sẽ là trợ lý của tôi.

Trung Sơn quay đi, mặc cho Hạnh Nguyên sững sờ. Quyết định của anh giống như một cái tát vào mặt cô. Tuy nhiên với địa vị trưởng phòng kế toán, cô không thể vượt quyền giám đốc của Trung Sơn.

Cô tức giận nghiêng răng, mắt long lên:

- Được lắm. Bây giờ tao mới biết mày có ô dù.

Hoàng Cúc cúi đầu chán ngán. Cô đã nghĩ việc ở ba công ty trong một năm qua, từ lúc rời bỏ Đoàn Lộc, con đường sống cũng chẳng dễ chịu, nơi nào cũng có “cá lớn nuốt cá bé”.

Lẳng lẳng soạn đồ của mình, mặc cho Hạnh Nguyên xỏ xiên, Hoàng Cúc nhẫn nhịn rời phòng.

- À, cô Cúc !

Trung Sơn ngẩng lên vui vẻ:

- Đây là bàn làm việc của cô. Trong hồ sơ, tôi thấy cô ghi rõ biết Anh Ngữ và. Nhật Ngữ ?
- Vâng.
- Chúng ta sẽ dụng hai thứ tiếng đó nhiều nhất trong giao tiếp. Làm việc với tôi, cô cứ thoải mái.
- Dạ.

Dù sao không phải làm việc dưới áp lực nặng nề của Hạnh Nguyên, Hoàng Cúc vẫn thấy thoải mái. Có mớ văn kiện ra xem. Công ty có mối quan hệ giao dịch với công ty Đoàn Lộc. Hoàng Cúc đọc chăm chú.

Đã một năm đi qua, cô cứ tưởng mình quên và sẽ quên, nhưng chừng như nỗi nhớ vẫn chưa hề phai nhạt. Một đôi lần, cô chạy xe ngang đó rồi ngậm ngùi đi qua mau. Tất cả đã thành kỷ niệm, một kỷ niệm nhớ để ngậm ngùi và xót xa.

Gặp Hoàng Cúc ở nhà gửi xe, Hạnh Nguyên hẳn học:

– Hãy cố mà bám đi, coi chừng có một ngày, anh ta sẽ vứt bỏ cô như một miếng chanh đã vắt kiệt sức đi vậy.

Hoàng Cúc cười nhẹ:

– Cám ơn chị đã cho tôi biết, nhưng chị yên tâm đi, tôi là một phụ nữ đã có chồng. Cô đã có chồng ? Thật không ?

Cô không tin thì xem ảnh này đi. Hạnh Nguyên tròn mắt chụp tấm ảnh. Quen quá, cô cố nhớ mặt chú rể nhưng không tài nào nhớ nổi. Hoàng Cúc giật tấm ảnh lại cất vào ví.

– Cho nên chị yên tâm đi, tôi không hề có ý là sẽ có cái gì đó với giám đốc Sơn.

Đóng ví lại, Hoàng Cúc thông thả đẩy xe đi:

Cô muốn được yên thân, mong gió xin đừng lay động. Hai lần yêu, cuộc tình nào cũng cho nỗi buồn.

Nhưng buổi sáng, còn đang bận rộn với công việc, Trung Sơn vào, anh ngáp ngừng:

– Em đã lập gia đình, sao trong lý lịch không ghi gì vậy ?

– Em và anh ấy đã chia tay, cần phải ghi rõ sao ?

– Không. Có điều anh không dám nghĩ em đã một lần đám cưới.

– Em còn có ... một đứa con gái, gửi mẹ em ở Hà Tiên.

– Vậy à ! Thôi em làm việc đi, anh không phiền em.

Hoàng Cúc cười thầm. Đó là cái cách tốt nhất để không có ai đụng vào cô.

Nhưng ...

Một cái gõ mạnh tay lên bàn làm Hoàng Cúc giật mình nhìn lên. Trung Sơn khoanh tay trước ngực, anh nhìn Cúc:

– Tại sao em phải nói dối vậy ?

– Em nói dối anh chuyện gì ?

– Anh đã về Hà Tiên và tìm đến nhà em. Mẹ em nói trước đây có hứa hôn em và một người tên Vĩnh Kỳ, nhưng chưa cưới nhau.

Hiểu ra Trung Sơn đi điều tra lý lịch của mình, Hoàng Cúc mỉm cười:

– Giám đốc sợ em làm gián điệp thương mại hay sao vậy ?

– Hoàn toàn không ! Có điều là anh hoàn toàn hài lòng về cách làm việc của em.

– Như vậy đâu cần phải điều tra lý lịch của em ?

– Em không hiểu, hay cố tình không hiểu ?

Hoàng Cúc lắc đầu:

– Em không muốn hiểu đúng hơn. Đã hứa hôn, tức nhiên em là một phụ nữ có bến bờ để tấp vào.

– Em vào công ty đã bốn tháng, chưa bao giờ có người đàn ông nào đến đây tìm em cả.

– Anh ấy đã đi du học nước ngoài. Em tự nhủ với lòng, cho dù anh ấy có không trở về, em cũng chỉ yêu có một mình anh ấy mà thôi.

Trung Sơn cúi đầu:

– Nếu như vậy, anh chúc em được gặp lại anh ấy.

– Cám ơn lời chúc của anh.

– Thôi, em làm việc đi !

Trở vào phòng mình, Trung Sơn đốt điếu thuốc gắn lên môi. Anh cố xua tan hình bóng Hoàng Cúc, nhưng dường như chuyện cô phớt lờ trước tình cảm của anh khiến anh tự ái, và từ tự ái anh phải lòng cô từ lúc nào không hay.

Trung Sơn hào hoa bay bướm bây giờ lại thật lòng yêu ư? Hình như anh còn cảm thấy mình đau khổ nữa kia, vì đóa hoa kia đã có chủ.

– Anh Sơn ! Em vào được chứ ?

– Vào đi !

Trung Sơn ngồi nghiêm lại, lạnh nhạt:

– Có chuyện gì vậy cô Hạnh Nguyên ?

– Ngày mai có cuộc thảo luận giữa công ty chúng ta và công ty Đoàn Lộc, cùng với chuyên viên điện tử từ bên Nhật sang.

– Tôi nhớ rồi.

– Ý em nói là mình cần có một người biết Nhật ngữ.

– Vậy à ! Hình như là cô Hoàng Cúc biết Nhật ngữ, cô bảo cô ấy ngày mai đi cùng nhé .

– Anh Sơn! Hình như hôm chủ nhật anh đi Hà Tiên ?

Trung Sơn khó chịu:

– Cô tò mò quá.

– Xin lỗi, nhưng có một điều em đã nhớ ra rồi, người trong ảnh cưới với Hoàng Cúc rất giống Đoàn Lộc.

– Cô không nhìn lầm chứ ?

– Ngày mai sẽ có cuộc hội ngộ mà ánh mắt. Hạnh Nguyên lóe lên tia sáng tinh quái, cô sẽ làm cho Trung Sơn sáng mắt ra.

– Chào anh Đoàn Lộc:

– À !

Đoàn Lộc mỉm cười chào Hạnh Nguyên:

– Lâu quá mới gặp cô. À ! Anh Sơn như thế nào ?

– Vẫn mạnh. Lâu quá không thấy anh đến công ty ?

Đoàn Lộc cười gượng:

– Dạo này tôi bận quá.

– Vì phải đi tìm bà xã nữa phải không ? Chuyện của anh tôi biết hết. Anh cứ thẳng thẳng

trái lòng đi, tôi có thể giúp anh đó.

Không nghe Đoàn Lộc trả lời mình, Hạnh Nguyên nhún vai:

– Tôi muốn giúp anh, nhưng anh từ chối thì thôi vậy. Tôi biết anh đi tìm cô Hoàng Cúc.

Hạnh Nguyên vờ quay lưng. Dĩ nhiên là câu nói của cô làm cho Đoàn Lộc giật mình, anh vội vượt lên chặn Hạnh Nguyên lại.

Cô nói có quen Hoàng Cúc ?

– Hoàng Cúc mà anh dùng vào việc như ly niêu tráo chúa” vậy. Cô ta đã bỏ anh mà đi, mặc cho anh tìm kiếm.

Đoàn Lộc thở dài:

– Cô ấy giận tôi. Đúng, tôi sai, tôi có lỗi với cô ấy. Vậy anh có muốn gặp lại không ?

Có, có chứ. Hạnh Nguyên ! Hoàng Cúc đang ở đâu, cô làm ơn nói giùm đi.

– Anh còn yêu cô ấy sao ?

– Tôi đã đi tìm cô ấy suốt mấy tháng ca, có lẽ cô ấy không bao giờ tha thứ cho tôi Hoàng Cúc đang ở đâu, hãy nói cho tôi biết đi !

– Tôi sẽ cho anh gặp vào sáng mai. Có điều anh hãy hứa với tôi, bằng mọi giá anh phải mang cô ấy về bên anh, vì cô ta mà người tôi yêu không còn yêu tôi nữa.

Đoàn Lộc nghe tim mình thóc lại:

– Vậy còn Hoàng Cúc ?

– Anh biết lửa rơm lâu ngày sẽ cháy nếu để gần nhau chứ ?

– Phải.

– Ngày mai trong cuộc họp với phái đoàn từ Nhật sang, anh sẽ gặp cô ấy.

– Tại sao bây giờ không thể ?

– Anh nóng lòng chi vậy. Một năm qua đợi được, mà còn vài giờ đồng hồ nữa, anh không đợi được sao? Chúc anh ngày mai thành công tốt đẹp.

Suốt đêm ấy, gần như cả đêm Đoàn Lộc không ngủ được:

Hóa ra Hoàng Cúc ở trong cùng một thành phố, vậy mà anh cứ bôn ba đi tìm. Anh sẽ kỳ dưới chân em để xin một lời tha thứ. Chúng ta lại vui vẻ bên nhau.

Xong chưa Hoàng Cúc ?

– Dạ xong.

Lần đầu tiên Hoàng Cúc mới thấy Hạnh Nguyên ngọt ngào với mình. Tuy nhiên, cô không có thời gian để quan tâm, leo vội lên xe ngồi phía sau với Hạnh Nguyên. Trung Sơn ngồi phía trước với tài Xế, chiếc xe cùng đến hội trường tập đoàn sản xuất linh kiện điện tử Sóng Thần.

Xe đỗ lại. Hạnh Nguyên giành xuống trước, cô mở cửa xe và nhìn lại phía sau. Đoàn Lộc run lên, anh nhận ra ngay Hoàng Cúc, một con người anh vất vả đi tìm.

Chợt chiếc cặp hồ sơ trên tay Hoàng Cúc suýt rơi xuống đất, vì Đoàn Lộc đi nhanh đến, anh đưa tay ra bắt tay Trung Sơn.

– Anh đợi tôi lâu chưa ?

– Cũng mới đến thôi. À! Giới thiệu với anh, đây là cô Hoàng Cúc, trợ lý của tôi Đoàn Lộc sững sờ Anh cứ đi tìm cô đến khi mòn mỏi và không định tìm nữa, cô lại hiện ra trước mắt anh. Tóc cắt ngắn, không đeo kính cận, nhưng chiếc áo màu vàng chanh của cô thật nổi bật vẫn cho anh nhận ra cô. Qua phút sửng sốt, anh cười và nhún vai:

– Chào em, Hoàng Cúc. Anh cứ ngỡ là cả đời anh không được gặp em.

Nhưng Sài Gòn đâu có lớn phải không em ?

Trung Sơn ngạc nhiên:

– Hai người quen nhau ?

– Hồi trước cô ấy làm cho công ty của tôi.

Trung Sơn cười xòa:

– Tưởng gì hóa ra là người quen.

Anh kéo tay Đoàn Lộc đi vào trong:

– Đi thôi, muộn rồi!:

Suốt buổi làm việc, Hoàng Cúc không dám nhìn Đoàn Lộc, dù anh cố ý chọn ghế đối diện và hài lòng trước vốn Nhật Ngữ lưu loát của Hoàng Cúc. Cô thay đổi đến độ anh không ngờ. Nhưng rõ ràng anh thấy mình vui khi gặp lại cô. Kết thúc công việc, Đoàn Lộc thẳng thắn:

– Ông còn cần trợ lý của mình nữa không:

Nếu không, cho tôi mượn cô ấy chừng một giờ.

Trung Sơn phì cười trước cách nói của Đoàn Lộc:

– Ông không cần xin phép tôi đâu, mà nên hỏi cô ấy kìa. Cô ấy không bằng lòng thì dù tôi có gật đầu cũng thua.

Đoàn Lộc nhìn vào mắt Hoàng Cúc, đôi mắt của anh trở nên sắc cạnh và tối đen không cho Hoàng Cúc cảm nhận điều gì; hoàn toàn khác với đôi mắt anh từng nhìn cô dịu dàng và âu yếm.

Anh không hỏi cô có đồng ý không mà kéo cô về hướng xe của anh, mở cửa và nghiêng mình một cách lịch sự.

Mời em !

Biết mình có chống cự lại cũng vô ích, Hoàng Cúc lặng lẽ ngồi lên, trong lúc Đoàn Lộc cẩn thận đóng cửa xe lái và vòng qua ngồi vào tay lái. Anh lái xe đi.

Chưa ai nói với ai lời nào. Hoàng Cúc lơ đãng nhìn qua cánh cửa, người và xe trên đường thật đông. Một năm trước, cô cũng ngồi trên xe với anh như thế này, vui vẻ, khác hẳn bây giờ ngồi bên nhau mà nặng nề, lạnh lùng:

Hoàng Cúc khó chịu lên tiếng:

– Anh muốn gặp riêng tôi, có chuyện gì nói đi ? Hay là trước khi đi tôi đã trả không hết nữ trang cưới ?

– Em nghĩ là anh nhỏ mọn như vậy sao ? Anh muốn biết tại sao em đi mà không có lời nào nói với anh. Nếu như vì lỗi lầm đêm đó anh say rượu và ở lại nhà của Kim Mai, thì anh ...

– Anh không cần giải thích gì cả, tôi đi vì không muốn mình là người thứ ba, chướng mắt.

– Ai nói với em là kẻ thứ ba ?

– Tự tôi nhận ra mình là người thừa nên tôi rút lui.

– Em nghĩ là anh trở lại với Kim Mai. Em có biết là ba mẹ cô ấy phá sản bên Canada ... Giá như cô ấy nói thật với anh, có thể anh cũng giúp được cô ấy phần nào. Nhưng rồi chính những hành động của cô ấy làm cho anh có muốn yêu thương trở lại cũng không được.

– Cô ấy cũng đâu có muốn lừa dối anh.

Đoàn Lộc lắc đầu, anh không muốn kể cho Hoàng Cúc nghe những chuyện Kim Mai gây ra cho anh, điều quan trọng anh muốn biết cô có còn là của anh và yêu anh hay không. Nhưng anh không biết mình phải mở đầu như thế nào nữa, nên cứ lặng khựng:

– Em vào làm công ty của Trung Sơn bao lâu rồi ?

Hơn bốn tháng.

– Anh muốn biết em đang trọ ở đâu, có được không ?

– Để làm gì, giữa chúng ta tốt nhất nên kết thúc.

Giọng Hoàng Cúc dịu lại:

– Dù sao em cũng cảm ơn anh. Nếu không có anh chắc chắn là em không trả nổi cho công ty số bạc đã lấy, cũng như em sẽ không ngoi lên được. Một năm qua, em đi học Anh Ngữ, Nhật Ngữ và cá tiếng Pháp, cũng sử dụng vi tính thành thạo.Em bằng lòng với cái mình đang có.

– Em không còn nghĩ đến anh sao ?

Đoàn Lộc nhìn xoáy vào mắt Hoàng Cúc, cô bối rối quay đi:

Em không muốn nghĩ gì đến những chuyện đã qua, đối với em đó là những cú sốc không đáng nhớ.

– Kể cả thời gian chúng ta yêu nhau ?

– Phải.

Két ... Đoàn Lộc đạp mạnh thắng xe cho xe dừng lại, suýt làm cho Hoàng Cúc ngã chúi tới trước. Anh nắm chặt hai vai cô bóp mạnh.

– Em có biết là một năm qua anh đi tìm em vất vả như thế nào không ? Em hành hạ anh tàn nhẫn, mà không chút động lòng xót xa hay sao ?

Hoàng Cúc chờ người ra, cô nhăn mặt:

– Anh bỏ em ra, đau quá !

Anh siết chặt hai vai cô hơn rồi bất thành linh ôm lấy gương mặt của cô trong đôi bàn tay cứng nhắc của mình, anh bắt đầu hôn cô, những nụ hôn dữ dội và tham lam như của thú nào, Hoàng Cúc cố đẩy người ra, nhưng nụ hôn cháy bỏng làm tan ra đi hoàn toàn sự chống cự của cô. Nụ hôn như muốn nghiền nát.

lấy Hoàng Cúc, Cô bật khóc nức nở. Lúc này anh mới buông cô ra, ngồi nhìn lặng lẽ:

– Anh muốn biết, em có còn yêu anh không ? Hãy trả lời đi !

– Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ vui vẻ được với nhau sao ?

– Phải.

– Mỗi mỗi em không quên được buổi chiều sinh nhật, em vui vẻ nấu ăn, vui vẻ làm đẹp và ngồi chờ anh về.

– Xin lỗi, nếu anh biết buổi chiều ấy em muốn ăn mừng sinh nhật cho anh, anh đã không đi gặp cô ấy. Thực sự, anh muốn gặp cô ấy để bàn chuyện ly hôn.

– Em đã đợi anh trở về. Em gọi điện thoại cho anh lúc một giờ đêm, em sợ anh gặp chuyện gì, Kim Mai nhận điện thoại, chị ấy cho, biết anh đang ở nhà chị ấy.

– Tại sao ngày hôm sau em không chịu nghe anh giải thích vậy ? Em bỏ đi, còn anh cứ đợi em ở nhà suốt đêm ấy, hút thuốc đến rát bỏng cả môi.

Hoàng Cúc lạnh nhạt:

– Thật sự là anh đợi em? Em trở về lúc sáng sớm và đã gặp chị Kim Mai trong nhà:

Em lưu lại làm gì nữa. Một năm đi qua rồi? em đã tìm lại thăng bằng cho lòng mình, xin anh đừng khuấy động cuộc sống của em.

– Em có biết làm kẻ chạy trốn, em chiến thắng anh, nhưng lại một kẻ chiến thắng ngu ngốc nhất.

– Em không cần anh khen em thông minh hay chê em ngu ngốc.

– Chính vì những bất cần mà em làm khổ em làm khổ cả anh. Vì sau khi em đi anh vẫn xúc tiến ly hôn, cô ấy cần tiền mà, anh đã phải chi gần hai phần ba sự sản mình có, cầm cố nhà cửa để cho cô ấy bay về Canada gỡ nợ. Anh đang là người đàn ông tự do, do đó anh sẽ không để em vượt ra khỏi tay anh lần nữa đâu. Đoàn Lộc ôm vai Hoàng Cúc.

– Bây giờ em đã nhận ra cái gốc của mình chưa ?

– Anh tưởng là em vẫn còn sống độc thân ?

– Sao ?

Mắt Đoàn Lộc tối lại, giọng anh run run:

Em đã lập gia đình ?

– Chưa, nhưng sắp.

– Ai thế?

– Anh ta vừa cầu hôn với em.

– Ai ?

– Là anh đó, anh chàng dữ dằn đáng ghét ạ.

Hoàng Cúc chồm lên, cô hôn nhẹ vào má anh. Chợt hiểu vòng tay anh khép chặt lại say đắm.

– Anh phải phạt em mới được, lúc nào em cũng làm cho tim anh phải đau thắt lại vì em.

Nụ hôn của anh muốn ngộp thở Hoàng Cúc luôn, cô không kêu nữa, mà khép mắt đón nhận.

– Hoàng Cúc! Chúng mình cưới nhau đi nghe em.

Không cô câu trả lời, mà là cái gật đầu khẽ, cho nụ hôn mỗi lúc thêm say đắm hơn.

Trung Sơn kêu lên:

– Cái gì ? Ông với Hoàng Cúc cưới nhau ?

– Ừ. Việc gì ông sửng sốt như thế? Nửa năm qua cô ấy trốn ở công ty của ông, vậy mà tôi đi tìm bỏ hơi tai luôn:

Đoàn Lộc trợn mắt:

- Ông tính phỗng tay trên à ?
- Nếu ông tỏ tình mà cô ấy đồng ý, lúc đó ông mới là người phỗng tay trên chứ.

Đôi bạn càng cười phá lên. Trung Sơn đưa tay ra:

- Nếu như vậy, anh là người đầu tiên chúc mừng em gặp người chồng lý tưởng.

Hoàng Cúc phì cười đưa tay ra bắt tay Trung Sơn:

- Cám ơn anh đã chúc em. Em cũng chúc anh mau sớm cưới vợ... Trung Sơn đùa:
- Con gái Sài Gòn bây giờ vọng ngoại hết rồi, toàn thích lấy chồng nước ngoài, nên anh cứ ế dài dài.
- Chứ không phải là anh quá kén chọn hay sao ? Chị Hạnh Nguyên thích anh lắm đó.

Nhắc đến Hạnh Nguyên, Trung Sơn nhăn nhó:

- Em cho anh xin can đi !

Sực nhớ, Trung Sơn trợn mắt:

- Em lấy chồng, có nghĩa là em sẽ bỏ anh về lại công ty của Đoàn Lộc.

Không được, ít lắm phải hai ba tháng nữa, hết hợp đồng em mới được đi, trong lúc chờ anh tìm cô trợ lý khác:

Đoàn Lộc kêu lên:

Sao anh muốn làm khó tụi tôi vậy ?

- Không phải làm khó, mà vì Hoàng Cúc đang là một nữ trợ lý mà tôi vừa lòng nhất.
- Hoàng Cúc gật đầu:
- Anh Lộc hãy đồng ý như lời anh Sơn đề nghị. Anh ấy cũng có khó khăn đó.

Đoàn Lộc mặc cả:

- Hai tháng thôi nghe ?

Trung Sơn vui vẻ:

– OK.

Từ giã Trung Sơn Đoàn Lộc đưa Hoàng Cúc về Anh mơ màng ôm qua vai cô:

Nhà không có em buồn thật đó . Anh đi làm về là giam mình trong phòng.

Dì Ba cũng vậy, dì cứ nhắc em, dì nói thích tính hiền hậu của em. à ... - Đoàn Lộc mỉm cười - Nội sắp sang, bà cần nhân cho tới giờ này tại mình chưa chịu có con.

Hoàng Cúc đỏ mặt:

– Rồi anh nói sao .

– Anh bảo:

từ từ nội ơi.

– anh Lộc này ! Em nghĩ là chúng ta không cần cưới rình rang đâu, dầu gì mình cũng từng đám cưới. Anh theo em về quê ra mắt mẹ em, làm một buổi tiệc là đủ rồi.

– Như vậy đâu có được há em ?

– Chúng ta yêu nhau và hạnh phúc bên nhau là đủ rồi.

– Là tại em nha, anh vẫn muốn đủ thủ tục cưới em.

– Em sẽ giải thích cho mẹ em hiểu.

Đoàn Lộc kéo Hoàng Cúc vào sát mình hơn. Anh hôn cô, những nụ hôn bao giờ cũng ngọt ngào và say đắm.

Hoàng Cúc song bước với Đoàn Lộc. Có một năm rồi, cô mới đến công ty, vẫn không khí tất bật, thêm nhiều gương mặt mới.

Ủa ! Hoàng Cúc !

Những đồng nghiệp cũ túa lại mừng Hoàng Cúc. Đoàn Lộc nheo mắt:

– Em thấy không, ở đây ai cũng mến em, vậy mà bỏ đi hà.

Những bàn tay đưa ra tay bắt mặt mừng:

– Về làm việc lại phải không Hoàng Cúc ?

Hoàng Cúc mỉm cười:

– Chưa đâu. Chỉ có Minh An, cô đứng trong một góc, lịm người đi. Cô ta đã trở lại, xuất hiện trước mặt mọi người, xinh đẹp hơn, duyên dáng hơn cạnh Đoàn Lộc. Một năm qua, cô cố gọi sự chú ý của anh, tìm cách tiếp cận với anh, bây giờ những gì cô làm trong một năm qua xem như “công dã tràng mất rồi.

Họ lại tái hợp với nhau. Đôi môi Minh An cắn mạnh vào nhau, trong nỗi đau tuyệt vọng.

Để cho Hoàng Cúc với các bạn đồng nghiệp cũ, Đoàn Lộc làm việc với, trợ lý và phó giám đốc của mình. Anh sẽ tạm vắng mặt ở công ty một tuần lễ để về quê vợ.

Trợ lý Vinh nheo mắt:

– Lần này là thật chứ hả anh Lộc ?

– Ừ. Thật một trăm phần trăm.

– Vậy, chúc anh vui vẻ.

– Cảm ơn.

Rời công ty, Hoàng Cúc theo Đoàn Lộc về nhà. Cô xúc động nhìn mọi thứ.

Không có gì thay đổi nguyên vẹn như lúc cô ra đi. Bức ảnh cưới của cô và Đoàn Lộc treo tường, anh không tháo bỏ.

– Em vẫn không thay đổi gì từ lúc em đi cả Anh đưa cô lên phòng ngủ của hai người. Hoàn toàn không có thay đổi nào khác.

Trước đây khi về ở căn phòng này, Hoàng Cúc trang trí - căn phòng theo ý mình, rèm cửa màu xanh, bàn phấn vẫn nằm một góc, quần áo của cô treo trên móc. Hoàng Cúc cô cảm giác như là cô đi xa chỉ mới mấy ngày chứ không phải là một năm.

Cô thấy vui. Mọi thứ y nguyên, có nghĩa Đoàn Lộc vẫn mong một ngày cô trở về.

– Em thấy sao Cúc ?

– Cảm ơn anh đã giữ nguyên vẹn mọi thứ.

– Anh vẫn thường ngủ trên chiếc gối em nằm để tìm hương quen thuộc của em.

Hoàng Cúc xúc động:

Anh yêu em đến như vậy sao ?

– Vậy mà người ta chưa tin, đi làm khổ anh.

– Bây giờ em tin rồi nè:

Hoàng Cúc ôm vòng qua cổ anh, cô ép người mình vào sát ngực anh, và cô chủ động hôn anh. Nụ hôn chủ động cho Đoàn Lộc ngây ngất, anh ghì chặt cô hơn nữa và hôn cô, những nụ hôn dịu dàng rồi mạnh dần lên.

– Vợ của anh!

Hoàng Cúc đi xuống bếp. Dì Ba đang chuẩn bị bữa cơm, dì kêu lên vui vẻ:

Mợ chịu về rồi, tôi mừng quá. Mợ đi, cậu cứ đi tìm suốt, rồi về nhà nằm như chết rồi vậy.

Dì thì thầm:

Mợ đừng nghi ngờ cậu. Cô Kim Mai đó không tới đây lần nào đâu về Canada rồi.

Hoàng Cúc thân mật ôm vai dì:

Dì nấu món gì vậy, cháu phụ với. Cũng sắp xong rồi. Cậu nói thích ăn cá vảnh nấu canh chua măng, nên tôi nấu món đó.

Chương 5

Cám ơn dì.

Hoàng Cúc phụ dọn cơm lên. Căn nhà như sinh động hẳn lên. Chiếc ghế của bà Thục Nghiêm ngồi vẫn y nguyên, Hoàng Cúc kêu lên:

– Em nhớ nội ghê.

– Nội sắp về rồi. Bà mà nghe em nói nhớ bà, bà sẽ vui cho mà xem:

Còn vui hơn nữa, nếu em cho bà một đứa cháu cố.

Hoàng Cúc xấu hổ lườm Đoàn Lộc, anh cười thì thảo vào tai cô.

– Có chồng thì phải có con chứ em. Bà nội mà biết chuyện cưới nhau hơn một năm mới chịu hợp cẩn giao bôi bà chửi cho mà nghe. Em còn nhớ chiếc máy ảnh, quay phim không Cúc, không có phim trong đó đâu.

Hoàng Cúc bật cười, xem ra bà nội cũng quá đáo đả. Chạy trên bờ cát dài, Hoàng Cúc thích thú để cho đôi chân trần của mình lún xuống cát. Buổi sáng nắng lên tuyệt đẹp, biển xanh xanh ..ngát một màu. Cho đôi chân Hoàng Cúc thêm tung tăng những bước chân sáo? Đoàn Lộc đi lẻo đẻo phía sau. Chạy một khoảng, Hoàng Cúc dừng lại, cô đưa hai tay làm loa hết to:

– Nhanh lên anh Lộc ơi. Anh làm gì như ông già vậy ?

– Đoàn Lộc chạy tới, anh cười nheo mắt:

– Em không biết anh làm thơ sao ?

– Làm thơ ?

– Ừ.

– Thơ con cóc thì có.

– Thơ con cóc chứ hay lắm đó em... Con cóc nó nằm trong hang, nó đưa cái lưng ra ngoài, ấy là con cóc.

– Hoàng Cúc cười ngật nghẹo:

– Ôi trời ! Anh làm thơ con cóc kiểu này vỡ bụng em chết mất luôn.

– Anh còn bài thơ chú dế mèn nữa, em muốn nghe không ?

– Đọc em nghe đi.

– Em nghe nhé.

Anh là con dế mèn ngơ ngác.

Bị tóm râu quay mệc đứ đừ, Một nhóc, hai nhóc rồi ba nhóc Cứ chuyền cứ bắt chẳng chịu tha.

– Thôi anh đi !

Hoàng Cúc cười phá lên, tiếng cười trong trẻo dễ thương:

Đoàn Lộc chớp mắt:

– Chưa bao giờ anh thấy em vui như vậy, lần đầu tiên đó, khi em cười trông em thật đẹp.

Anh kéo cô ngồi xuống trên cát, dưới chân những chú còng đang cố chạy, Hoàng Cúc bắt lên, cô để lên bàn tay mình nghịch ngợm.

– Dã tràng xe cát biển đông” đó anh.

– Bao giờ cát hết dã tràng chết chứ gì.

– Cũng như chúng mình vậy, nếu phải xa nhau.

Đoàn Lộc xúc động kéo Hoàng Cúc vào mình:

– Chúng mình yêu nhau mãi nghe em.

Nắng lên cao, cả hai cùng nắm tay nhau về, một cái bóng đi theo lẻo đẻo đi phía sau, ánh mắt quất lên trong căm giận.

– Con về rồi hả ? Vào đây cho mẹ nói chuyện.

Gương mặt mẹ có vẻ khẩn trương quá.

Hoàng Cúc lo ngại:

– Có chuyện gì vậy mẹ ?

- Em theo mẹ vào trong đi! Quần áo em để để trong phòng, anh tắm nước ngọt đi nhé.
- Được rồi, anh tự lo cho anh được mà.
- Đoàn Lộc cười với Hoàng Cúc. Cô cười vẩy tay với anh một cách lém lỉnh, xong mới đi vào phòng mẹ .
- Con đóng cửa lại cho mẹ!

Nét mặt của mẹ khiến cho Hoàng Cúc lo lắng:

- Có chuyện gì vậy mẹ ?
- Con ngồi đó đi. Con còn nhớ lúc con và Vĩnh Kỳ đi lên thành phố, bác Hòa đã xin hỏi con cho Vĩnh Kỳ chứ ?

Hoàng Cúc ngạc nhiên:

Cũng chỉ là lời nói, nhưng rồi sao đó anh Vĩnh Kỳ đã bỏ con.

- Bây giờ họ sang và nhắc lại lời hứa hồi đó.

Hiểu ra, Hoàng Cúc thở phào:

- Có gì đáng lo đâu mẹ. Chính anh Vĩnh Kỳ bỏ con trước mà ảnh làm cho con lao đao vì số tiền mười triệu mượn trong quỹ công ty, may mà con đã gặp anh Lộc. Nếu không, không biết bao giờ con sang đây để nhắc lại lời hứa đó hả mẹ ?
- Vậy mà họ lại nhắc.
- Mẹ không cần phải sợ, con chưa hề nhận bất kỳ lễ vật nào của nhà họ.

Hơn nữa, Vĩnh Kỳ bỏ con chứ không phải con bỏ anh ấy.

- Mẹ chỉ sợ dân làng ở đây không biết sự tình, họ cười chê chúng ta là kẻ tham phú phụ bần.
- Con không sợ ai cười mình cả mẹ ạ.
- Tự con không xấu hổ với lương tâm của con là được rồi. Hơn nữa, con và anh Lộc cưới nhau, có đăng ký kết hôn, con đã là vợ của anh Lộc. Gia đình Vĩnh Kỳ muốn gì, con có câu trả lời lại. Mẹ yên tâm đi.

Xem vẻ Hoàng Cúc đã trưởng thành và cứng rắn hơn trước, bà Thắm thấy nhẹ nhàng cả người, thái độ của Vĩnh Kỳ lúc này dịu dàng quá, làm cho bà thấy sợ. Tuy nhiên đó có lẽ chẳng qua quá ghen tức mà thôi.

Vào phòng với Đoàn Lộc và đóng cánh cửa lại, Hoàng Cúc vẫn còn ảm ức.

Cô đứng tần ngần nơi cửa, khác với lúc này vui vẻ cùng với Đoàn Lộc ngoài bãi biển. Đoàn Lộc đi đến, anh ôm cô vào lòng dịu dàng:

– Chuyện gì vậy em ?

Hoàng Cúc bức dọc:

– Bên nhà Vĩnh Kỳ sang đây nhắc lời hứa lúc em và Vĩnh Kỳ chuẩn bị lên thành phố, là bằng lòng cho Vĩnh Kỳ tiến tới.

Đoàn Lộc mỉm cười:

– Tại em. Nếu em cho anh làm đám cưới lớn, họ sẽ không dám qua đây nhắc lại lời hứa cũ. Rồi mẹ trả lời như thế nào ?

– Mẹ sợ người ta chê mẹ tham phú phụ bần”. Em sẽ gặp anh ta để nói chuyện.

– Không cần đâu anh và em sẽ cùng đi gặp Vĩnh Kỳ.

– Cả hai không cần đi tìm, Vĩnh Kỳ cũng đến. Phớt lờ như không thấy Đoàn Lộc, Vĩnh Kỳ vui vẻ:

– Ở Sài Gòn anh đi tìm em khắp nơi.

Em dọn đi chỗ khác ở, sao không nói với anh một lời nào cả vậy ?

Không thể tưởng tượng Vĩnh Kỳ có thể trơ trêu như vậy, Hoàng Cúc giận run:

– Anh đi tìm em để vay tiền hay trả tiền vậy ?

Vĩnh Kỳ cau mày:

Em nói gì anh không hiểu ?

Anh không hiểu hay giả vờ không hiểu. Anh có biết là số nợ mười triệu cho anh mượn suốt làm em đi tù không vậy ?

Ồ, đâu đến nỗi như vậy Hoàng Cúc !

– Nếu như em không có tiền hoàn lại quỹ, anh nghĩ em tự do ở ngoài để anh và gia đình anh đến đây nhắc lại lời hứa cũ hay sao ? Nhưng dù sao thì cũng nên cảm ơn anh, sự tráo trở của anh đã cho em tìm được một người đàn ông biết thương yêu em, có nhân cách để em gửi gắm cuộc đời mình.

Có nghĩa là em đã phụ bạc anh để lấy chồng ?

Hoàng Cúc tức giận:

Nếu nói người phụ bạc và tráo trở phải là anh. Anh đừng để em thất vọng hơn nữa vì tính cách quá tầm thường của anh. Anh hãy đi về đi, em là một phụ nữ đã có chồng, chồng em là một người xứng đáng cho em trao thân gửi phận.

Mắt Vĩnh Kỳ vẫn lên tia lửa giận:

– Em là một kẻ “tham sang phụ khó” .

Quay sang Đoàn Lộc, Vĩnh Kỳ cười châm biếm, gương mặt đẹp trai của anh ta trở nên tái xám:

– Anh lợi dụng sự giàu có của mình mà chiếm đoạt hôn thê của tôi, anh là thằng tồi. Tuy nhiên tôi cho anh biết, thân thể của cô ấy tôi rõ biết hết, có điều tôi đã quá cao thượng nên chưa chiếm lấy cô ấy. Toàn thân Hoàng Cúc rung lên, anh ta dám nói ra những chuyện như vậy, cô giận dữ xông đến:

Bỉ ổi ! Vĩnh Kỳ, tôi không biết dùng danh từ gì để nói với anh. Khốn nạn !

Anh mau ra khỏi nhà tôi. Cút!

Đoàn Lộc kéo Hoàng Cúc ra sau lưng mình.

– Hoàng Cúc là vợ tôi, cô ấy như thế nào tôi biết rõ. Tuy nhiên tư cách của anh đã đánh mất chút tình cảm cuối cùng cô ấy dành cho anh. Tốt nhất nên mau ra khỏi nhà này đi !

Vĩnh Kỳ mím môi:

– Được, tôi đi. Nhưng nên nhớ hận này không bao giờ tôi quên đâu:

Vĩnh Kỳ hằn học bỏ đi. Không chịu nổi thái độ của anh ta, Hoàng Cúc ôm mặt khóc nức nở.

Đừng buồn! Anh tin em mà !

Ngả vào vòng tay chồng, Hoàng Cúc ấm ức khóc. Cô vừa giận vì những câu nói của Vĩnh Kỳ vừa đau lòng. Vĩnh Kỳ thành một con người đốn mặt từ khi nào vậy ?

Em vẫn không vui vì chuyện của Vĩnh Kỳ à ?

– Ném một cái đá cuội cho rơi xuống nước, Hoàng Cúc buồn buồn:

– Em nghĩ hoài không ra, ngày xưa Vĩnh Kỳ đâu có như thế, nhưng từ khi lên Sài Gòn, tại sao lại như vậy ?

– Con người có những thay đổi chứ em. Thay đổi vì môi trường sống, vì những nguyên nhân như tiền bạc. Em buồn có ích lợi gì đâu.

Em biết như vậy, nhưng không thể không buồn, anh ấy nói ra những lời xúc phạm em. Nếu như anh không hiểu cho em, em biết phải làm sao đây ?

– Anh hiểu em mà.

Đoàn Lộc âu yếm hôn lên mắt Hoàng Cúc:

– Anh yêu em. Chúng mình đã xa nhau một năm dài rồi, em nhớ không. Tại sao chúng mình lại làm khổ đau chỉ vì những chuyện không đâu.

Anh tình nghịch búng vào mũi cô:

– Em nhìn xem biển đẹp như thế kia, không ngắm lại cứ nghĩ đâu đâu. Hãy nhìn vào mắt chồng em nè, Cúc !

Hoàng Cúc xấu hổ đưa tay bưng mặt.

Anh nắm tay cô lại và hôn lên những ngón tay:

– Khi nào biển đổi màu là lúc đó tình yêu chúng ta cạn. Nhưng mà em tin đi, biển muôn đời vẫn xanh.

– Anh tập làm thi sĩ, nữa rồi hả ?

– Ừ, em nhắm mắt lại đi, anh sẽ hát cho em nghe bài hát này.

Anh xin làm sóng biết Hôn mãi cát vàng em Hôn thật khế thật êm Hôn êm đêm - mãi mãi.

Tiếng hát của anh như mật ngọt, sóng biển vỗ rì rào, Hoàng Cúc hạnh phúc khép mắt lại, cô đã có những ngày trăng mật tuyệt vời cuộc sống đang là thơ và mật ngọt. Biển chiều nay xinh quá. Bầu trời trong veo. Nằm cuộn trong lòng anh, nghe tiếng anh hát ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc mỗi lúc như cứ đi. vào từng tế bào, vào tâm hồn để cho cô thấy lòng mình dạt dào rung động.

Em đẹp hơn bao giờ - ta thấy em Khi áo vừa tan trên nước mềm Cũng là khi sóng làm rung động Một chiều dừng lại bến Cồn Tiên.

Hoàng Cúc vào phòng khám rồi, Đoàn Lộc ngồi bên ngoài, anh hy vọng lần này sẽ có tin vui. Hai lần trước bị mừng hụt, anh và cô cũng tiu nghỉu đi về.

Hóa ra là “bé cái lằm .

Cánh cửa mở, Hoàng Cúc đi ra, nét mặt thản nhiên, Đoàn Lộc thở nhẹ:

Chắc lại bé cái lằm nữa rồi. Thôi, cũng được, anh đưa cô đi Mỹ. Nhân chuyến đi học và để cô gặp bà nội, để bà không phải vất vả sang.

Tuy nhiên, anh cũng hỏi cô:

– Sao em ?

Nhìn gương mặt anh, Hoàng Cúc chợt muốn trêu anh, cô lắc đầu:

– Dạ... không.

– Vậy thôi, mình về.

Đoàn Lộc đứng lên, anh đi trước chứ không đợi cô cùng đi. Đi phía sau, Hoàng Cúc cười thầm. Chờ lên xe, cô đặt tay mình lên tay anh:

– Mình đi ăn mừng nghe anh.

Đoàn Lộc nhú mày .

– Ăn mừng gì ?

– Thì anh sắp lên chức. ông bố trẻ.

Hoàng Cúc lấy tờ giấy xét nghiệm trái rọng:

Độc đi ông xã của em, chưa gì hết muốn lạnh nhạt với người ta. Đoàn Lộc nhìn xuống tờ giấy, anh hét lên:

– A ! Vậy mà nãy giờ định xí gạt anh. Em đáng bị đánh đòn ghê. Anh ôm chầm Hoàng Cúc, trút những nụ mưa hôn lên mặt cô. Anh siết cô thật mạnh vào mình:

– Anh sắp là ông bố trẻ, anh vui quá Cúc ơi!

Hoàng Cúc nhăn nhó:

– Anh làm em đau quá nè.

– Anh xin lỗi.

Anh lại hôn cô, những nụ hôn thương yêu và hạnh phúc. Chợt, anh nhăn trán – Không được, phải hoãn chuyển đi !

– Em mới mang thai có hai tháng mà.

– Không được, phụ nữ mang thai không được đi phi cơ.

– Anh lạc hậu ghê.

Bà nội mà biết, bà cũng không cho em đi đâu. Nghe lời anh đi cưng, khi nào em sinh xong, thiếu gì cơ hội để đi.

Biết có cãi lại cũng không được, vì đây là lệnh, Hoàng Cúc phụng phịu:

– Em biết ngay mà.

– Anh cũng ở nhà với em, bỏ chuyển đi.

Hoàng Cúc bật cười:

– Không cần lo cho em đến như vậy đâu. Thời gian học có ba tháng, anh về đến, em chưa sinh nữa kìa.

– Vậy để xem.

Về đến nhà, Đoàn Lộc không cho Hoàng Cúc bước xuống, cô chưa hiểu anh sẽ làm gì, anh đã bế bổng cô ra khỏi xe.

Hoàng Cúc đưa tay vòng qua cổ anh, cô trân trọng hạnh phúc mình đang có.

Gác điện thoại Đoàn Lộc quay lại:

– Bà nội mừng lắm. Nội nói em không được uống cà phê, không được tắm đêm, mặc quần áo phải rộng ra, không được vói, cao hay đi nhanh quá.

Hoàng Cúc phì cười:

– Còn gì nữa không anh ?

– Để anh nhớ xem ... à, không được thức khuya. Còn một điều em biết bà nội dặn mà anh quên.

– Đâu còn gì nữa.

– Không được bắt nạt em.

– Dĩ nhiên rồi, cho em bắt nạt anh thả ga luôn.

– Anh làm như em hung dữ lắm vậy.

– Đâu có. Nhưng mà cô vợ của anh làm nũng không chỗ chê được.

– Hứ ! Anh nói xấu em.

– Đâu có anh còn thích em làm nũng nữa kìa. Cúc ơi! Sau này em sinh cho anh thật nhiều con nghe.

Không chịu đâu! Sinh nhiều em già đi xấu đi thì sao ?

– Anh thề anh yêu em, yêu suốt đời luôn.

Những ngọn lửa tình yêu, như cứ được thổi bùng lên, ấm áp cả căn phòng.

– Anh Lộc này ! Anh cứ đi đi. Em ở nhà nếu buồn, em sẽ nói mẹ lên đây ở với em.

Mắt Đoàn Lộc sáng lên:

Ô phải đó. Có mẹ lo cho em, anh yên tâm hơn, chứ cô bé này muốn đi là đi ào ào làm anh đứng tim luôn. Ngày mai, anh đích thân về quê rước mẹ lên đây.

Cúc ơi ! Anh không hiểu sao anh yêu em nhiều đến vậy.

Đoàn Lộc đùa:

- Chắc là kiếp trước anh nợ em.
- Anh mà cũng duy tâm nữa sao ?
- Người ta gặp nhau cũng là do duyên số hay định mệnh đó em.
- Vậy khi em già và xấu đi, anh có còn yêu em nữa không ?
- Yêu hoài, yêu suốt đời luôn.

Những cơn mưa hôn phủ lên mặt Hoàng Cúc, cho những khát khao và hạnh phúc đầy hơn.

Ngày mai Đoàn Lộc lên đường, đêm nay anh cứ bắn khoăn:

- Anh chẳng muốn xa em chút nào cả.

Luồn tay vào mái tóc đen dày của anh, Hoàng Cúc mơ màng:

- Vợ chồng đôi lúc cũng cần có xa một chút chứ anh, khi gặp nhau tình cảm lại nồng nàn hơn bao giờ.

Đoàn Lộc nhăn mặt:

- Anh thì lại chẳng muốn xa em chút nào, vì anh sẽ rất nhớ em, em biết không ?

Hoàng Cúc đùa:

- Biết đâu sang bên đó, gặp cô nào anh thích cô đó thì sao ?
- Anh không có như vậy đâu ghen. Những câu chuyện cứ như vậy nói không bao giờ dứt.

Rồi đêm cũng tàn, cho chia tay thêm bịn rịn.

- Đưa anh đi rồi và nhìn theo chiếc phi cơ bay lên cao, mang anh đi xa, Hoàng Cúc chợt thấy buồn. Kẻ ở lại mới thấy buồn hơn người đi xa, và chưa gì hết cô đã thấy nhớ anh, nhớ cô cùng ...

Ngồi vào chiếc ghế của Đoàn n Lộc, Hoàng Cúc giở những bản báo cáo ra xem. Cô tạm thay Đoàn Lộc để giải quyết và điều hành việc công ty.

Tiếng gõ cửa, Hoàng Cúc chưa kịp lên tiếng cho phép vào, cánh cửa bị đẩy vào. Tuy nhiên, Hoàng Cúc không khó chịu, cô cười vui vẻ:

Minh An! Có chuyện gì vậy ?

Chị xem báo cáo này trước, để còn có quyết định.

– À ...

Hoàng Cúc cầm lấy. Cũng không có gì quan trọng lắm. Cô để sang một bên:

– lát nữa tôi sẽ xem kỹ lại.

– Hồi này chị có vẻ mập và trẻ ra.

– Hẳn chị đang rất hạnh phúc ?

Hoàng Cúc mỉm cười:

– Vâng.

– Chị thấy em ... có nét giống chị Kim Mai chứ ?

– Ờ.

Hoàng Cúc cau mày, cô không hiểu lắm câu hỏi của Minh An, tuy nhiên cô vẫn gật đầu – Em là chị em bạn dì với chị Kim Mai. Hồi trước em vào công ty này là do chị Mai giới thiệu.

– Chị Kim Mai ở Canada có khỏe không ?

– Khỏe như thế nào được! à, chỉ có nói với em lần này anh Lộc sang Mỹ, anh có điện cho chỉ hay, để chỉ bay sang Mỹ với anh Lộc.

Hoàng Cúc ngăn người nhìn Minh An.

Cô không tin lời nói kia. Đoàn Lộc tha thiết với cô biết bao nhiêu. Để được ly hôn, anh đã phải chia một nửa tài sản mình rồi còn gì nữa.

Liếc Hoàng Cúc một cái thật sắc, Minh An cười khế:

– Hình như chị không mấy tin lời em. Rồi sẽ có chứng minh cho chị thấy.

Minh An đứng lên đi ra ngoài, không quên gởi lại cho Hoàng Cúc một ánh mắt thật sắc và nụ cười bí hiểm, bởi thấy gương mặt vừa tràn đầy hạnh phúc trước đó mấy phút đang cau lại.

Hoàng Cúc ngồi ngẩn người ra. Cô cố xua ra khỏi đầu mình những lời nói Minh An vừa thốt

ra. Tại sao Đoàn Lộc lại với Kim Mai và nếu có đi nữa, có lẽ Kim Mai lại muốn hỏi tiền anh thôi.

Xem xong mấy báo cáo, Hoàng Cúc ra về Hôm nay anh vừa xa cô, mới đây thôi, sao nhớ anh đến thế.

– Chào em Hoàng Cúc.

Vĩnh Kỳ tiến đến. Anh ta cười tươi chào Hoàng Cúc như giữa cô và anh chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hoàng Cúc lạnh nhạt chào lại. Xong, cô đưa mắt tìm xem chú Ba tài xế có quay lại rước cô không.

Giọng Vĩnh Kỳ ngọt ngào:

– Anh biết em lần ấy giận anh, nhưng mà thực sự là anh vẫn yêu em, Cúc ạ.

Hoàng Cúc khó chịu:

– Xin anh đừng nói những lời này. Tôi và anh đã là người xa lạ. Tôi đã có chồng, xin anh nhớ cho như vậy.

Em thật là tàn nhẫn. Lần đó đâu phải anh muốn bỏ em, mà thật sự là nợ đang bao vây anh. Bây giờ thì anh nói với em những lời này thì ích lợi gì chứ ?

– Anh muốn em hiểu, bao giờ anh cũng vẫn yêu em.

– Anh đừng lặp lại hoài điệp khúc ấy, giữa chúng ta tất cả đã kết thúc rồi.

– Anh biết. Suốt đời này, anh ân hận vì đã để mất em. Anh gặp em hôm nay cũng không phải để phân trần hay giải thích gì cả, anh muốn mời em uống một ly nước, gọi là để xin lỗi em. Xin em đừng từ chối. Nếu như em từ chối là em vẫn còn giận anh.

– Em giận anh làm gì ? Đúng ra lúc ấy em đã rất giận anh, và thậm chí rất đau khổ. Nếu như không có anh Lộc, em không biết cuộc đời mình ra sao ? Có thể mười triệu không lớn, nhưng chỉ cần cái tù án tù sáu tháng thôi còn ai dám thuê nhận em vào làm việc. Bây giờ những hờn giận ấy, em đã quên hết rồi, cho nên anh yên tâm đi, không cần phải xin lỗi em.

– Không, anh có bốn phạm xin lỗi em, và nếu như em chịu sang bên kia quán uống với anh một ly nước là em đã tha lỗi cho anh.

Hoàng Cúc lạng lẹ rồi gạt đầu. Cô không thấy mắt Vĩnh Kỳ sáng lên tia lửa kỳ lạ.

Vào quán, kéo ghế cho Hoàng Cúc ngồi, Vĩnh Kỳ trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

Gọi hai ly nước trái cây, anh ta mỉm cười thân thiện:

– Đoàn Lộc tốt với em chứ ?

– Vâng. Anh ấy là người chồng tốt.

Hôm nào anh cũng muốn gặp anh ấy để xin lỗi chuyện cũ.

– Cũng không cần đâu, anh ấy ít để bụng những chuyện không vui. Hơn nữa, anh đã đi Mỹ, hai tháng nữa mới về.

– Vậy à ! Tiếc nhỉ!

Người phục vụ mang hai ly nước ra. Vĩnh Kỳ vội tiếp lấy chờ cho người phục vụ quay lưng, anh ta vờ quấy mạnh ly nước, làm sánh ra đổ một chút lên áo Hoàng Cúc.

– Chết anh xin lỗi.

Vĩnh Kỳ vờ đưa tay vào túi quần:

– Để anh lấy khăn lau cho em.

Hoàng Cúc vô tình:

– Không sao đâu, em lau được mà.

Cô lúi húi mở ví lấy khăn, chỉ chờ như vậy Vĩnh Kỳ bó ngay chất thuốc bột vào ly nước.

Anh cười gượng:

Em biết mà, -có khi nào anh mang theo khăn tay. Hồi xưa em hay mắng anh đi đâu nón chẳng chịu đội, khăn tay cũng không.

Rồi anh ta quấy ly nước của mình lên:

Em uống ly này, anh gọi ly khác.

Gọi thêm một ly khác, Vĩnh Kỳ đặt ly nước trái cây vào tận tay Hoàng Cúc:

– Em uống đi. Xem như đây là lời xin lỗi chân thành nhất của anh. Muốn cho Vĩnh Kỳ vui và cũng để nhanh chóng ra về, Hoàng Cúc bưng ly nước lên uống mấy hớp. Vĩnh Kỳ nhìn

theo, anh ta thở phào.

Đây là chất gây mé cực mạnh, mười phút thôi ... Anh ta cười nham hiểm.

– À! Nghe nói mẹ em cũng lên Sài Gòn với em hả Cúc ?

– Dạ. Có như vậy, anh Đoàn Lộc mới an tâm.

– Em thật có phước, có người chồng như Đoàn Lộc, chẳng những đẹp trai, có địa vị trong xã hội, còn yêu thương em hết.

– Em uống xong ly nước, anh cho phép em đi về.

Ừ, em uống cạn ly đi rồi về.

Hoàng Cúc bung ly nước lên, cô uống gần cạn ly rồi đứng dậy – Em xin phép ...

Cô lão đảo vì cảm giác chóng mặt. Vĩnh Kỳ lo lắng:

– Em sao vậy Cúc ?

– Thỉnh thoảng em vẫn hay chóng mặt như thế.

– Sao em không đi khám bác sĩ ?

– Em có mang nên như vậy thôi.

Vĩnh Kỳ kêu lên:

– Nếu như vậy thì anh để anh đưa em ra đường, đón taxi cho em về.

– Dạ.

Một cảm giác bồng bênh và cơn buồn ngủ kéo đến làm cho Hoàng Cúc không sao cưỡng lại được, cô lả người vào tay Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ gọi tính tiền nước, dìu Hoàng Cúc ra ngoài. Lúc này xe taxi đợi sẵn, Minh An nhảy xuống xe mở cửa.

Nhanh lên !

Dìu Hoàng Cúc ngồi vào, Vĩnh Kỳ đóng cửa xe lại, trong lúc Minh An ra hiệu cho tài xế chạy đi.

Những bức ảnh chụp Hoàng Cúc thỏa thân nằm cạnh Vĩnh Kỳ và trong vòng tay Vĩnh Kỳ, bằng điện thoại di động lại rõ và đẹp không chê vào đâu.

Vĩnh Kỳ xoa tay vào nhau khoan khoái. Vậy là xong. Bây giờ anh ta chỉ cần đưa Hoàng Cúc ra xe đi về nhà.

Minh An giành giữ điện thoại.

– Điện thoại của tôi, tôi sẽ đi scan những bức ảnh này ra. Phần cô ta, anh muốn đưa về nhà hay làm gì đó ... tùy.

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

Tôi cần tiền thôi. Nên nhớ cô phản phé tôi là không được.

Minh An cười nhạt:

– Anh yên tâm đi:

Tôi cần Đoàn Lộc chứ không cần tiền. Giữa chúng ta hãy giữ sòng phẳng như đã thỏa thuận.

Minh An đi lại mở cửa, không quên quay lại nhìn Hoàng Cúc nằm phơi bày nguyên vẹn, thân thể cô ta hấp dẫn quá.

Nheo mắt cô, cười với Vĩnh Kỳ. Cô ấy cũng từng là người yêu của anh, anh nữ ... bỏ qua cơ hội ngàn vàng hay sao ?

Vĩnh Kỳ khó chịu:

Cô đi đi ! Nhưng bao giờ có ảnh đây ?

Anh gấp chi dữ vậy ? Bề nào thì hai tháng nữa Đoàn Lộc mới về đến. Còn Hoàng Cúc thì phải một hai giờ đồng hồ nữa mới tỉnh. Tuy nhiên nhanh thôi, ngày mai tôi sẽ đến đây gặp anh.

Minh An bước ra ngoài, không quên cánh cửa đóng lại. Cô sẽ gửi những tấm ảnh này cho Đoàn Lộc, liệu anh ta có còn yêu thương một cô vợ

Còn lại một mình với Hoàng Cúc, Vĩnh Kỳ lấy quần áo mặc vào cho cô.

Mục đích của anh là tiền, anh đang bị nợ vây và chỉ có Hoàng Cúc mới cứu nguy cho anh mà thôi.

Hoàng Cúc thức dậy. Đầu cô nặng và người mệt mỏi quá, cô cố ngồi dậy:

– Con đừng ngồi dậy, con nghe trong người như thế nào rồi Cúc ?

Hoàng Cúc nhìn quanh. Cô vỗ trán như để nhớ lại. Từ công ty, cô định về nhà, nhưng rồi cô gặp Vĩnh Kỳ và vào quán uống ly nước, rồi sau đó ...

– Mẹ ! Ai đã đưa con về nhà vậy ?

– Là Vĩnh Kỳ. Sao con lại đi với nó vậy ?

– Con ... - Hoàng Cúc nhăn mặt - Con nhớ ảnh mời con ly nước trái cây, con uống cạn và sau đó, con định đứng lên đi về nhưng chóng mặt và buồn ngủ kinh khủng, rồi con không biết làm gì nữa.

– Có lẽ con đang mang thai, nên như thế. Hay là để mẹ đưa con đi bác sĩ.

– Để một lát nữa xem sao.

– Hay mẹ pha cho con ly sữa nhé.

Uống ly sữa, Hoàng Cúc tỉnh táo lại, cô vào buồng tắm để thay quần áo và chợt ngẩn người ra vì chiếc quần lót mặt trước trở thành mặt sau. Vĩnh Kỳ đã làm gì cô rồi hay sao ? ý nghĩ anh ta xâm phạm mình khiến Hoàng Cúc lạnh cả người, Cô hấp tấp thay quần áo rồi quay trở ra.

Mẹ ! Anh Vĩnh Kỳ đưa con đến đây lúc nào vậy ?

Hình như là bảy giờ tối, lúc đó mẹ đang xem chương trình phát tin tức thời sự.

– Mẹ nhớ lại xem, phải bảy giờ không mẹ ?

Bà Thấm lo lắng:

– Có chuyện gì xảy ra vậy con !

– Con gặp anh Vĩnh lúc đó là gần mười hai giờ trưa và vào quán lúc mười hai giờ, vậy mà bảy giờ tối con mới về nhà. Mẹ nghĩ xem trong thời gian đó Vĩnh Kỳ đưa con đi đâu, vì con không thể ở trong quán cà phê mà ngủ.. Hơn nữa quần áo của con mặc, không giống như lúc con đi.

Bà Thấm run lên:

– Như vậy là ...

Hoàng Cúc bật khóc:

– Anh ấy đã làm gì con hả mẹ ? Không thể vô lý con ngủ đến mấy giờ đồng hồ, ngoại trừ con bị uống thuốc ngủ.

– Con đừng nói nữa, mẹ sợ lắm Cúc ơi Vĩnh Kỳ đến, nó bồng con vào nhà, lúc đó mẹ đã sợ, nhưng nó trấn an mẹ, con không sao đâu, tại con chóng mặt và buồn nôn, nên nó cho con uống thuốc cho đỡ chóng mặt.

Hoàng Cúc ngồi sững người ra và đã hiểu mục, đích của Vĩnh Kỳ. Hai bàn tay cô nắm lại cắn uất. Đón mặt ! Bỉ ối ! Anh ta hết lần này đến lần khác, mang những cái họa không lường đến cho cô.

Có phải Vĩnh Kỳ đã làm nhục cô, để rửa hận ?

Những ý nghĩ cứ dấy lên, làm cho Hoàng Cúc tưởng mình có thể điên lên được.

Chương 6

Đoàn Lộc lạnh nhạt bắt tay Trung Sơn. Có khi nào Trung Sơn tự ý đi tìm anh đâu, nếu không phải vì Hoàng Cúc. Tuy nhiên anh vẫn rót rượu mời.

Trung Sơn ngăn lại:

– Tôi không uống đâu. Tôi đến cho cậu hay, ngày hôm qua Hoàng Cúc ngã trên đường đi, may mà tôi gặp cô ấy và đưa đến bệnh viện.

Một thoáng xao động trên gương mặt Đoàn Lộc, nhưng rồi anh lạnh lùng trở lại:

– Ngày mai phiên tòa xử lý hôn, tôi và cô ấy sẽ không còn bất kỳ mối quan hệ nào, tôi không muốn biết.

Anh cư xử đoạn tình đoạn nghĩa như vậy sao? Người ta nói nếu tình hết; nghĩa cũng còn. Còn anh thì nghĩa hết mà tình cũng không vậy ?

Nếu như anh đến đây vì mối quan hệ bạn bè hoặc làm ăn, chúng ta vui vẻ bàn luận. Còn nếu như anh nói cho cô ấy thì xin lỗi, tôi không muốn nghe đâu.

Trung Sơn tức giận:

Anh chỉ mới xem mấy tấm ảnh ghê gớm đó mà đã cho rằng vợ mình phản bội mình sao ?

– Tôi không muốn nghe, anh ra ngoài đi !

– Được, tôi sẽ ra về. Tôi không ngờ người bạn mà tôi quen biết có thể cư xử một cách ngu ngốc như vậy. Hoàng Cúc có thai trước ngày anh đi kia mà.

– Nếu anh là tôi, khi xem những tấm ảnh của vợ mình với người đàn ông khác, anh có chịu đựng nổi không ? Được ! Nếu như cơ ấy sinh con, đứa con của tôi, tôi nhận.

– Tôi e lúc đó quá muộn rồi, khi anh quá hồ đồ phán xét tiết hạnh của vợ mình.

Trung Sơn giận dữ đi ra. Anh thấy khinh bỉ Đoàn Lộc, bản thân anh ta cũng đau khổ, vậy mà anh ta không thể lấy một chút lòng độ lượng để cư xử với vợ mình có tình có nghĩa hơn.

Vừa kéo cửa, anh giật mình vì một người đứng ngay cánh cửa, hình như cô đang lắng nghe câu chuyện của hai người đàn ông bên trong. Cánh cửa mở bất ngờ khiến Minh An lúng túng,

rồi bình tĩnh ngay, đổi giọng nũng nịu; – Anh Lộc! Em chọn mẫu áo cưới này đẹp lắm, anh xem thử.

Bất giác, Trung Sơn quay lại nhìn Đoàn Lộc. Anh khinh bỉ:

– Bây giờ tôi đã hiểu tại sao anh ruồng rẫy vợ mình. Đồ vô liêm sỉ !

Trung Sơn hăm hăm bỏ đi. Suy cho cùng, tư cách của Đoàn Lộc có hơn gì Vĩnh Kỳ đâu.

Đôi mắt hăm chứa một sự miệt khinh của Trung Sơn chợt làm cho Đoàn Lộc chùng lòng. Có phải anh đã phán xét sai.

Những bức ảnh kia không thể nào giả được. Chộp chai rượu, Đoàn Lộc đưa lên miệng uống. Anh uống say cho quên hết.

– Em bình tĩnh nghe Cúc ! Hãy nghĩ đến đứa con trong bụng em!

Gương mặt tái xanh, Hoàng Cúc cúi đầu:

– Em không sao đâu, anh yên tâm đi. Tận mắt em chứng kiến đây là lần thứ hai ảnh phản bội em, em còn gì để lưu luyến nữa hả anh ?

– Nếu như vậy, anh mừng cho em.

Trung Sơn siết nhẹ bàn tay Hoàng Cúc. Cô cảm động gật đầu. Bình tĩnh để chấp nhận một sự thật:

Bên kia hàng ghế, Đoàn Lộc vừa đến, phía sau là Minh An. Gương mặt anh lạnh lùng và ngồi im chờ đến phiên xử.

Chủ tọa đoàn vào, phiên xử nhanh chóng kết thúc, dù Đoàn Lộc hứa cấp dưỡng nhưng Hoàng Cúc không nhận. Bất kỳ hoàn cảnh nào cô cũng xin được nuôi dưỡng con mình.

– Tại sao em lại đại dột như vậy hả Cúc ? Rồi tiền đâu em nuôi con ?

Em sẽ cố gắng làm ra tiền.

– Cố gắng ? Cố nghĩa là vừa Sinh xong, em sẽ đi lao ra ngoài và đi kiếm tiền?

– Phải.

– Như vậy em thiệt thòi hay Đoàn Lộc, thiệt thòi ?

– Người thiệt thòi là em. Dù sao em cũng nhận của anh ấy quá nhiều ân nghĩa. Có một ngày em nhất định sẽ trả lại những số tiền đã vay và điều duy nhất, em sẽ không bao giờ tha thứ.

Ngoài đường Đoàn Lộc cũng vừa lên xe với Minh An, tâm hồn anh rời rã.

Ngày nào cùng bên nhau sao bây giờ thành người xa lạ, có phải tại anh quá cố chấp. Đúng hơn là anh không chịu nổi khi nhớ đến những tấm ảnh bẩn thỉu đó.

Một cuộc tình kết thúc, để lại những ngậm ngùi ...

Vừa bước vào nhà, Đoàn Lộc giật mình, vì bà Thục Nghiêm ngồi trên ghế salon ở phòng khách.

– Nội! Sao nội sang mà không điện thoại cho con đi đón nội ?

– Con có thời gian đi đón nội hay sao ?

– Con cứ kết hôn ly hôn rồi kết hôn. Con xem hôn nhân là trò đùa sao ?

Đoàn Lộc chán nản ngồi xuống ghế:

– Nếu xem là trò đùa con đã không buồn, không đau khổ.

– Buồn ? Vì thế vội vã kết hôn lần nữa ?

Không nhìn Minh An đứng khép nép chứ không dám ngồi, bà đánh thếp:

– Nội muốn con trong vòng một năm nữa hãy kết hôn. Con nên có suy nghĩ cho chín chắn đừng để phải ân hận. Một lần phải chia nửa tài sản, còn lần này bao nhiêu nữa ?

Đoàn Lộc lắc đầu:

– Cô ấy không nhận bất cứ đồng nào của con, dù con hứa cấp dưỡng.

Minh An chen vào:

– Cô ta mặt mũi nào nhận hả nội. Nếu như anh Lộc thẳng tay, cô ta còn phải đi tù nữa kìa.

Bà Thục Nghiêm quay nhìn Minh An từ đầu đến chân, nghiêm khắc:

– Ở đây không đến phiên cô lên tiếng. Tôi đang nói chuyện với cháu nội của tôi. Cô chỉ là một nhân viên trợ lý, hãy ra ngoài đi ?

Bị mắng, Minh An khó chịu:

- Nếu như vậy nội lắm rồi. Con sắp là vợ anh Lộc, đám cưới sẽ trong nay mai thôi.
- Sắp chứ không phải là đã. Đã hai lần ly hôn, cho nên tôi không cho phép Đoàn Lộc cưới vợ vội vàng nữa:
- Nhưng mà ... con đã mang thai, giọt máu này của anh Lộc. Chẳng lẽ bà đi bỏ giọt máu một trăm phần trăm của anh, để đi nhận một thứ ... giả mạo.

Câu nói của Minh An giống như một quả bom nổ chậm, Đoàn Lộc quay phắt lại.

- Em nói ...
- Em nói em đã mang thai, anh không tin thì xem giấy xét nghiệm này đi.

Đoàn Lộc cầm tờ giấy. Anh không biết nên vui hay buồn. Đó là kết quả những ngày đi tìm lăng quên của anh, Anh đã uống rượu, giam mình trong phòng và lao vào thú vui của xác thịt để sau đó rơi vào khoảng không lạnh lùng trống vắng.

Giọng Minh An cất cao:

- Anh phải cưới em:

Vì đứa bé em mang trong bụng là cốt nhục của anh. Nếu anh ruồng bỏ em, em chỉ có cái chết thôi.

Minh An sà vào Đoàn Lộc, cô ôm anh và khóc òa lên, anh buông thõng tay trong cảm giác chán chường:

Bà Thục Nghiêm giận dữ bỏ đi. Bà thấy giận Đoàn Lộc, không biết bao giờ nó mới cư xử cho chín chắn.

Vừa mở cửa, Hoàng Cúc lạng người. Cô không ngờ là bà Thục Nghiêm xuống tận Hà Tiên tìm mình.

Nhưng thái độ của Hoàng Cúc lại khiến bà đau lòng. Hoàng Cúc ! Không lẽ con không còn là vợ của Đoàn Lộc, thì nội trở thành người xa lạ với con hay sao ?

Sực tỉnh, Hoàng Cúc vội mở rộng cánh cửa:

Đâu có, nội ! Chỉ tại con bất ngờ vì nội xuống tận Hà Tiên tìm con. Con cứ nghĩ nội sẽ ghét bỏ

con.

Nội không nghĩ là con có lỗi. Tuy nhiên, dù con có lỗi đi nữa, nội vẫn cư xử với con như trước đây. Cho đến bây giờ, trở về với người đàn ông ruồng bỏ mình và làm cho mình phải lao đao.

Hoàng Cúc ứa nước mắt:

Nội còn nghĩ đến con là con vui vẻ lắm rồi. Con nghĩ rằng con sống ngay thẳng, ông trời đâu nỡ dìm con xuống tận cùng. Con oan nội ời !

Bà Thục Nghiêm thở dài:

– Tiếc rằng Đoàn Lộc quá hồ đồ . Nó giận con đi uống rượu vào sa lầy vào Minh An, con bé kia mang thai, nội biết bênh ai bỏ ai đây ?

Lòng Hoàng Cúc thắt lại trong nỗi đau tê dại. Thì ra anh quyết tình ruồng bỏ và ly hôn với cô vì thế. Người ta thường nói ví von:

“Ví dầu tình bận muốn thôi, bận gieo tiếng dữ cho rồi bận ra”. Anh không thể tha thứ cho sự phản bội của cô, dù là sự phản bội ngoài ý muốn của cô. Và chưa gì hết, màu thời gian chưa kịp chuyển anh đã ngã vào vòng tay người con gái khác.

Mãi mãi không bao giờ cô tha thứ cho anh.

Vuốt mái tóc dài của cô, bà Thục Nghiêm an ủi:

– Nó là cháu nội, nó bạc bẽo với con, nội giận lắm. Nhưng con hãy tin, bao giờ nội cũng yêu thương con. Nội sẽ không để cho con thiệt thòi.

– Cảm ơn nội đã thương con.

Hoàng Cúc ghen ngạo nép vào ngực bà. Không ngờ cuộc đời cô không có cha từ thời lọt lòng, bây giờ có chồng có con, đứa con chưa, kịp ra đời đã bị ruồng bỏ.

– Vào nhà đi con !

Bước vào nhà, bà Thục Nghiêm đau lòng trước cảnh nhà quá thanh bần. Nếu như nó gian dối, nó có thể lấy tiền của Đoàn Lộc để lo cho mẹ mình mà.

– Khi nào con sinh vậy ?

– Dạ, tháng này đó nội.

– Vậy đi đứng cẩn thận nghe con, cũng đừng quá buồn rầu mà sinh bệnh, ảnh hưởng đến đứa bé à, con đi siêu âm chưa vậy ?

– Dạ, là con trai, nội ạ.

– Con trai ?

Bà Thục Nghiêm vui vẻ:

– Nội tin mai mắt nó sẽ giống Đoàn Lộc hết khuôn cho mà xem.

Hoàng Cúc cười buồn:

– Nội tin là con anh Lộc sao nội ?

Tin chứ! Nếu không, nội đâu có xuống đây thăm con.

– Cám ơn nội đã tin con.

– Nội sẽ lo cho con. Cũng như sau này con có đi bước nữa, nội cũng không trách con đâu. Đoàn Lộc nó có mắt mà như mù vậy.

Hoàng Cúc thổn thức khóc, cô không ngờ lại được bà nội tin có. Thôi thì thời gian sẽ chứng minh cho nỗi oan của cô.

Nhân!

Mặc cho Vĩnh Kỳ kêu lạc cả giọng, Hoài Nhân cứ đi Tức mình Vĩnh Kỳ chạy vụt lên, anh bắt kịp Hoài Nhân và nắm tay lại:.

– Về nhà với anh đi Nhân !

Hoài Nhân lạnh lùng hất tay Vĩnh Kỳ ra:

– Anh có tiền nuôi tôi hay sao ?

– Anh sẽ có mà. Anh sẽ nghĩ ra cách để có tiền.

Hoài Nhân cười nhạt:

– Mới nghĩ ra cách chứ chưa có tiền trong túi thì đừng có làm phiền tôi. Bỏ tay ra !

Vĩnh Kỳ tha thiết:

– Anh xin em đừng bỏ anh. Em xem anh vất kiệt óc mình để suy nghĩ sao cho có tiền cho em, anh hại Hoàng Cúc bị chồng bỏ. Cũng tội nghiệp cho cô ấy, cô ấy và anh từ nhỏ ở quê, lớn lên, lúc nào cô ấy cũng thương yêu lo lắng cho anh, vậy mà anh ...

– Nếu như anh tội nghiệp cổ thì đi tìm cô nói thiệt đi. Xí ...

Nhân ngoe nguẩy đi, Vĩnh Kỳ vội ôm lại:

– Em biết là anh cần em mà, làm sao anh sống thiếu em. Được, anh hứa với em hai ngày nữa anh có tiền cho em.

– Thiệt không đó ? Có hãy nói nghe, đừng nói dóc cho em về rồi không có, em giận bỏ đi nữa đó.

– Có mà.

– Vĩnh Kỳ móc túi lấy chiếc nhẫn vàng hai chỉ đeo vào tay Hoài Nhân. Cho em đó.

Nhìn thấy vàng, mắt Hoài Nhân sáng lên:

– Chà ! Có vàng mà giấu người ta nghe, định cho đứa khác phải không ?

– Đâu có, anh có mình em thôi mà chứ có ai đâu. Tha cho anh đó.

Hoài Nhân nũng nịu hôn vào má Vĩnh Kỳ, cả hai quên mất những đôi mắt khó chịu này giờ của người đi đường nhìn họ một cặp đồng tính bày tỏ tình yêu đến chướng mắt ở ngoài đường.

– Mình về nhà đi em.

Vĩnh Kỳ lôi Hoài Nhân về nhà. Vì Hoài Nhân, đã đến lúc Vĩnh Kỳ quên cả xấu hổ và nhân nghĩa ở đời, quên cả tình bạn một thời với Hoàng Cúc. Bỏ đi một tình cảm chân thật để chọn lấy một thứ cảm thấp hèn xấu xa... Suy nghĩ mãi và cuối cùng, Vĩnh Kỳ điện thoại cho Minh An:

– Gì nữa ? Anh còn muốn gì nữa đây Vĩnh Kỳ ?

– Hãy đến gặp tôi, tốt nhất hơn là nói chuyện trong điện thoại. Tôi ở quán Một một bá đọi cô. Nếu cô không đến, tôi sẽ mang mọi chuyện nói cho Đoàn Lộc biết, tùy cô chọn lựa.

Vĩnh Kỳ tắt điện thoại, mặc cho Minh An giận dữ. Cô dập tắt điện thoại 1ao ra đường. Đồ khốn kiếp! Đã 1àm tiền Hoàng Cúc, bây giờ hần muốn 1àm tiền đến cô.

Vĩnh Kỳ ngồi thản nhiên với điều thuốc. Minh An hẳn học:

- Có chuyện gì nói mau đi!
- Từ từ uống nước đã, cô gấp gáp gì vậy ?
- Tôi không có rảnh để ngồi nói chuyện với loại người như anh. Muốn gì, nói đi!

Vĩnh Kỳ nhún vai:

- Dĩ nhiên là tiền. Tất cả tại cô thôi, tôi đã nói thư thả cho tôi lấy tiền của Hoàng Cúc.
- Anh đã lấy hết năm chục triệu chưa đủ hay sao ?
- Giá như cô chờ tôi lấy thêm của Hoàng Cúc năm chục triệu nữa. Nhưng chưa gì hết, cô đã vội vã gởi ảnh sang Mỹ cho Đoàn Lộc, cô làm đổ vỡ kế hoạch của tôi.
- Anh tham lam vừa vừa thôi chứ.
- Lòng tham của con người luôn luôn không có giới hạn. Tôi cần mười triệu Minh An la lên:
- Anh tưởng tôi có tiền để cho anh hay sao ?
- Nhưng mà cô còn có Đoàn Lộc. Này tử tế đi, tôi cần mười triệu. Nếu không có, tôi sẽ nói cho Đoàn Lộc biết là chính cô đã gợi ý cho tôi chụp ảnh Hoàng Cúc.

Minh An giận dữ:

- Anh là thằng khốn kiếp !
- Tôi cùng đường rồi. Girl của tôi nó bảo nếu tôi không có tiền, nó sẽ bỏ tôi.

Cô yêu Đoàn Lộc, dùng mọi thủ đoạn để chiếm anh ta thì tôi cũng vậy, tôi không thể mất người mình yêu.

Minh An ghê tởm:

- Anh là thứ bệnh hoạn, đi mê một kẻ đồng tính với mình.

Vĩnh Kỳ trừng mắt:

- Này, mỗi người đều có một cuộc sống riêng, chớ có nước sông phạm nước giếng .

- Anh tổng tiền tôi mà bảo nước sông chớ phạm nước giếng à ?
- Không phải tổng tiền mà gọi là chia nhau xài. Đoàn Lộc giàu quá phải không.
- Mười triệu đâu phải lớn.

Minh An quát tướng lên:

- Nhưng tôi chưa là vợ anh ta.
- Quyền hay không tôi không cần biết, tôi chỉ cần biết tôi phải có mười triệu.

Nếu không, con girl của tôi nó bỏ đi. Nhớ, tôi cho cô thời hạn ba ngày, gọi cho tôi. Nếu không, châu sẽ về Hợp phố, lúc đó đừng có trách.

Vĩnh Kỳ bỏ đi mặc cho Minh An ngồi sững người ra, hai hàm răng cô nghiến vào nhau giận dữ. Đúng là gậy ông đập lưng ông . Vĩnh Kỳ tổng tiền cả cô, nhất định cô phải thỏa mãn nhu cầu của hắn, nhưng biết tìm ở đâu ra số tiền đó !

– Ê !

Một bàn tay quơ trước mặt Minh An, cô cúi kính nhìn lên:

– Gì nữa đây ?

Tĩnh như không, Hoài Nhân kéo ghế ngồi cạnh Minh An:

– Vĩnh Kỳ vừa đòi tiền phải không ?

Nhắc đến Vĩnh Kỳ, Minh An hần học:

– Còn gì nữa ? Mới lấy được năm chục triệu của Hoàng Cúc, bây giờ lại tổng tiền mười triệu.

Mắt Hoài Nhân sáng lên:

- Chị có đưa nó không ?
- Tiền đâu mà đưa. Bọn các người là một lũ dơ bẩn.

Không giận vì câu mắng của Minh An, Hoài Nhân đứng vụt dậy lao ra đường.

Đóng cửa lại, Vĩnh Kỳ khó chịu:

– Từ sáng giờ đi đâu vậy ?

Hoài Nhân lầm lì:

– Anh có thành thật với tôi hay sao mà tôi phải ở nhà với anh ?

– Em giận anh ?

Vĩnh Kỳ ngồi xuống, ôm lấy Hoài Nhân:

– Em đừng buồn, nội ngày mai là anh có tiền cho em.

– Em hỏi anh, tại sao anh lấy được của Hoàng Cúc năm chục triệu mà anh nói với em là ba chục triệu, hai chục triệu nữa đi đâu, anh cho đứa nào rồi hả ?

Vĩnh Kỳ nhăn nhó:

– Ai nói với em là năm chục triệu ?

– Anh có lừa dối tôi nữa, tôi biết tổng anh muốn bỏ tôi để sống với đứa khác.

– Anh có ai đâu, em chỉ nghi ngờ oan cho anh.

– Anh thật không có giấu tiền ?

– Thật mà.

– Không tin !

Hoài Nhân phụng phịu quay mặt chi Vĩnh Kỳ năn nỉ vuốt ve:

– Anh để dành số tiền đó cũng là để dành cho chúng mình sau này.

– Thật không đó ?

– Em nghĩ là sẽ có người đưa bạc triệu cho chúng mình hoài hay sao ?

– Vậy tiền anh cất đâu hết rồi ?

– Anh mua vàng.

– Anh ngoan thật.

Hoài Nhân vờ hôn lại Vĩnh Kỳ, một tay hất lần xuống nệm, rồi vung dao lên đâm mạnh lên

lưng Vĩnh Kỳ.

– Nhân... tại sao...

Nhân cười nhạt:

– Mà ý tưởng tao thích mà ? Tại thích tiền của mày thôi.

Vĩnh Kỳ đưa tay ra, bàn tay bắt đầu nhuộm đầy máu:

– Hóa ra mày lợi dụng tao, đồ khốn nạn !

Nhân giễu cợt:

– Đời chẳng qua là một sự lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Mày đã lợi dụng người đã yêu mày làm cho người ta điêu đứng.

– Và rồi mày lợi dụng tao ?

– Phải.

Vĩnh Kỳ tức giận vùng lên, nhưng những nhát dao lạnh lòng chém xuống, hấn đổ gục xuống. Chỉ chờ có vậy, Nhân vội vã lục tung căn phòng. Những lát vàng được Vĩnh Kỳ giấu dưới đáy giường. Lấy hết vàng bỏ vào túi áo, Nhân cẩn thận vào toa-lét rửa tay. Mang con dao vớt ra cửa sổ, hấn mở cửa lao ra ngoài.

Vĩnh Kỳ nằm trên sàn gạch đầy máu, đôi mắt mở to vừa giận dữ vừa đau đớn ...

– Anh Vĩnh ... Kỳ ...

Minh An đẩy cánh cửa bước vào, mùi máu tanh nồng và tiếng rên khế khiến cô lùi lại Suýt một chút nữa cô hét to lên vì Vĩnh Kỳ đang nằm trên vũng máu và gần như kiệt sức, anh mở mắt ra nhìn Minh An, tiếng thì thào đứt quãng.

– Cứu. tôitôi

Minh An đưa tay lên miệng. Kinh khủng quá ! Cô cố trấn tĩnh mình. Tại sao phải cứu Vĩnh Kỳ chứ ? Cô đến đây để đưa số tiền mười triệu trăm hòng anh ta để đừng khai ra những hành vi xấu xa của cô ta đối với Hoàng Cúc. Nếu như cô bỏ đi, và nếu anh ta chết, cô đâu phải là người giết anh ta. Cô cũng đâu có dại để vạ lây vào chuyện thanh toán của giới đồng tính này.

Một ý nghĩ rất nhanh qua đầu, Minh An lập tức bước nhanh ra ngoài, cô quay đầu đi như

chạy.

– Cứu ... cứu ...

– Máu ra nhiều quá, khi người ta đưa Vĩnh Kỳ đến bệnh viện, anh trút hơi thở cuối cùng trên đường đi.

Về đến nhà và đóng cánh cửa lại, Minh An còn sợ.

Không phải tôi ! - Không phải tôi giết anh ta ! Tại sao tôi phải cứu anh ta, nếu như anh đừng hăm dọa tống tiền tôi ...

Mở nắp chai rượu, Minh An uống ừng ực trấn áp cơn sợ hãi và hình ảnh Vĩnh Kỳ người đầy máu gọi thê thiết Cứu tôi ... Trung Sơn nóng nảy đi qua đi lại Hoàng.. Cúc đã vào phòng sinh đã lâu, vậy mà cánh cửa đóng giữ im lìm - một sự im lặng đến khó chịu. Đầu óc Trung Sơn căng thẳng, anh lo lắng như chính mình là người chồng đưa vợ đi sinh vậy.

Chợt tiếng khóc mạnh mẽ từ trong phòng đưa ra, Trung Sơn mừng rỡ kêu lên:

– Bác ơi! Có lẽ cô ấy đã sinh rồi.

– Cánh cửa mở ra, Trung Sơn còn nhanh hơn cả bà Thắm:

– Cô ơi ! Sinh rồi hả ?

Cô y tá tươi cười:

– Sinh rồi, con trai nặng ba ký lô rưỡi. Lấy quần áo, khăn lông cho em bé.

Trung Sơn thở phào:

– Hoàng Cúc sinh rồi, con trai bác ơi:

Nhìn bộ dạng Trung Sơn mà bà Thắm cảm động. Vợ là vợ của Đoàn Lộc và con cũng là con của Đoàn Lộc, vậy mà Trung Sơn theo đến đây, nóng nảy đứng ngồi không yên, bây giờ còn vui mừng vì Hoàng Cúc đã sinh xong.

Bà nội vàng lấy quần áo và khăn lông, đưa cho cô y tá.

Trong phòng, Hoàng Cúc cố ngóc đầu lên nhìn con. Cô sung sướng. Mình đã làm mẹ. Thằng bé giống Đoàn Lộc quá. Tiếc rằng vừa ra đời nó đã không có cha.

Cửa mở. Hoàng Cúc nằm trên băng ca và chuyển ra ngoài. Trung Sơn vội bước theo, anh lo lắng:

– Em có khỏe không Cúc ?

Hoàng Cúc gật nhẹ, rồi khép mắt lại. Tại sao người lo lắng cho cô không phải là - Đoàn Lộc vậy ? Chút tủi hờn dâng lên cho nước mắt tràn ra. Cô đâu có muốn nhớ hay khóc vì tình đời đen bạc bạc đen đó, nhưng sự có mặt của Trung Sơn trong lúc này khiến cô đau đớn. Có bao nhiêu người nghĩ cô vô tội, nhưng còn anh, tại sao anh không có ý nghĩ như họ. Và chưa hết gì hết, anh đã có người phụ nữ khác thay thế.

Len lén chạm nước mắt, Hoàng Cúc khe khẽ:

– Em không sao.

Chiếc băng ca đẩy Hoàng Cúc đến phòng nằm. Trung Sơn âm thầm:

– Bác để cháu giúp Hoàng Cúc cho.

Anh luồn tay qua đầu và chân cô để bế cô từ băng-ca sang giường nằm. Đặt cô xuống thật nhẹ trên giường, anh sửa thế nằm cho cô.

– Em cần uống một chút sữa cho lại sức rồi hãy ngủ.

– Cám ơn anh. Em lại làm cho anh vất vả.

– Có gì đâu. Anh đã nói anh lo cho em là anh lo. À! Em nhìn thấy con chưa Hoàng Cúc, nó xinh quá phải không.

Hoàng Cúc gật nhẹ. Cô chợt nhận ra không đơn giản Trung Sơn lo cho mình vì giận Đoàn Lộc bạc bẽo, mà còn có cả một tình cảm chân thành anh dành cho cô .

Như nếu đó là sự thật ... Hoàng Cúc vội xua tan ý nghĩ đó. Cô đã hai lần yêu tất cả đều cho cô nỗi đau, giờ đây cô muốn được yên để sống với đứa con thơ dại. Từ lúc biết yêu cho đến bây giờ, cay đắng nhiều hơn ngọt ngào.

Minh An vớ một tờ báo, để mang vào phòng làm việc đọc. Cô thấy chán, hy vọng có một đám cưới nhưng xem ra phải còn chờ đợi. Ngày trước đau khổ vì không có tình yêu, bây giờ khi anh đã thuộc về cô nhưng sao cảm giác hạnh phúc không có, mà là nỗi buồn.

– Chị Minh An, xem nè !

Thanh gọi giật Minh An, cô trái rộng tờ báo ra, chỉ tay vào:

– Sao giống cái anh chàng mấy lần trước đến đây vậy ?

Minh An cau mày nhìn xuống tờ báo. Bức ảnh in gương mặt trên trang báo sao giống Vĩnh Kỳ. Dòng chữ bên trên bức ảnh:

“Một vụ thanh toán nhau vì tiền hay vì tình của giới đồng tính luyến ái ? Nạn nhân đã chết, có tên là Vĩnh Kỳ”.

Đúng là anh ta. Hôm qua là ngày hẹn Minh An phải đưa cho anh ta mười triệu. Anh ta bị đâm chết bằng những nhát dao chí tử, trong nhà bị xáo tung ra.

Minh An vội vàng đi về phòng mình đóng cửa lại, cô ngồi xuống ghế, mà toàn thân còn run. Vĩnh Kỳ là tên đồng tính luyến ái, có nghĩa nổi oan của Hoàng Cúc sẽ được giải oan, và với hậu thuẫn của bà Thục Nghiêm, chắc chắn Đoàn Lộc sẽ bỏ cô. Minh An chịu không nổi với ý nghĩ này.

Cô đã tốn hao biết bao nhiêu công sức để có Đoàn Lộc, cô không thể mất Đoàn Lộc, anh là lẽ sống của cô .

Quay trở ra, cô lấy hết những tờ báo trong ngày có in tin Vĩnh Kỳ xé nát vứt vào sọt rác. Đoàn Lộc không thể biết chuyện này.

Em làm gì vậy ?

Cánh cửa bị đẩy vào là Đoàn Lộc, anh nhìn Minh An ngạc nhiên. Cô lúng túng:

À! Em đang dọn tủ cho gọn lại:

Có chuyện gì vậy anh ?

– Không có gì. Anh điện thoại cho bà nội, nhưng bà nói không về. Hoàng Cúc sinh rồi, bà muốn nhìn đứa bé.

Minh An lo lắng:

– Rồi anh tính sao ? Nếu ... đứa bé là con anh, anh có bỏ em không ?

Thương hại, Đoàn Lộc vỗ nhẹ vai Minh An:

– Có thể anh không cho em tình yêu của anh, nhưng anh cũng phải có trách nhiệm với em

chứ.

Minh An bật khóc:

– Em chỉ sợ một lúc nào đó anh bỏ em.

Đoàn Lộc cười buồn:

– Lẽ ra, chúng ta không nên đến với nhau, vì anh chỉ làm khổ em.

– Không, em chấp nhận tất cả, để được có anh.

– Em yêu anh là cho không toan tính. Còn Hoàng Cúc, cô ấy chỉ biết cho anh nỗi buồn.

– Bởi vì em yêu anh.

Chương 7

Minh An hôn lên môi Hoàng Lộc, anh chỉ chấp nhận, chứ không đẩy cô ra. Một sự chấp nhận bất ực, lấp đầy vào khoảng trống cô đơn hiện hữu.

– Anh à! Nội không cho phép anh cưới em, vậy anh tính sao hả anh ?

– Đâu có sao. Anh nhận em là đủ rồi.

– Cảm ơn anh.

Từ trong sâu thẳm của lòng, Đoàn Lộc vẫn chưa quên những ngày êm ả cũ, ngày ấy anh cũng có Hoàng Cúc, tiếng cười giòn tan như chẳng bao giờ thiếu vắng.

Hãy quên đi, quên đi tất cả, để biết có một tại hiện hữu.

Hoàng Cúc, em xem nè !

Trung Sơn đưa tờ báo. Vĩnh Kỳ bị thanh toán bởi chính người tình của anh ta, người tình đồng tính luyến ái.

Hoàng Cúc sững sốt cầm tờ báo, cô đọc và lặng người đi trong khoảnh khắc.

Bây giờ cô hiểu tại sao ngày xưa chỉ có cô yêu Vĩnh Kỳ. Và tại sao anh ta nói với cô, anh ta chỉ cần tiền, còn thân xác cô chẳng có chút gì đâu, nỗi oan của cô được giải bày. Nhưng có lẽ cũng là lúc tâm hồn cô, những gì dành cho Đoàn Lộc đã chết theo những hành động vô tình vô nghĩa của anh.

– Em nghĩ sao hả Cúc ?

Cười khẽ, Hoàng Cúc đưa trả tờ báo Cao Trung Sơn:

– Em không muốn nghĩ gì cả, một khi em và Đoàn Lộc đã ly hôn thì mọi thứ xem như đã kết thúc. .

Anh nghĩ là ... lỗi lầm của Đoàn Lộc cô thể tha thứ, anh ta chẳng qua quá ghen. Quá ghen nhưng đâu phải là tìm lăng quên hay trừng phạt em. Anh không phải lo cho em đâu, em đã bị tổn thương hai lần vì sự phụ bạc của anh ấy và giờ đây em không muốn nghĩ chuyện gì khác hơn.

Nhưng con em cần có cha. Lúc em lớn khôn, em cũng đâu có cha mà em vẫn sống và nên người vậy.

Trung Sơn phì cười:

- Dường như mỗi lần có tranh cãi, anh đều thua em.
- Tại vì em có cái lý của em chứ. Xin anh đừng nhắc về anh Đoàn Lộc nữa, anh ấy bây giờ đã có Minh An.
- Nếu như bà nội của Đoàn Lộc muốn em tha thứ cho cháu của bà ?
- Anh lại nữa rồi ! Tốt nhất anh nên đi về Sài Gòn hơn là cứ ở đây lo cho em.
- Anh bỏ mặc công ty mà không ngại hay sao ?
- Không đâu, anh rất tin chú Tân. Hơn nữa, ba anh cũng sắp về rồi. Có hai mươi năm ông ở Mỹ, bây giờ mới chịu về nước đó.
- Em chưa bao giờ nghe anh nhắc về ba anh.
- Ông ít ở gần anh. Từ nhỏ, anh ở gần mẹ anh hơn là ba anh. À! Thôi em nghĩ đi, anh đến cứ phá rầy em.

Trung Sơn đi lại nói, anh kéo tấm đắp lên cho thẳng bé . Nó giống Đoàn Lộc quá!

Anh ta có vợ đẹp con ngoan, vậy mà không biết trân trọng hạnh phúc mình có.

- Con lại đến thăm cháu dâu của bà nữa phải không ?

Nhận ra bà Thục Nghiêm, Trường Sơn cúi chào bà nội:

- Dạ, nội ngồi nghỉ.

Bà Thục Nghiêm xua tay:

- Khỏi. Con nghĩ là bà yếu lắm hay sao ? Bà vừa từ nhà Vĩnh Kỳ về . Bây giờ thì bà hiểu rồi, Hoàng Cúc bị oan. Hoàng Cúc! Nội sẽ điện về Sài Gòn, bắt Đoàn Lộc xuống đây nhận lỗi và rước con về.

Hoàng Cúc lắc đầu:

- Thôi, nội! Con và anh Lộc đã ly hôn.

Bà Thục Nghiêm trợn mắt:

– Thôi cái gì mà thôi ! Con nên nhớ nội chỉ nhận nhìn có một mình con là cháu dâu mà thôi.

Nhưng anh Lộc đã chung sống với người ta, chẳng lẽ nội buộc anh ấy phải bỏ ?

Bà Thục Nghiêm giận dữ:

– Cứ mặc kệ con bé ấy!

– Nhưng con khó tha thứ cho anh ấy nội ạ. Cho nên nếu nội còn thương con, xin nội đừng ép buộc gì cả .

Bà Thục Nghiêm thở dài thườn thượt:

– Nội cứ nghĩ mà giận Đoàn Lộc. Thật ra, nó rất thương con, thương nhiều hóa ra thành mù quáng, rồi buông thả rồi bị cám dỗ. Nhưng con phải hứa, dù hoàn cảnh nào, con cũng không được mang cháu của bà đi đâu, có được không ?

– Dạ, chuyện này con hứa.

Tiếng khóc từ bên nhà Vĩnh Kỳ vẳng sang. Tiếng khóc thương của người vắng số, dù sao cũng cho Hoàng Cúc nao lòng, đó là người một thời thơ ấu cùng bên Hoàng Cúc, rồi lớn lên.

Hoàng Cúc bước ra ngoài, cô muốn thắp một nén tâm nhang cho vĩnh Kỳ.

Anh hãy ngủ yên. Những hận oán ngày nào, em sẽ quên hết, dù khi sống, anh từng mang đến bất hạnh cho cuộc đời em.

Anh biết em mồ côi cha mà, em thêm có một tình cảm ấm áp của gia đình biết bao.

Hãy ngủ yên đi anh Vĩnh Kỳ. Em đã tha thứ hết cho anh.

– Bây giờ con tính sao đây, nói cho nội nghe. Có phải là con quá hồ đồ không? ít nữa, con cũng phải xem đâu đó rõ ràng chứ. Con đã ba mươi chứ đâu còn nhỏ để cư xử như một đứa con nít.

Trước cơn thịnh nộ của bà Thục Nghiêm, Đoàn Lộc chỉ còn biết cúi đầu.

Chính anh đã đánh mất tình yêu của mình. Thật lâu, Đoàn Lộc mới rụt rè:

– Thằng bé... giống con lắm hả nội ?

– Rất giống.

Giọng bà hờn dỗi:

– Hay là con muốn đưa đi thử máu nữa thì mới chịu tin là con của con ?

Đoàn Lộc thở dài:

– Con đã hoàn toàn sai, chắc chắn không bao giờ Hoàng Cúc tha thứ cho con.

– Chính nội, nội cũng không tha thứ cho con. Chưa đâu ra đâu, con đã ruồng bỏ người ta sống với người phụ nữ khác.

Đoàn Lộc âm ức – Nhưng nội xem, cô ấy đâu phải sống một mình, lúc nào cũng có Trung Sơn bên cạnh.. – Nội biết, nhưng con không thể bắt lỗi nó, bởi vì con ruồng bỏ người ta.

Ngay lúc nghe tin Hoàng Cúc ngắt xỉu ngoài đường, con cũng đâu có lo lắng.

Cho nên bây giờ mất vợ mất con cũng đáng đời cho con. Việc quan trọng, con muốn được Hoàng Cúc tha thứ, con phải rời bỏ Minh An, có làm được việc này không ?

Đoàn Lộc nhìn xuống chân mình. Anh biết rõ một điều, anh không yêu Minh An. Trong những ngày trống trải nhất, anh đã để Minh An đến với mình. Bây giờ rời bỏ, tàn nhẫn quá.

– Sao, con không nỡ bỏ Minh An chứ gì ? Vậy thì nội mặc kệ con. Từ đây, con có ra sao thì tùy con, nội sẽ quay về Mỹ. Nội tiếc là ngày xưa ba con có thủy có chung với mẹ con bao nhiêu thì con lại có cuộc sống tình cảm, không thủy chung chút nào, vừa buông người này, con đã đến với người kia. Suốt cuộc đời con, con sẽ không có một mái ấm vững chắc đâu.

Giận dỗi, bà Thục Nghiêm gọi lớn:

– Chú Vinh đâu rồi! Ngày mai đổi vé máy bay tôi về Mỹ !

Đoàn Lộc van lơn:

– Nội giận con sao nội ?

– Con có lối sống như vậy bảo sao nội không giận con? Nếu con muốn nội không đi về, con phải đi Hà Tiên và xin lỗi nó, rước nó về đây.

– Nội cho là Hoàng Cúc sẽ tha thứ cho con.

– Bây giờ nội cũng phải dạy con cách xin Hoàng Cúc tha lỗi nữa hay sao ?

– Được rồi, con sẽ đi!

– Đến lúc này, không chịu được, Minh An giận:

dữ xô cửa bước ra. Cô hằn học:

– Nội không được buộc anh Lộc, anh Lộc bây giờ là chồng của con. Tại sao nội độc ác chen vào giữa chúng con vậy, chia uyên rẽ thúy của cháu mình.

– Minh An !

Đoàn Lộc kéo Minh An ra lại, nhưng cô nhất định xô Đoàn Lộc ra:

– Em không cho anh đi đâu cả. Anh và cô ta đã ly hôn, nếu như đứa bé là con anh, anh bắt nó về đây em nuôi.

Bà Thục Nghiêm cười nhạt:

– Cô có tư cách làm vợ làm mẹ hay sao? Ai nhận cô vậy ? Đoàn Lộc ? Con mau tổng cổ cô ta ra khỏi nhà cho bà nội !

Minh An chống nạnh lên hông ngang ngược:

Tôi đã là vợ anh Lộc, không có lý do nào để tôi phải rời nhà này cả. Nếu như bà tốt, bà ở đây tôi sẽ thay anh Lộc hầu hạ bà. Còn nếu không, xin mời bà đi cho!

Bà Thục Nghiêm giận run:

– Quá hỗn hào, quá mất dạy rồi! Đoàn Lộc, con để như vậy sao ?

Đoàn Lộc giận dữ xô mạnh Minh An:

– Tôi cảnh cáo em, em còn kiêu ăn nói đó là không được. Tôi chưa bao giờ dám ăn nói với nội hỗn hào như vậy, em rõ chưa ?

– Anh không nghe bà nội muốn chia rẽ em và anh hay sao? Được, nếu anh cho là em sai, bà nội đúng thì để em chết cho xong, em chết với đứa con.

Minh An đập mạnh hai tay vào bụng mình, Đoàn Lộc hốt hoảng vội ôm cô lại:

– Em làm gì vậy Minh An ?

– Em muốn chết cho bà nội của anh vừa lòng, anh hiểu chưa ?

Đoàn Lộc cố ôm chặt lại, còn Minh An cố vùng ra. Chán quá, bà Thục Nghiêm đứng lên:

– Từ nay xem như nội không có con. Bà nội trở về Mỹ.

Bà chùi nước mắt đứng lên đi ra đường gọi xe đi. Đoàn Lộc vội lao theo, nhưng lần này Minh An ôm anh giữ lại:

– Nếu anh chọn bà nội, em sẽ tự tử chết cho anh coi.

Đoàn Lộc đứng buông thông tay. Anh đã sai. Một cái sai và không còn cơ hội để sửa chữa.

Nói mà nước mắt bà Thục Nghiêm chảy ra:

– Nội về Mỹ con ạ. Nội không thể nào ở lại đây. Nếu còn ở lại, nội sẽ tức chết đi được Thôi, thà để nội về bên ấy, rồi nội chết luôn ở bên ấy. Lời của bà, khiến Hoàng Cúc khóc theo:

– Nội có thể ở lại với con. Tuy con nghèo thật, nhưng con lo cho nội được mà. Con thật tình muốn nội ở lại sao ?

– Nội cho là con giả dối hay sao ?

– Không. Nhưng nội già rồi, nội sẽ là gánh nặng của con.

– Không. Sao nội lại nghĩ vậy, nội là nội của con mà. Mẹ con cũng vậy, mẹ con thương yêu và xem nội như mẹ ruột của bà.

Bà Thắm chùi nước mắt gật đầu:

– Phải đó, bà ở lại đi. Bà cứ đi đi về về sao tiện. Đoàn Lộc đã như vậy, thì hãy mặc kệ nó.

Bà Thục Nghiêm nhắm mắt lại, lòng bà đau đớn. Xưa nay Đoàn Lộc có cãi lời bà đâu, vậy mà ngày hôm nay, nó thà làm bà đau lòng chứ không rời bỏ cô gái nham hiểm xấu xa kia.

– Nội à ! Nội đừng đau lòng. Nội mở mắt ra nhìn xem, bé Bin đang nhìn bà cười nè.

Mở mắt ra, bà Thục Nghiêm xúc động sờ tay lên mặt thằng Bin. Con vô phúc thật, giống cha như in lại không được cha nhìn nhận. Bà quá đau lòng.

– Nội ơi ! Quên chuyện cũ đi nội – Được, nội sẽ ở lại đây với con.

Hoàng Cúc vui mừng.

– Con mừng quá.

Bà Thắm vội vàng mang valy của bà Thục Nghiêm vào trong:

– À Hoàng Cúc ! Con gọi chú Ba tài xế đây cho nội.

– Dạ.

Hoàng Cúc bế con đứng lên, cô đi gọi chú Ba vào cho bà Thục Nghiêm dạy việc. Chờ cho chú Ba bước vào, bà nghiêm giọng:

– Chú đóng cửa lại, rồi ngồi xuống ghế đó đi.

Chú ba khúm núm:

– Dạ.

– Chú hãy về công ty, lệnh cho trợ lý Vinh hãy triệu tập một phiên họp, triệu tập các cổ đông lại vào ngày thứ hai này cho tôi.

– Dạ.

– Nhớ để tên tôi chủ tọa phiên họp bất thường – Vâng.

Hoàng Cúc không hiểu được ý bà Thục Nghiêm. Và với tính cách con người quyết đoán, bà nhất định lấy lại tất cả.

Minh An ngơ ngác trước quyết định triệu tập phiên họp.

– Anh Lộc! Như thế này là thế nào ?

Đoàn Lộc lơ đãng:

– Có lẽ nội đã chuyển ý định giao quyền hành công ty cho anh. Minh An sững sốt, cô la lên:

– Tại sao vô lý như vậy. Anh phải chống lại quyết định vô lý này.

– Tài sản và công ty là của nội. Hôn nhân của anh, anh khiến nội không bằng lòng. Em cứ ở nhà, chờ ngày sinh con, chớ xen vào.

– Em không phải là vợ của anh sao ?

– Thì là vợ, nhưng em phải biết đây là lần đầu tiên anh làm buồn lòng nội. Bà đã nuôi anh từ lúc lọt lòng cho đến khi khôn lớn. Cho nên tốt nhất em hãy ở vào vị trí của em. Đó là em thương anh.

Minh An tức lặng người. Cô biết phiên họp này hoàn toàn bất lợi cho mình.

Ngày thứ hai, Minh An vừa vào đến công ty, cô bị ngăn lại:

– Lệnh của bà tổng giám đốc, không cho cô được bước vào công ty. Đây là quyết định buộc thôi việc.

Hai người bảo vệ đứng chắn trước mặt Minh An, cô giận dữ:

– Hãy điện thoại gọi cho giám đốc Đoàn Lộc ra đây !

– Xin lỗi. Giám đốc bận họp.

Tức điên người, Minh An hần học đá vào cánh cửa ầm ầm. Trong hội trường công ty, phiên họp bắt đầu.

– Cổ phần của Đoàn Lộc còn ba mươi phần trăm trong tổng số vốn, tôi giữ ba mươi phần trăm, và hai mươi phần trăm cho đứa cháu mang tên Đoàn Văn, người giám hộ là mẹ Đỗ Hoàng Cúc. Cổ phần không được chuyển nhượng và sang tên dưới bất kỳ hình thức nào.

Thứ hai:

Nay tôi buộc thôi việc nhân viên Đặng Minh An vì lý do hợp đồng đã chấm dứt ...

Đoàn Lộc ngồi im, anh biết tính bà nội mình xưa nay nghiêm khắc, bà từ cháu mà còn để anh ngồi ở địa vị giám đốc là may mắn lắm rồi.

Bà Thục Nghiêm tiếp tục phiên họp:

Nay tiếp nhận Đỗ Hoàng Cúc là phó giám đốc công ty, phụ trách khối kế toán tài vụ. Một quyết định giống như nhát búa đập vào mặt Minh An.

Hoàng Cúc ngơ ngàng:

Nội ơi! Con không làm việc cho công ty đâu. Bên công ty của anh Trung Sơn cũng nhận con vào làm mà.

– Bà Thục Nghiêm trừng mắt:

Con muốn cả đời con đi làm công hay sao ? Còn con của con nữa, con nghĩ con sẽ nuôi nổi con mình với số tiền lương một triệu mấy một tháng sao ?

– Ngày xưa mẹ con cũng từng bắt ốc hái rau nuôi con khôn lớn.

– Ngày xưa khác bây giờ khác, con muốn lặp lại cuộc đời của mẹ con hay sao ?

– Nội muốn con vươn lên. Sau này con có một địa vị trong xã hội, con thương yêu ai thì cứ kết hôn, nội không buộc con ở một mình. Đoàn Lộc không xứng đáng cho con phải chờ đợi nó. Nội muốn tốt cho con mà.

Hoàng Cúc cảm động ôm chầm lấy bà:

– Cám ơn nội.

– Buổi làm việc đầu tiên cả hai gặp nhau tại phiên họp định kỳ, để nghe hoạt động của công ty. Đoàn Lộc ngồi ở đầu bàn, còn Hoàng Cúc ngồi cuối bàn. Cô cố không nhìn anh.

Cuối phiên họp, Hoàng Cúc đứng lên đầu tiên để rời phòng. Duy nhất Đoàn Lộc, anh ngồi lặng im. Một năm không gặp nhau, Hoàng Cúc có vẻ đầy đặn hơn, xinh xắn hơn.

Đoàn Lộc thở dài. Chính anh đã đánh mất hạnh phúc của mình. Bà nội có cái lý của bà nội khi không chấp nhận Minh An.

Cô đang mang thai và anh không thể sai lầm lần thứ hai, gây đổ vỡ cho hôn nhân của mình đang có, tuy nhiên nếu không buồn thì không thể. Buổi chiều vừa lái xe ra cổng, Đoàn Lộc chạm ngay Trung Sơn, anh chạy xe spacy vào.

Đoàn Lộc cay đắng trong ý nghĩ:

Trung Sơn đi tìm Hoàng Cúc. Tại sao họ không thể với nhau chứ. Anh ta chưa vợ và Hoàng Cúc đã ly hôn. Và thay vì về nhà với Minh An, Đoàn Lộc đến quán rượu bên bờ sông gọi lon bia ngồi uống.

Gió thổi từ bờ sông lên khá lạnh. Lạnh run, nhưng Đoàn Lộc không muốn về nhà:

Có lẽ bây giờ Minh An đang đợi anh, tức giận la khóc ầm ĩ, vật mình vật mẩy ?

Bỗng dưng Đoàn Lộc thích một mình, sự tĩnh lặng đáng yêu để cho anh chìm đắm vào một

nỗi buồn rất thật.

Thôi, hãy để anh đi thất thोर Mặc luồng gió lạnh, mặc mưa to Đánh vào thân thể run như vậy.

. Đứng lên chuệnh choạng, Đoàn Lộc ngồi lên xe. Anh còn chỗ nào để đi hơn là về nhà mình, tìm lãng quên nỗi buồn trong cái ấm áp của thịt da và trong khát vọng tầm thường. Cửa nhà khép hờ, Đoàn Lộc đẩy cửa bước vào nhà. Nhưng một vật bay vào mặt anh, anh đưa tay đỡ, chiếc gối rơi xuống đất. Chưa kịp hoàn hồn, Minh An lăn xả vào Đoàn Lộc, cô đánh lung tung vào đầu vào mặt anh, vừa tru tréo vừa khóc:

– Anh đi với nó cho đến bây giờ mới chịu về nhà. Anh giết em chết luôn đi.

Nắm hai tay Minh An lại, Đoàn Lộc cúi gắt:

– Em làm cái gì vậy há ? Điên rồi hả ?

– Đúng, em điên đó. Con mụ già đó tiếp tay cho anh trở lại với nó, mụ ta đuổi em ra khỏi công ty, đưa nó vào, vậy mà anh không có phản ứng nào khác.

Anh có phải là chồng của em không há ?

– Em im đi !

Đoàn Lộc kéo Minh An lại ghế, anh ấn cho cô ngồi xuống:

– Em không được gọi nội là mụ già này mụ già nọ. Bà là người nuôi dưỡng anh từ nhỏ cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ dám cãi lời hay bất kính, ngay đến khi Kim Mai bỏ đám cưới đi, anh cũng không dám cho bà biết, sợ bà buồn.

Nay anh đã quá vì em, gây tức giận cho bà, em còn muốn gì nữa ?

Chưa bao giờ Đoàn Lộc giận đến như vậy Minh An sợ hãi. Cô đã ghen quá thành mất khôn rồi. Cô vội ôm lấy Đoàn Lộc, khóc òa lên:

– Em xin lỗi, nhưng mà em ghen quá.

– Tại sao ngày hôm nay anh đi làm mà không về nhà ? Nếu không phải đi với Hoàng Cúc, thì anh đi với ai ?

– Anh ra quán gần bờ sông uống một ly bia. Anh buồn, em có biết không ?

Bây giờ anh mệt lắm, xin em làm ơn để cho anh yên.

Đoàn Lộc đứng lên đi vào phòng, anh đóng ngay cánh cửa lại, ngồi ngã người trên ghế, anh nhắm mắt lại. Một nỗi buồn và cô đơn đẩy anh vào khoảng không tối mông mênh.

– Anh Lộc, mở cửa đi anh!

Tiếng Minh An gọi bên ngoài tha thiết, nhưng Đoàn Lộc cứ như hóa đá .

Em đi với anh được không Hoàng Cúc ?

Hoàng Cúc ngần ngại:

– Hôm khác bác về, em đến chào có được không anh ? Em phải làm việc mà.

Là một cách từ chối khéo của Hoàng Cúc Trung Sơn buồn hiu:

– Thôi thì anh ra sân bay đón ba anh một mình vậy.

– Đừng buồn em nghe anh Sơn.

Sơn cười gượng đùa:

– Buồn em thì anh buồn lâu rồi À ! Chủ nhật này em phải về Hà Tiên giỗ bà ngoại em ?

– Dạ.

– Anh đưa em về nghen ?

– Bác mới về, anh bỏ bác ở nhà một mình sao, không nên đâu anh Trung Sơn giận dữ:

– Sao anh nói ra cái gì, em cũng từ chối anh hết vậy. Em không cho anh cũng đi.

Hoàng Cúc phì cười:

– Được rồi, nếu anh có đi hay là mời bá c trai cùng đi. À ! Mời cả chị Hạnh Nguyên nữa nghe anh.

Trung Sơn sầm mặt:

– Em biết là anh không thích cô ấy mà, em đừng có gán ghép anh mất công.

– Anh cũng ba mươi rồi, nên nghĩ đến chuyện cưới vợ đi.

– Em sợ anh ế à ?

– Đâu có . Nhưng em ... lo cho anh.

– Anh không thích cưới vợ. Anh thích có con, như bé Bìn của em vậy.

Hoàng Cúc lắc đầu, cô biết anh yêu mình, nhưng tiếc rằng trái tim tổn thương của cô không thể nào đáp lại. Cô không muốn anh phải nuôi bất kỳ hy vọng về mình.

Cô đặt tay lên vai anh:

– Anh ra sân bay đón bác trai, kéo trẻ.

Trung Sơn xem đồng hồ, anh gật đầu mà mặt không vui:

– Vậy anh đi.

Vừa chạy xe ra, Hạnh Nguyên bắt kịp, cô vui vẻ:

– Em tháp tùng anh ghen.

– Để làm gì ?

– Thì đi đón bác trai, anh lạ không ?

– Muốn đi thì đi đi.

– Anh chờ em gọi xe đã chứ.

Nhưng Hạnh Nguyên vừa quay lưng, Trung Sơn đã phóng xe đi mất tiêu, cô tức mình nhấn ga xe ầm ầm. Tại sao Hoàng Cúc đã có chồng có con, anh vẫn còn quan tâm đến vậy. Được, cô sẽ mách với ông Tùng Dương chuyện anh đeo đuổi một người phụ nữ đã có chồng và có con. Đạp số xe, Hạnh Nguyên vội vã đuổi theo xe Trung Sơn. Gặp Trung Sơn ở nhà chờ đợi, Hạnh Nguyên cố nén giận:

– Anh ác thật, bảo chờ em gọi xe đi với cũng chẳng chờ.

Trung Sơn làm thỉnh đảo mắt tìm. Anh kêu lên hớn hở, vì ông Tùng Dương đang xách valy đi ra:

– Ba!

Hai cha con ôm nhau. Nhìn thấy Hạnh Nguyên, ông Dương vui vẻ:

– Có cả cháu đi đón bác nữa à ?

– Dạ . - Hạnh Nguyên phụng phịu - Cháu đâu có được anh Sơn cho quá giang xe. Cháu phải tự đi đó.

Ông Dương cười lớn, vỗ đầu Hạnh Nguyên:

– Cháu với thằng Sơn nhà bác bao giờ cũng như nước với lửa ấy. Ta đi thôi !

Ông quàng tay qua vai Trung Sơn như một người bạn:

– Sao Sơn, chừng nào cho ba uống rượu mừng của con đây ? Đừng quên năm nay con đã ba mươi.

– Cũng sắp rồi ba. Tuy nhiên, cũng chỉ có con thích người ta thôi.

Ông Dương nheo mắt:

– Ai thế?

– vài ngày nữa con sẽ cho ba gặp cô ấy.

Hạnh Nguyên cắn mạnh môi. Cô biết Trung Sơn muốn nói đến Hoàng Cúc.

Người ta có nguyên vẹn cho anh đâu, vậy mà anh cứ đeo đuổi. Còn cô, bao nhiêu năm cận kề, cuối cùng anh vẫn xem cô như một nhân viên dưới quyền của anh. Đáng buồn thật. Quay sang Hạnh Nguyên, ông Dương thân mật:

Còn Hạnh Nguyên, chừng nào cho bác ăn đám cưới của cháu vậy ?

Hạnh Nguyên xịu mặt:

– Còn lâu bác ơi. Người ta đâu có thích cháu, dù cho cháu hết lòng vì người ta.

Ông Dương phì cười an ủi:

Có một ngày nó sẽ hiểu lòng cháu thôi mà.

– Anh Sơn lại đi rồi hả bác ?

Hạnh Nguyên đặt giỏ trái cây lên bàn. Có một mình ông Dương ở nhà, cô biết ngay Trung Sơn không ở nhà, giờ này hẳn là anh đến công ty Đoàn Lộc để đón Hoàng Cúc.

Ông Dương mỉm cười:

– Cũng vừa đi. Cháu biết cô gái mà Trung Sơn theo đuổi chứ ?

– Dạ biết. Nhưng mà cháu không hiểu có nên nói cho bác nghe chuyện này không.

Ông Dương cau mày:

Chuyện gì vậy ?

– Dạ người anh đeo đuổi là một cô gái đã có chồng và có con rồi ạ.

– Cô gái đó ở đâu ?

– Dạ, đang là phó giám đốc công ty Đoàn Lộc, cô ta có được chức vụ này là do bà nội chồng cất nhắc.

Vậy à ! Nhưng cô ta đã ly dị với chồng chưa ?

– Dạ! rồi.

– Vậy thì cũng được đâu có sao, miễn là nó không xen vào phá hạnh phúc của người ta thôi.

Hạnh Nguyên ầm ức:

– Vậy là bác cũng cho phép anh đeo đuổi theo người phụ nữ đã có chồng đó?

– Nếu nó theo đuổi, bác cũng đâu có ngăn cấm được. Bác biết cháu yêu Trung Sơn nhà bác, cháu cũng là một cánh tay đắc lực của nó, nhưng nó không chọn cháu, đó là phần thiệt thòi của nó.

Nước mắt Hạnh Nguyên rơm rớm. Dù sao, được ông Dương hiểu tình cảm của mình dành cho con trai của ông, cô cũng thấy đỡ tủi, và hy vọng có một ngày, ông khuyên nhủ được Trung Sơn quay về với cô.

Đổi buồn làm vui, Hạnh Nguyên bày trái cây ra đĩa.

– Bác ăn măng cụt, măng đầu mùa này ngon lắm.

Cầm một trái măng cụt được Hạnh Nguyên tách vỏ, ông Dương đưa lên miệng ăn. Ông gật đầu:

Ngon lắm à! Lúc trưa Trung Sơn có nói với bác, chủ nhật này nó đưa bác đi Hà Tiên ăn giỗ,

cháu có muốn đi không ?

– Thôi bác ạ. ảnh đi với cô Hoàng Cúc đó.

– À.

Như hiểu ra, ông gặt đầu:

– Cô gái đó quê ở Hà Tiên à ?

– Dạ. Bác có định đi không ?

– Bác cũng muốn đi. Cách đây hơn hai mươi năm trước, trước lúc đi sang Mỹ, bác có ở Hà Tiên đâu cũng gần một năm và có quen với một cô gái.

Ông Dương cười buồn:

Bây giờ không hiểu cô ấy có còn chỗ cũ Bác nhớ hồi đó nhà cổ ở một làng ven biển Con gái Hà Tiên nước da trắng hồng, đặc biệt cô ấy có đôi mắt rất đẹp.

Hai mươi năm hơn, hẳn cô ấy cũng đã có chồng và bây giờ cũng già đi. Cảnh vật còn thay đổi huống hồ gì người.

Tôn trọng kỷ niệm của ông, Hạnh Nguyên khe khẽ:

– Vậy bác cũng nên đi, biết đâu bác sẽ gặp lại bác ấy.

– Cũng không dễ dàng đâu, con người gặp nhau, đôi khi cũng như bèo nước gặp nhau, gần nhau trong chốc lát rồi nước trôi đi mặc nước và bèo tấp vào đám cỏ dại nào đó. Bác chỉ nhớ nhà cô ấy ở làng chài và cổ tên Thẩm. Hay là cháu đi luôn với bác, Hạnh Nguyên nhé !

Hạnh Nguyên gặt nhẹ, dù rằng cô biết sự có mặt của cô đôi khi khiến cho Trung Sơn khó chịu.

Ngồi lại cho đến chín giờ, Trung Sơn vẫn chưa về, Hạnh Nguyên buồn buồn đứng lên:

– Cháu xin phép về cho bác nghỉ. Anh Sơn tệ thật, bác vừa về ảnh cũng không ở nhà .

– Đâu có, nó nói với bác chín giờ nó sẽ về. Có tiếng xe đỗ ngoài cổng, ông Dương vui vẻ:

– Mới nhắc nó đã về đến kìa !

– Không phải một mình Trung Sơn mà còn có Hoàng Cúc, cô lễ phép chào:

– Thừa bác.

Ông Dương ngẩn người ra:

Thắm ...

Ông đưa tay dụi mắt. Giống quá ! Ông đứng vụt lên, nhưng rồi ông buông thõng tay. Nếu là Thắm, năm nay cũng gần năm mươi, năm ông gặp Thắm đã hai mươi hai và hai mươi lăm năm xa cách ... Trung Sơn nhắc:

– Ba à !Hoàng Cúc chào ba.

– Ờ.

Ông Dương ngồi xuống; cố trấn tĩnh:

– Chào cháu. Quê cháu ở Hà Tiên ?

– Dạ.

– Còn ba mẹ cháu ?

– Dạ, ba cháu mất lúc cháu chưa lọt lòng.

– Thế còn mẹ ?

– Dạ, mẹ cháu vẫn ở vậy nuôi cháu.

– Mẹ cháu tên... – Trung Sơn nhăn mặt:

– Kìa ba, sao lại hỏi tên mẹ của Hoàng Cúc ?

Hoàng Cúc mỉm cười, cô để giỏ quà trên bàn:

– Cháu có chút quà mọn biếu bác anh Sơn, lấy bánh cuốn cho bác ăn kéo nguội.

Hoàng Cúc thân mật ngồi xuống cạnh Hạnh Nguyên:

– Chủ nhật này, chị Hạnh Nguyên cùng với bác trai về Hà Tiên của em cho biết. Hà Tiên bây giờ đường đi êm lắm chứ không như xưa đâu.

Trung Sơn vui vẻ:

– Đi ba nhé.

– Ông Dương thần thờ. Có lẽ Thắm lấy chồng rồi cũng nên. Ai đi đợi người đàn ông đã có vợ, chiếm đoạt cuộc đời người ta, rồi sau đó đi nước ngoài sống, ra đi mà không một lời từ biệt. Hai mươi năm hơn ông, vẫn nhớ như in mỗi tình lãng mạn.

Buổi chiều mưa định mệnh... Thắm ơi ! Em đâu ?

Tùng Dương không hy vọng Thắm đợi mình. Đây là lần cuối cùng anh đi gặp cô, khuya nay anh sẽ theo tàu ra khơi và chuyển hành trình sang vùng đất hứa đầy nguy hiểm. Tuy nhiên anh không thể đi, trong những ngày anh đi cải tạo theo dạng ngục quân, ngục quyền, Bích Cân đã bế con đi Mỹ.

– Anh Dương.

Thắm nhô mình ra sau hốc đá, cơn mưa lớn quá, người cô ướt như chuột, cô khoanh hai tay trước ngực, nhưng miệng lại cười:

– Mưa lớn quá, em trốn trong này, gió tạt ướt hết, lạnh quá chùng luôn.

Cô cười mà hai hàm răng đánh bò cạp vào nhau. Bất nhãn, Tùng Dương với tay cô ôm vào lòng:

– Sao em khờ vậy ? Mưa ba bốn tiếng đồng hồ, còn ráng ở đây chờ anh ?

– Còn anh, ai biểu cũng ra đây. Nếu như em không ở đây đợi anh, em sẽ tiếc vì anh có mặt nơi hẹn mà.

Xúc động, Tùng Dương ôm chặt cô vào mình, anh cúi xuống hôn cô, khép mắt đón nhận. Nụ hôn mỗi lúc mạnh hơn, ngọt ngào và quyến rũ hơn.

Chương 8

Cơn gió lạnh thổi hốc vào, lúc này cả hai không còn nghe lạnh nữa mà một cảm giác thật ấm. Chung quanh hốc đá, là thứ ánh sáng mờ nhạt như quỳnh rũ và đồng lõa. Tùng Dương run tay đặt lên hàng cúc áo bà ba, chiếc áo đen ướt nước, bó sát vào thân thể tròn đầy. Một chiếc cúc áo rơi ra, một vùng da thịt nõn nà, anh rung động và ngây ngất ...

Cho đến lúc thận trọng gài lại từng cúc áo cho cô, Tùng Dương thật sự ăn năn lẽ la anh không nên chiếm đoạt cô. Khuya nay anh đi rồi và hành động này giống như hành động của một tên sở Khanh. Tuy nhiên anh không thể ở lại.

Anh quỳ xuống bên chân cô:

- Anh xin lỗi, lẽ ra anh không nên hại em. Vì anh sẽ bỏ em mà đi Thẩm ạ.
- Gia đình anh đã sang Mỹ ở hết, anh không thể không đi.

Hình như cô không ngạc nhiên, mà chỉ có giọt nước mắt tràn ra, nghẹn ngào – Em biết.

- Em biết ?
- Phải.
- Vậy sao em...
- Em yêu anh và một lần sống với người mình yêu, em can tâm như thế.
- Thẩm ơ !

Anh ôm ghì lấy cô, bật khóc:

- Anh có lỗi với em.
- Anh cứ đi đi. Nếu còn duyên, chúng ta sẽ hội ngộ. Em sẽ mãi chờ anh Tùng Dương ạ.
- Đừng chờ anh.

Tùng Dương nghẹn ngào .

- Cuộc hành trình của anh, sự sống và cái chết không ai biết được. Nhưng nếu sống, anh sẽ thư về cho em ...

Lời hứa nào Tùng Dương đã quên. Để mãi -đến lúc cuối đời, chợt sống cho quá khứ, mới ân hận cho lỗi lầm thời trai trẻ. Nếu em hạnh phúc, tôi an tâm.

Còn như em long đong, cả đời tôi ăn năn Thẩm Em đang ở đâu ? Hai mươi lăm năm, cuộc đời em có bao nhiêu đổi thay.

Đau quá, em không chịu nổi nữa rồi!

Minh An oàn người, cô hét to lên theo từng cơn đau như xé cả thịt da. Hai tay cô bấu mạnh vào cánh tay Đoàn Lộc, cô vừa bấu vừa đánh anh.

– Đau quá ! Em chết mất thôi! Em đau sao anh không đau hả, tại sao vậy ?

Minh An hét to quá, Đoàn Lộc cố nén khó chịu, dỗ dành:

– Em ráng chịu đau một chút đi, bác sĩ nói đau nhiều là sắp sanh. Ráng chịu một chút đi em.

Minh An vẫn hét to lên, nhiều đôi mắt khó chịu quay nhìn cô, làm cho Đoàn Lộc ngượng chín cả người. Tuy nhiên anh không thể bỏ mặc cô.

Toàn thân Minh An như mềm đi, cho đến lúc người ta dìu cô vào phòng sinh và đóng cửa lại.

Lúc này Đoàn Lộc mới đứng như trút gánh nặng. Anh liên tưởng đến Hoàng Cúc, ngày cô đi sinh hẳn cũng đau như thế này.

Chiều hôm qua, anh đến nhà trẻ và nấp ở một góc để nhìn con, nó đi tung tăng theo Hoàng Cúc, mồm hát bi bô bài hát cô giáo dạy:

Con cò bé bé Nó đậu cành tre .

Đi không hỏi mẹ Biết đi đường nào.

Nó thật giống anh, tóc thật nhiều ...

– Ông ơi ! Lấy khăn và áo cho em bé .

Dì Ba ngồi gần bên vội vàng mở cửa lấy giỏ lấy quần áo mang lại, dì hỏi cô y tá:

– Con gái hả cô ?

– Con gái, nặng có hai ký lô bảy. Sao ở nhà không bồi dưỡng cho cô ấy, em bé yếu quá.

Dì Ba len lén nhìn phía Đoàn Lộc.

Ghen kiểu như Minh An, ngủ không ngủ và ăn cũng không ăn, cô ta quậy như một con ma ốm đói vậy. Dì Ba ghét Minh An, nếu như Đoàn Lộc không năn nỉ dì đã nghỉ việc rồi, dì chịu không nổi nét hung dữ của Minh An.

– Dì ở đây lo cho cô ấy, tôi về công ty.

Đoàn Lộc đi nhanh ra cửa, dì Ba lắc đầu nhìn theo. Đến dì cũng chán ghét Minh An huống hồ gì Đoàn Lộc.

Minh An được đưa ra trên chiếc băng ca, cô vội nhìn quanh:

– Anh Lộc đâu dì Ba ?

– Dạ, cậu nói phải về công ty giải quyết công việc.

Minh An giận dữ:

– Dì gọi điện thoại, bảo anh ấy lập tức quay lại bệnh viện cho tôi.

– Mợ nằm nghỉ cho khỏe, tôi ở đây lo. cho mợ cũng được. Cậu Lộc ở đây, cậu cũng có lo gì được cho mợ đâu. Hơn nữa mợ la suốt đêm qua, cậu nào có chợp mắt được.

Minh An quắc mắt:

– Bây giờ tôi là chủ hay dì là chủ đây ?

– Đi gọi điện thoại đi!

Dì Ba bỏ đi. Nếu không vì nể Đoàn Lộc, dì đi luôn về nhà, mặc cho cô ta xoay trở.

Dì Ba quay trở lại, Minh An đã ngủ sau cơn vượt cạn mệt mỏi. Nhìn Minh An rồi nhìn đứa bé nằm trong nôi, dì chán ngán:

Con bé không giống Đoàn Lộc mảy may nào, nó giống như một con chó con vậy da nhăn nhúm, tay chân khẳng khiu.

Minh An tỉnh dậy, cô không nhìn con, mà chỉ hỏi Đoàn Lộc:

– Anh ấy tại sao không có mặt vậy ?

– Dì không bảo ảnh vào đây hay sao ?

– Dạ có, nhưng mà cậu ngủ rồi.

Minh An khó chịu xằng giọng:

– Dì pha cho tôi ly sữa, à không, lấy nước cho tôi rửa mặt ?

Đưa bé trong nôi cựa mình khóc. Dì Ba phải vội vàng lo cho nó. Thay tả và khăn quấn, dì bồng nó đặt nằm cạnh Minh An.

Mợ nên cho em bé bú để có sữa.

Minh An xua tay:

– Thôi thôi, làm ơn để nó nằm lại nôi.

– Tôi có thích sinh con gái đâu, nó ngu xuẩn không là con trai thì mặc kệ nó.

Dì để nó nằm trong nôi, rồi pha cho nó bình sữa.

– Minh An lau mặt, điềm tĩnh ngồi uống sữa. Giọng cô hằn học:

– Dì nói anh Lộc không lo cho tôi, tôi sẽ cho đứa bé đến cô nhi viện đó.

Dì Ba cắn nhẹ môi quay đi. Dì chỉ thấy tội cho đứa bé, nó có tội tình gì đâu, mà phải chịu sự rẽ rúng của mẹ nó.

Đoàn Lộc đến, anh nhìn con. Con bé ốm quá:

Có phải lỗi tại anh ? Cuộc hôn nhân đồng sàng dị mộng cho anh nhiều nỗi buồn hơn là niềm vui.

Minh An gắt:

– Bây giờ anh mới chịu vào thăm con với thăm em à ? Có phải tại vì em sinh con gái, nên bà nội không quan tâm đến em đã đành, và cả đến anh cũng mặc kệ em ?

Anh không phải không lo, nhưng suốt đêm qua, anh không hề chợp mắt được.

Anh mệt quá, nên về nhà nằm xuống, anh ngủ quên luôn.

Minh An chì chiết:

– Kiếp sau có làm người em không nên làm đàn bà, mang nặng đẻ đau. Lúc em đau đớn,

anh cứ bình chân như vại, chỉ có mình em khổ thôi.

Đoàn Lộc cau mày:

– Em nói như vậy không phải anh cũng rất muốn san sẻ với em, nhưng anh biết phải làm gì đây ? Anh chỉ có thể lo cho em và ở cạnh em mà thôi. Em chớ suy nghĩ viễn vông, hãy ngủ và ăn cho nhiều vào để mau bình phục.

– Đúng rồi, em không nên ngu xuẩn tự hành hạ mình, chỉ thiệt thân em. Anh hãy muốn vú nuôi con đi, em không có khả năng lo cho con đâu.

Đoàn Lộc thở dài:

– Được rồi.

Và mới sinh ngày thứ ba, Minh An ngồi dậy trang điểm. Cô không thể để Đoàn Lộc trông thấy cô xấu xí nữa.

Xe vừa vào đến cổng chào của Hà Tiên, ông Dương đã nghe mùi biển quen thuộc xộc vào mũi ông. Mùi của biển muôn thuở, không thay đổi. Ông bồi hồi nhìn những con đường xe đang chạy đi qua. Kia rồi, nhà thờ Chúa cứu thế với thánh giá trên cao, con đường từ đó dẫn đến chợ, rồi đi thẳng nữa là xuống đến làng chài. Hai mươi lăm năm, mọi thứ đều thay đổi, ngày nào là những dãy nhà ngói, bây giờ thay bằng những ngôi nhà cao tầng xinh xắn, một bộ mặt Hà Tiên hoàn toàn đổi khác. Ông không mong gặp lại người của năm nào, hai mươi mấy năm rồi còn gì.

@Những con đường lạ, trái nhựa thẳng tắp. Ngày xưa hai bên đường trồng rất nhiều cây, bây giờ người ta dọn sạch sẽ, không gian đầy nắng và gió mặn.

Hạnh Nguyên ngồi bên ông Dương lo lắng:

– Bác có mệt không bác ?

Hình như ông không nghe Hạnh Nguyên hỏi, nên không có câu trả lời, tâm trí ông lắng chìm về vùng kỷ niệm xa mờ ...

Trung Sơn cho xe đỗ lại, ông mới giật mình ngơ ngác:

– Đến nơi rồi à ?

– Dạ, đến nhà Hoàng Cúc rồi ba ạ.

Hoàng Cúc tươi cười đón:

– Chào bác. Chào chị Hạnh Nguyên.

Ông Dương nhìn quanh, ông có cảm giác quen quen và dường như ông đã từng đến rồi vậy.

Một cái bóng thấp thoáng và hiện ra trong chiếc áo bà ba mộc mạc, ông Dương sững sờ:

– Thắm!

Bà Thắm cũng ngẩn người ra.

– Tùng Dương!

Bà đứng ngậy người ra nhìn ông, đôi dòng nước mắt chột chảy dài.

– Ông còn sống hay sao ?

Đôi chân cả hai cùng bước đến và khi chỉ còn cách nhau một khoảng ngắn, ông dừng lại.

– Tôi không nghĩ là còn gặp lại Thắm. Hóa ra Hoàng Cúc là con của Thắm ?

– Dạ.

Hoàng Cúc và Trung Sơn cứ tròn mắt ra nhìn!:

– Ba, ba quen với bác Thắm ?

Còn Hạnh Nguyên, cô kêu lên:

– Người mà bác kể cho con nghe là mẹ của Hoàng Cúc hả bác ?

– Là cô ấy đó.

Hoàng Cúc ngơ ngác:

– Mẹ! Mẹ quen với ba anh Trung Sơn ?

– Người này ... chính là ba con đó Cúc. Hai mươi lăm năm trước mẹ đã gặp ba con, thế rồi ba con vượt biên, và bỏ lại mẹ. Cũng tại mẹ, cứ hy vọng vòng tay của mình giữ được ba con, nhưng rồi hạnh phúc được đoàn tụ với vợ con mình bên Mỹ lớn hơn, ba con đã bỏ mẹ mà đi.

Ông Dương kêu lên:

– Vậy khi tôi đi thì bà ... đã mang thai ?

Bà Thắm gạt đầu, nước mắt ràn rụa:

– Ông có biết tôi đã phải chịu bao nhiêu tiếng đời gièm xiểm chê bai, một đứa con gái không chồng mà có mang.

Ông Dương bàng hoàng:

– Tôi quả thật cố lỗi với em. Tôi đã mang bất hạnh đến cho đời em.

Trung Sơn vui vẻ:

– Ba ơi, ba hãy mừng đi ! Dì Thắm đã ở như vậy từ khi đó cho đến bây giờ.

Hoàng Cúc ơi ! Anh không ngờ bao lâu nay, anh lo lắng cho em, những khi em cần đến đều có anh, lại là em gái của anh. Quả là ông trời đã xui khiến cho anh em mình gặp nhau.

Vui quá! Ông Dương ôm choàng cả hai vào vòng tay mình, nước mắt ông cũng tuôn làn rụa cho một cuộc hội ngộ bất ngờ.

Hạnh Nguyên vui hơn hết, -cô trở nên linh hoạt.

– Hôm nay là đám giỗ, bác gái cứ ngồi hàn huyên để con và Hoàng Cúc làm tất cả cho.

Hoàng Cúc nép vào vòng tay cha, cô không bao giờ ngờ mình còn có một người cha:

– Ba biết không, mẹ đã vừa làm mẹ vừa làm cha nuôi con khôn lớn. Đôi lúc nhìn người ta có cha lo lắng, con tủi thân muốn khóc luôn.

Siết vai con gái, ông Dương cười trong dòng nước mắt:

– Từ nay ba sẽ lo cho con, ba sẽ không để con thiếu thốn.

Chiều nay, xong đám tiệc cúng, Trung Sơn, Hạnh Nguyên và Hoàng Cúc cùng ra biển, trả không gian yên tĩnh cho đôi bạn già. Họ đã xa nhau hai mươi lăm nay và tưởng cả đời sẽ khó mà gặp lại.

Ông xúc động ôm bà vào lòng:

Lúc nhìn thấy Hoàng Cúc, tôi cứ ngỡ là em. Con bé thật giống em. Nhưng mà này, em biết Trung Sơn yêu Hoàng Cúc chứ ?

- Dạ biết. Và may là con bé vẫn chung thủy với chồng của nó.
- Nó giống em đó. Không bao giờ anh dám nghĩ em ở như vậy nuôi con.

Bà Thắm ngậm ngùi:

Ban đầu tôi còn mong ông về. Nhưng rồi năm năm đi qua, rồi mười năm mười lăm năm, hai mươi năm, tôi chỉ còn biết an phận.

- Anh cũng không nghĩ ra rằng anh có một đứa con. Qua Mỹ đoàn tụ với cô ấy, anh có một đứa con gái nữa, cho đến khi cô ấy bệnh và mất. Anh cũng không nghĩ mình sẽ về nước, nhưng rồi bỗng dưng anh nghĩ, hãy trở về, biết đâu anh sẽ gặp em, và anh đã gặp. Đúng là ông trời còn thương chúng ta. Hai mươi mấy năm qua, một mình nuôi con, anh thật có lỗi với em.

Vật nằng cuối chiều lưu lại những vệt nắng vàng thắm, bà nép vào vai ông:

- Ông còn nhớ cây xoài trước cổng không ? Hồi đó tôi mang trồng, ông cứ bảo biết bao giờ có trái.

Ông Dương bàng khuâng nhìn ra:

- Vậy mà bây giờ nó già cỗi đi. Tóc em bây giờ cũng sợi bạc nhiều hơn sợi đen. Duy đôi mắt em vẫn đẹp, đẹp tuyệt vời Thắm ạ.

Bà Thắm xấu hổ giấu mặt vào vai áo ông. Hai mươi lăm năm, tình cảm thuở nào, sao vẫn vẹn nguyên.

Hạnh Nguyên nắm tay thằng Bin nhảy những bước lò cò trên cát mềm. Cô chỉ cho nó những con chim biển bay là đà trên biển:

- Cháu biết người ta gọi là chim gì không Bin ?
- Dạ, mẹ con nói là chim hải âu.

Cháu giỏi lắm. Nào, cô cháu mình chạy đua đi !

Hạnh Nguyên chạy phía trước, thằng Bin chạy phía sau, những dấu chân to và nhỏ in hình trên bờ cát phẳng lì, tiếng cười trong trẻo vang to.

Trung Sơn nhìn theo cả hai nao nao:

Anh không dám nghĩ chúng ta là anh em. Anh cứ như người trong mơ vậy.

Hoàng Cúc mỉm cười:

Nếu ba không xuất hiện thì chúng mình cũng là anh em vậy. Bây giờ anh nghe lời khuyên của cô em gái này chứ ?

– Sao ?

– Cưới vợ đi.

Trung Sơn nhăn nhó.

– Em lại nữa rồi.

– Anh thường khen Hạnh Nguyên làm việc giỏi, ai lấy chị ấy là có phước, vậy hãy đặt anh chàng có phước ấy vào anh đi. Em mong anh và chị ấy, em tin chắc anh sẽ hạnh phúc.

Trung Sơn thở dài.

Người mình yêu bây giờ là em gái, một thứ cảm giác vừa hạnh phúc vừa đau khổ, nhưng cũng chẳng dễ chịu.

Biển một màu xanh ngắt. Gió thổi mạnh và cơn mưa mây chợt đến, hạt mưa ào ạt.

Quá quen thuộc với những cơn mưa chợt đến, Hoàng Cúc chạy nhanh vào một hốc đá.

– Hạnh Nguyên ơi vào đây !

Trung Sơn chạy đến bế bé Bin, và cũng lần đầu tiên anh chịu nhìn thẳng vào Hạnh Nguyên. Kể ra cô đâu có xấu, có duyên nữa là khác, tiếc rằng trái tim của anh trước đây chỉ mỗi Hoàng Cúc.

“Áo vàng anh về yêu hoa cúc... ”.

Đoàn Lộc nhăn mặt khi bước qua cánh cửa. Mùi rượu nồng nặc. Mmh An đang khát khương bên chai rượu, cô mở mắt ra nhìn Đoàn Lộc:

– Anh đã chịu về rồi đấy à ? Em cứ tưởng là anh thích ở công ty hơn là về nhà.

Đoàn Lộc đi lại giật lấy chai rượu, anh giấu ra sau lưng.

– Em lại uống nữa. Thời giờ mà em ngồi xuống rượu, sao em không để lo cho con ?

Lo cho con ?

Minh An cười nhạt:

– Anh thương con hay sao ? Anh cũng đâu muốn nó ra đời, nó là một đứa con bất đắc dĩ, và có nó anh mới chịu cưới em.

– Thật ra em muốn gì đây Minh An ? Tuy anh không yêu em, nhưng anh đã làm hết bốn phận của mình rồi. Em có biết là anh phải cố gắng lắm không.

Cố gắng ! Lòng Minh An đau tê dại. Anh sống ép mình bên cô, đó là sự thật. Một cuộc sống đồng sàng dị mộng, một cuộc sống gượng gạo. Cô làm đẹp, anh cũng chẳng ngó, cô có đau khổ anh cũng miễn cưỡng an ủi...

Cô chồm tới để giật chai rượu Đoàn Lộc giấu phía sau:

– Trả chai rượu cho em. Trả đây!

Đoàn Lộc giận dữ ném mạnh chai rượu cho rơi xuống gạch vỡ tan tành.

– Anh không hiểu em còn muốn gì nữa.

Em muốn biến cho căn nhà này thành địa ngục, em mới vừa lòng hay sao ?

– Phải, em muốn biến cho nó thành địa ngục đó . Ban ngày làm việc, anh ở chung với cô ta trong một công ty có bà nội hậu thuẫn. Ngày chủ nhật anh cũng đâu có ở cạnh em. Anh đi đâu, anh đậu xe trước nhà Hoàng Cúc để rình mò như một tên trộm.

– Anh chỉ muốn nhìn thấy con của anh.

– Vậy còn con em, nó cũng là giọt máu của anh mà, anh đâu có bế con, anh đâu có đùa giỡn với nó ? Tại sao anh yêu thương không công bằng vậy ?

Đoàn Lộc cúi đầu. Phải, anh đã yêu thương không công bằng. Mặc cảm có lỗi khiến anh không dám lại gần con trai của mình, nó dễ thương xinh xắn biết bao nhiêu.

Gia đình Hoàng Cúc đoàn tụ vui vẻ lúc nào nụ cười cũng nở trên môi cô . Cô giải quyết công việc linh hoạt nhanh lẹ và chính xác Càng ngày, anh càng nhận ra sự sai lầm của mình, để nuôi tiếc và để đau khổ.

Như một người điên, Minh An bật dậy trước sự im lặng của Đoàn Lộc. Cô mở nhạc to lên, rồi

nắm tay Đoàn Lộc cười mơn trớn:

– Chúng mình hãy trở lại như ngày xưa đi anh. Nhạc đang hay quá phải không ?

Chịu hết nổi, Đoàn Lộc xô bừa Minh An ra, anh quày quả ra xe lái đi. Nếu như còn ở gần Minh An, anh sẽ điên lên theo cô Đi đâu, anh không biết mình đi đâu nữa. Cuối cùng Đoàn Lộc tấp xe vào nhà bà nội.

Vừa chạy xe vào sân nhà, Đoàn Lộc khựng lại vì một bóng dáng bé nhỏ chạy ra. Nó cười toe toét đưa mấy cái răng sữa nhìn Đoàn Lộc.

– Con chào chú.

Đoàn Lộc ngậy người ra nhìn con. Nó xinh quá, hai đôi gò má trắng hồng nổi những đường gân đỏ li ti.

Cố ơi, có khách !

Nó quay đầu chạy ào vào nhà. Lộc đứng lên đi theo vào.

Đã nhìn thấy Đoàn Lộc, nên Hoàng Cúc đứng lên:

– Con lên lầu một chút nghe nội.

– Con đi đi !

Đoàn Lộc vào tới, anh nhìn theo bóng Hoàng Cúc đang vội vã đi lên lầu. Lúc nào cô cũng tránh mặt anh, ngoại trừ những lúc bắt buộc phải đối diện, gương mặt của cô lúc ấy thật thản nhiên thản nhiên đến lạnh lùng.

Đoàn Lộc cúi bế con đặt ngôi lên chân mình:

– Nội khỏe không ?

Nội thì khỏe - Bà Thục Nghiêm mai mĩa - nhưng trông cái tướng rầu rầu của con thì nội hết còn khỏe nữa. Lại cơm không lành, canh không ngọt à ?

Đoàn Lộc cười gượng.

– Nội biết tính cô ấy mà.

– Đó là hạnh phúc do con tự chọn. Con bé ở nhà sao rồi ?

– Biết lật rồi, nhưng nó không lanh lẹ như thằng Bin.

Đoàn Lộc hôn con .

– Bin này ! Hôm qua con đi học ở trường, cô giáo dạy con bài gì ?

– Dạ bài Con bướm vàng ạ.

– Con hát đi !

Bà Thục Nghiêm phì cười:

, – Ừ, bà cố không cười con đâu.

Thằng bé tăng hăng như người lớn, rồi cất cao giọng:

Kìa con bướm vàng kìa con bướm vàng Xòe đôi cánh - xòe đôi cánh.

Giọng nó hát ngọt ngào làm cho Đoàn Lộc cũng phải cười. Đang hát, nó tụt xuống:

– Chú ơi ? Chiếu phim Nho đi.

Đoàn Lộc ngơ ngác:

– Phim Nho là phim gì vậy ?

Bà Thục Nghiêm cười giải thích:

– Phim Nho là phim siêu nhân đó. Nó giống hệt con hồi nhỏ, thích xem phim bắn súng. Ăn thì ăn cá chứ không ăn thịt, gặp ông ngoại cứng quá trời luôn.

Ông ngoại nào hả nội:

– Là ba của Hoàng Cúc từ Mỹ về. Hóa ra Trung Sơn với Hoàng Cúc anh em cùng cha khác mẹ .

Không hiểu sao Đoàn Lộc thở phào nhẹ nhõm. Họ là anh em với nhau.

Đoàn Lộc ở lại suốt buổi chiều hôm đó Hoàng Cúc vẫn ở trên lầu, không đi xuống. Anh vẫn thầm mong một bước chân nhè nhẹ, nhưng vẫn im lặng.

Bà Thục Nghiêm không nở mắ, tuy nhiên bà nhẹ nhàng:

– Con nên đi về đi, đừng để Hoàng Cúc khó xử. Thật ra, nó không muốn làm việc ở công ty

đâu, tại nội ép nó.

– Con biết Hoàng Cúc không bao giờ tha thứ cho con.

– Tất cả cũng tại con. Tốt nhất, con nên bằng lòng với cái mình đang có .

Rời nhà bà nội, Đoàn Lộc lại đi lang thang. Anh có nhà có vợ con, nhưng nơi mà anh muốn đến, anh không được phép ở lại Buồn thay, tất cả tại anh.

Vừa mở cánh cửa, Minh An giật bắn người lùi lại, cô suýt hét lên. Nhưng nhanh hơn, Hoài Nhân bịt miệng cô lại:

Không được la, tôi đây mà!

Gạt tay Nhân ra, Minh An xẵng giọng:

– Anh tìm tôi có chuyện gì ? Nên nhớ là tôi không có tiền cho anh đâu. Bây giờ anh có nói vụ tôi gài bẫy cho Vĩnh Kỳ chụp ảnh Hoàng Cúc cũng bằng thừa.

Tôi đã chán rồi cuộc sống chung này. Anh ta ở bên tôi mà lúc nào cũng nhớ bên ấy.

Hoài Nhân nhăn mặt:

– Tôi không có thời giờ nghe chị ca cẩm đâu. Tôi cần một số tiền, chị rõ chưa?

– Hãy đưa cho tôi !

Minh An cười nhạt:

– Tại sao tôi phải đưa cho anh, anh gõ cửa làm chỗ rồi.

– Minh An, hãy tội nghiệp tôi, chúng ta từng là bạn bè cũ mà. Tôi cần một số tiền.

– Tôi không có, xem bộ dạng anh lén lén lút lút ... à ạ, anh là người có lệnh truy nã trong vụ liên quan đến cái chết của Vĩnh Kỳ. Mau đi đi, đừng có làm phiền tôi. Nếu không, tôi sẽ gọi điện thoại cho công an đến.

– Hoài Nhân sầm mặt:

– Đừng quên là chị từng xúi tôi giết Vĩnh Kỳ.

Minh An la lên:

– Tôi xúi anh thôi, còn việc anh giết hay để Vĩnh Kỳ sống, đó là việc của anh.

Nhân xẵng giọng:

– Bây giờ chị nhất định không giúp tôi ?

– Không.

– Chị nói lại một tiếng ..nữa xem !

– Không. Tôi không việc gì phải đưa anh tiền cả, cái chết của Vĩnh Kỳ không liên quan đến tôi.

– Được, nói ngọt chị không cho, đừng trách sao tôi nặng tay.

Hoài Nhân gạt mạnh Minh An sang một bên để xông vào nhà, anh ta hùng hục chạy lên lầu. Được nửa cầu thang, anh ta đứng lại hốt hoảng, vì Minh An tiến lại bàn điện thoại nhắc máy lên và quay số.

Hoài Nhân chạy lao xuống anh ta giật dữ bứt dây điện thoại.

Không được gọi ! Bây giờ tôi lệnh cho chị lên lầu lấy tiền đưa cho tôi. Tôi cùng đường rồi.

Vừa nói, Nhân vừa chụp con dao trên mâm trái cây, dí vào cổ Minh An.

– Đi lên lầu lấy tiền cho tôi. Nếu không, tôi sẽ đâm chị đó.

Minh An sợ chết khiếp, cô ríu ríu bước theo Hoài Nhân. Con dao mũi nhọn bấm vào cổ đau điếng, cô la lên:

– Đau quá anh Nhân ! Anh hạ dao xuống đi, tôi sẽ đi lấy tiền cho anh mà.

– Nếu lúc này chị chịu đi lấy cho mau. Tôi đâu có dùng biện pháp mạnh với chị. Thôi, đi mau lên, đừng có dùng kế hoãn binh hay là tháo chạy là tôi đâm chị chết tươi đó.

Vừa ấn mũi dao vào cổ Minh An, Hoài Nhân vừa thô bạo lôi cô đi lên lầu.

Có tiếng xe của Đoàn Lộc, Minh An mừng quýnh, cô hét to lên:

– Cướp! Anh Lộc ơi cứu em!

Hoài Nhân hốt hoảng đâm mạnh con dao vào cổ Minh An, mũi dao trượt xuống vái. Một cảm giác đau buốt, nhưng ý thức sinh tồn khiến Minh An xô mạnh Hoài Nhân ra, chạy nhanh xuống

cầu thang:

– Đứng lại!

Hoài Nhân phóng con dao vào người Minh An, hấn chạy ngược lên lầu để tìm đường thoát thân.

Đoàn Lộc chạy nhanh vào, anh chỉ còn kịp trông thấy toàn thân Minh An rơi lăn lốc trên cầu thang như trái banh lông.

– Minh An !

Đoàn Lộc hét lên thất thanh, anh đỡ người Minh An lên, toàn thân cô nhuộm máu...

– Minh An, tỉnh lại em !

Chị vú hét to trên lầu, vì Hoài Nhân vào phòng, anh ta đóng chặt cửa phòng lại, ra sức lục lọi tủ để kiếm tiền. Mở được ngăn tủ tiền, Hoài Nhân vơ vét nhét hết vào người.

Nhanh như cắt, chị vú khóa cửa bên ngoài lại, chạy xuống nhà.

– Cậu Lộc tôi đã bấm khóa nhốt thẳng ăn cướp.

Đoàn Lộc luống cuống gọi điện thoại báo công an và phòng cấp cứu.

Hoài Nhân chỉ còn một điều duy nhất, tra hai tay vào còng. Anh ta sụp xuống.

Minh An cự mình mở mắt, mặt cô nhăn lại đau đớn. Cô vụt hét to lên.

– Trời ơi máu, máu ...

Tiếng hét của cô làm Đoàn Lộc tỉnh giấc, anh vội ôm cô vào lòng.

– Minh An, tỉnh lại đi em !

... Anh là ai vậy, buông tôi ra! Cô đẩy mạnh Đoàn Lộc ra, nhìn anh ngơ ngác.

Đây là đâu vậy ?

– Đây là bệnh viện. Em nằm xuống đi Minh An. Em cử động nhiều vết thương sẽ chảy máu.

Mặt Minh An ngêch ra, cô nhìn Đoàn Lộc cái nhìn xa lạ vô hồn. Bác sĩ và y tá vào. Đoàn Lộc

lo lắng:

– Bác sĩ, vợ tôi hình như cô ấy không nhận ra gì cả.

Bác sĩ bắt Minh An nằm xuống, nhưng vừa nằm xuống, cô đã hét lên:

– Máu, máu, tôi không có giết Vĩnh Kỳ, tôi không có.

Minh An bật dậy hoảng loạn. Vết thương trên vai cô tươm đỏ máu. Cô y tá phải giữ chặt lại, và chích cho một mũi thuốc an thần.

– Cô ấy bị suy nhược thần kinh trầm trọng, lại thêm vết thương trên đầu, cho nên tạm thời bị mất trí.

Đoàn Lộc sững sờ:

Có nghĩa là cô ấy ... bị điên ?

– Phải.

Mũi thuốc an thần nhanh chóng đưa Minh An vào giấc ngủ. Có điều để chống lại những hành động càn rỡ của cô, người ta buộc lòng phải buộc tay và chân cô lại. Đoàn Lộc cứ đứng nhìn Minh An trong giấc ngủ .

Anh thấy đau lòng bởi một kết cục bi thảm.

Chiều nay, Đoàn Lộc vào thăm Minh An. Cô được chuyển sang bệnh viện điều trị thần kinh, không còn quây phá nữa, mà cô ngồi lặng nhìn vào khoảng không:

Không có lời nói nào, mà chỉ thỉnh thoảng Minh An bật cười phá lên rồi ôm mặt khóc.

Đoàn Lộc mang bé Minh Minh vào thăm, cô chỉ nhìn con bé .một chút rồi nhìn sang nơi khác. Lúc bình thường, Minh An đã không mến con bé, cho nên bây giờ có gặp con đi nữa cũng không gọi lại được điều gì.

– Anh cho em vào thăm Minh An một chút.

Mãi đến bây giờ Hoàng Cúc mới chịu nói với Đoàn Lộc, cô đẩy nhẹ cánh cửa bước vào. Đoàn Lộc lo lắng bước theo:

– Em cẩn thận, Minh An lúc tỉnh lúc điên đó .

– Không sao đâu, anh.

Hoàng Cúc ngồi xuống cạnh Minh An, cô nắm tay Minh An:

– Minh An nhớ tôi không ?

Minh An lắc đầu, Hoàng Cúc rút cây lược trong ví ra:

– Tôi chải tóc cho chị nghe, tóc rối như thế này không đẹp đâu, bình thường chị rất thích làm đẹp mà.

Đoàn Lộc thở nhẹ, khi thấy Minh An chịu ngồi yên để cho Hoàng Cúc chải tóc. Chợt cô nắm tay Hoàng Cúc:

– Máu, máu ghê lắm ! Vĩnh Kỳ bảo tôi đưa hấn đi bệnh viện, tại sau tôi phải đưa hấn đi chớ. Để cho hấn chết, ai biểu hấn dọa tố cáo tôi với Đoàn Lộc, tại tôi xúi biểu hấn cho Hoàng Cúc uống thuốc mê, để chụp ảnh. Hấn đòi tôi mười triệu, tôi để cho hấn chết luôn ...

Chương 9

Hoàng Cúc sững sờ nhìn Minh An, không thể tưởng tượng lại như thế. Ôi?

Tình yêu và tiền bạc đã làm mờ lí trí và lương tri của con người. Tay Hoàng Cúc buông rơi chiếc lược, cô đứng lên đau xót.

Đoàn Lộc ngồi sụp xuống.

– Minh An ! Em còn nhớ gì nữa, em nói đi.

Chỉ có nụ cười ngô nghê và đôi mắt không một chút cảm xúc của Minh An.

Thế giới của Minh An bây giờ là thế giới hoài niệm và không có ý thức.

Bé Minh Minh khóc suốt, khóc đến khản cả cổ. Chị vú đến mệt lả người ra vì nó.

Đoàn Lộc bế nó cũng khóc, anh vừa dỗ con, vừa muốn rơi nước mắt. Hoàng Cúc đến ngay lúc đó. Cả hai năm từ ngày chia tay với Đoàn Lộc cô không về đây. Mọi thứ còn nguyên, nhưng căn nhà có vẻ bề bộn và lạnh quá.

Đoàn Lộc điện cho bà Thục Nghiêm, mà anh nói như khóc, cho nên Hoàng Cúc đến, cô không nỡ bỏ mặc anh.

Thấy Hoàng Cúc, Đoàn Lộc bế con đứng lên nhưng Hoàng Cúc đưa hai tay ra:

– Anh đưa bé Minh Minh em bế cho.

Hoàng Cúc chưa kịp bế, nó đã ngoạo đầu sang đòi bồng. Vừa sang tay Hoàng Cúc là nó nín ngay, nhủi đầu vào ngực cô.

Hoàng Cúc bảo chị vú nhúng khăn ướt cho. cô lau mặt mũi tay chân. Xong, cô cho ăn bột sữa.

Đoàn Lộc ngạc nhiên nhìn con, nó ăn thật nhanh và còn cười với Hoàng Cúc.

Cho ăn xong, chơi một lúc, Hoàng Cúc mới dỗ nó ngủ.

Đoàn Lộc ái ngại:

– Anh lại làm phiền em. Anh và chị vú đã dỗ cả ngày, mà nó không nín. Lúc đầu anh cứ tưởng nó đau bụng, nhưng không phải. Bây giờ nó ngủ rồi, thôi anh đưa em về .

Hoàng Cúc lắc đầu:

Không cần đâu anh, em có xe. Anh vào phòng ngủ đi, có lẽ anh cũng mệt rồi.

Hoàng Cúc đi luôn ra ngoài, Đoàn Lộc tần ngần nhìn theo. Anh muốn nói điều gì đó để giữ cô lại một chút, lại không biết phải nói gì. Tiếng máy nổ nho nhỏ rồi tiếng đẩy chống xe, Hoàng Cúc đã đi, để lại cho Đoàn Lộc trống vắng, lạnh lẽo. Anh ngồi xuống ghế, mắt nhắm lại mệt mỏi.

Nửa đêm, bé Minh Minh thức giấc nó bò quanh giường gọi mẹ kêu khóc, Đoàn Lộc và chị vú đến khổ sở vì nó. Vừa thương con vừa tức, Đoàn Lộc phát mạnh vào mông con.

– Ba bảo con nín, có được không? Tại sao con cứ khóc thét như vậy hả ?

Cái đánh mạnh làm cho bé hoảng sợ khóc ré lên, nó nguẩy người khỏi tay Đoàn Lộc, nhưng không nín khóc, anh bất lực nhìn con ... rồi khóc theo nó.

Hay là anh để chị vú và bé Minh Minh sang nhà nội, đi làm về em chăm sóc cho nó tiện hơn.

Đoàn Lộc mừng rỡ, anh còn trông mong gì hơn. Lần đầu tiên, anh hiểu thế nào khổ cực vất vả khi nuôi một đứa con. Nhưng chị vú và bé Minh đi rồi, căn nhà như hoang vắng và lạnh lẽo hơn. Đoàn Lộc lái xe đến nhà nội. Vừa đến cửa, anh đã nghe những tiếng cười giòn tan từ bên trong, thằng Bin nói chuyện đả đót với em gái.

– Minh. Minh ngoan chơi với anh hai, mẹ đi làm về mệt lắm cưng há.

Đoàn Lộc nhìn vào trong, một khung cảnh ấm áp nao lòng anh. Hai anh em đang chơi với nào búp bê, kèn, xe tăng, banh cao su. Thỉnh thoảng, hai anh em lại cười vang lên.

Đoàn Lộc nhè nhẹ bước vào, anh ngồi xuống:

– Ba chơi nữa nghe Bin.

– Ba đánh trống đi ba, con làm ông địa múa cho em bé xem.

Đoàn Lộc đánh trống, thằng Bin đội mặt nạ ông địa, tay cầm cây quạt phe phẩy đi nhún nhảy. Tiếng trống đánh như kích thích bé Minh Minh, nó cười toét miệng, người nhún nhảy theo.

– Con thấy hai anh em nó thương yêu nhau chưa ? Con bé ở nhà con là do chị vú cứ nhốt nó trong phòng, không có bạn chơi.

Qua bên đây, hai anh em nó chơi với nhau, suốt ngày không có một tiếng khóc.

Đoàn Lộc cảm động:

Cám ơn nội đã giúp con. Nếu không có nội chắc cô ấy không lo bé Minh giúp con.

– Con tưởng là nó hẹp hòi sao, chính nó đề nghị trông coi bé Minh giúp con đó. Con cám ơn nó hơn là cám ơn nội. Một viên ngọc quý con không biết trân trọng, để chung sống với người khác, bây giờ miệng mồm nào con nói lời xin lỗi người ta.

Biết lỗi Đoàn Lộc ngồi cúi đầu. Anh chỉ có thể nhìn theo chứ nào dám gì khác hơn.

– Nội biết Hoàng Cúc còn yêu con, nhưng con bé ấy chặt dạ, tính tình cứng rắn, con muốn lay chuyển cũng chẳng dễ dàng đâu. Ngày trước con sợ Trung Sơn đeo đuổi, nhưng bây giờ chúng nó là anh em. Có một điều nội muốn nhắc với con, bên công ty Trung Sơn có một phó giám đốc đang đuổi theo Hoàng Cúc, tư cách lịch lãm, có học vấn khá đẹp trai. Con để mất viên ngọc quý này là đáng đời cho con.

Tim Đoàn Lộc thất lại. Anh có đủ tư cách để theo đuổi vợ của mình lần nữa, hay cầu xin ở cô một lời tha thứ nào, hứa hay sao?

Đoàn Lộc ra về trong nỗi buồn. Căn nhà rộng thênh thang cho lòng anh thêm khắc khoải ưu tư.

Trung Sơn thắng xe lại, anh ngồi yên trên xe và gọi điện thoại vào trong.

– Anh đến đón em, em ra đây đi. Lẽ mề quá Cúc ạ. Tiệc xong, ba và anh đang chờ em.

Anh ở đâu vậy ?

– Ngay trước cổng công ty, em ra cửa sổ nhìn xuống xem.

Trung Sơn vẫy tay khi thấy Hoàng Cúc hiện ra sau khung cửa sổ, anh hét lên – Xuống đây, nhanh lên !

– Em xuống ngay.

Gác điện thoại, Hoàng Cúc đóng tủ hồ sơ và tắt đèn. Cô lấy cái ví rồi đi ra khỏi phòng. Vừa đi mấy bước, cô chạm mặt Đoàn Lộc, tuy nhiên cô chỉ chào anh rồi hấp tấp đi như chạy.

Đoàn Lộc ngạc nhiên nhìn theo. Chiều nay sinh nhật của cô ta, anh nhớ rất rõ. Từ sáng đến

giờ anh cứ do dự mãi và cuối cùng quyết định đi lên, anh có một món quà rất xinh muốn tặng cô và mời cô đi ăn mừng sinh nhật, gọi là trả lễ, sinh nhật năm nào của anh, cô đã cất công nấu thức ăn mừng sinh nhật cho anh.

Nhưng xem ra không cần nữa. Trung Sơn đến đón em gái của anh ta và còn có cả tay phó giám đốc trẻ tuổi tài cao, người đang đeo đuổi Hoàng Cúc.

Chiếc xe mui trần xinh xắn, Trung Sơn leo ngồi băng sau, nhường tay lái Võ Duy. Hoàng Cúc ngồi phía trước. Chiếc xe lượn một vòng lả lướt rồi phóng đi, để lại làn khói trắng mong manh. Bất giác Đoàn Lộc đưa chiếc hộp nhưng lên, anh mở nó ra, một sợi dây chuyền bạch kim, hai chữ HC quấn quýt vào nhau.

Món quà bây giờ trở nên vô duyên. Thở dài, Đoàn Lộc cất vào túi áo.

Tối này, chờ Hoàng Cúc về, anh sẽ tặng quà và chúc mừng sinh nhật cô sau vậy.

Chiếc bánh sinh nhật to, tuyệt đẹp đặt trang trọng giữa bàn. Hàng chữ bắt bông kem thật nổi:

Chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của Đỗ Hoàng Cúc” Hoàng Cúc kêu lên:

– Đẹp quá !

Ông Tùng Dương mỉm cười:

– Bánh sinh nhật này là của Trung Sơn và Võ Duy tặng con đó. Còn ba, chỉ có món quà này cho con thôi.

Ông Dương âu yếm mở nắp hộp. Một sợi dây chuyền kim cương, những hạt kim cương lấp lánh, ông Dương đeo vào cổ Hoàng Cúc. Hoàng Cúc thấy mình vui và hạnh phúc như vậy, cô lẳng xăng phụ mẹ dọn thức ăn lên bàn.

Cô trêu mẹ:

– Hôm nay con thấy mẹ rất đẹp, mẹ ạ!

– Đây là lần đầu tiên ba mừng sinh nhật cho con, ba chỉ có món quà này thôi.

Chúc con sinh nhật vui vẻ.

Hoàng Cúc ôm cổ ông hôn.

Cám ơn ba.

Bà Thắm đỏ mặt gõ lên đầu Hoàng Cúc.

– Lại muốn trêu mẹ phải không ?

Bây giờ nhìn mẹ, con có cảm giác chừng bốn mươi, có phải tình yêu làm mẹ trẻ ra không mẹ?

– Nếu đó là hạnh phúc. Chắc là con biết Võ Duy có tình cảm với con chứ ?

Hoàng Cúc lắc đầu:

– Con không muốn nghĩ gì cả đến chuyện tình cảm cả .

– Con mới hai mươi sáu, chẳng lẽ con muốn ở như vậy cả đời ?

Hoàng Cúc nháy mắt:

– Con bắt chước mẹ đó.

– Không được. Võ Duy là người tốt lại có địa vị, hết lòng yêu con.

– Tại sao lại không hả mẹ ? Mẹ đã chung thủy với ba con suốt hai mươi mấy năm.

– Nhưng mà Đoàn Lộc không đáng để con chung thủy.

– Mẹ ạ ! Khi mình đã yêu một người thì không dễ dàng quên đâu mẹ.

– Bác gái, có gì con dọn phụ cho.

Võ Duy ngập ngừng nơi ngưỡng cửa nhà bếp, ánh mắt anh dịu dàng trao gửi. Bỗng dưng Hoàng Cúc phát bực. Thì ra sinh nhật của cô là có cả gán ghép.

Cô xẵng giọng:

Anh Duy là khách, tốt nhất hãy làm người khách.

Rồi cô vờ tíu tít lao xỏ ra đón Hạnh Nguyên.

– Chị Hạnh Nguyên đến trễ vậy, vào đây phụ với em một tay đi !

Mặt Võ Duy xịu lại trong một thoáng đến tột. Bà Thắm thương hại:

– Cũng xong hết rồi, cháu lên trên ngồi với Trung Sơn đi.

Suốt buổi tiệc Hoàng Cúc nói huyền thuyên, nghịch ngợm, tuy nhiên ánh mắt của cô không hề nhìn lấy Võ Duy một lần.

Anh buồn thắm. Còn Trung Sơn, anh chàng bây giờ đang vui vẻ với Hạnh Nguyên.

– Sơn ơi ! Hay là cưới tháng này, đính hôn đi, gần tết cưới.

Lời đề nghị đột ngột của ông Dương, chẳng những Trung Sơn không mắc cỡ, mà còn nheo mắt:

– Em nghĩ sao về lời đề nghị của ba anh hả Hạnh Nguyên ?

Hạnh Nguyên đỏ mặt:

– Thì anh. tính sao thì tính đi.

Hoàng Cúc vỗ tay:

– Vậy là ba mẹ sắp có rượu uống rồi đó!

Tiệc tàn. Đánh bạo, Võ Duy lên tiếng:

– Anh đưa em về Cúc nhé .

Cô gật đầu, cái gật đầu suýt làm cho Võ Duy nhảy tung lên vì mừng.

– Dạ.

Đưa Hạnh Nguyên về trên chiếc xe của mình, Trung Sơn quay lại trêu:

– Chúc thành công Duy ơi.

Nắm hai tay Hạnh Nguyên bắt ôm qua bụng mình? Trung Sơn nổ máy phóng đi.

Đằng này, Võ Duy cũng cho xe lăn bánh ra đường.

– Đêm nay Hoàng Cúc vui quá phải không ? Mong em luôn có những ngày vui như thế này.

– Vâng, cảm ơn anh.

– Cúc này ! Hẳn bác gái có nói với em là anh muốn xây dựng với em.

Hoàng Cúc cười nhẹ:

- Anh không ngại em là một phụ nữ đã có chồng và có con rồi hay sao ?
- Nếu ngại, anh đã không ngỏ lời với em.
- Anh hứa anh sẽ xem con em như là con của anh.

Hoàng Cúc xua tay:

Em chưa nói ý em mà. Thực sự, em chỉ xem anh như anh Trung Sơn, một người anh.

Võ Duy cố nắm núm hy vọng:

- Anh và Trung Sơn phải khác nhau chứ. Bây giờ có thể em là em chưa chấp nhận, chưa yêu anh, nhưng anh sẽ đợi em.
- Anh đừng đợi, em sẽ không đổi ý đâu. Nếu như anh muốn giữa chúng ta vẫn luôn vui vẻ, anh đừng bao giờ đề cập chuyện này. Nói chuyện khác đi anh !

Võ Duy lăm lì lái xe, một lúc anh mới lên tiếng:

Em vẫn yêu Đoàn Lộc?

- Em không muốn nói chuyện này nữa, anh đừng buộc em trả lời.
- Được, anh sẽ không nói. Tuy nhiên, bao giờ anh cũng mở rộng vòng tay chờ đón em.

Xe về đến nhà, Hoàng Cúc thở phào nhẹ nhõm, cô mở cửa xe bước xuống:

- Chúc anh về nhà ngủ ngon.
- Chúc em ngủ ngon.

Võ Duy đưa tay ra bắt tay Hoàng Cúc:

- Em không vì chuyện anh ngỏ lời mà tránh anh chứ Hoàng Cúc ?
- Không đâu.

Hoàng Cúc cười rút tay lại, cô vẫy vẫy tay:

- Anh về đi !

Võ Duy ! lưu luyến lái xe đi. Hoàng Cúc nhìn theo xe cho đến khi chỉ còn là một chấm mờ quay vào. Cô định luồn tay qua chấn song, để rút chốt cửa bên trong, cánh cửa được kéo ra, và Đoàn Lộc. Hoàng Cúc giật mình:

– Anh còn ở đây à ?

– Anh đợi em về để chúc mừng sinh nhật em, chúc em sinh nhật vui vẻ.

Ánh mắt Đoàn Lộc tối lại, vì sợi dây chuyền kim cương lấp lánh trên cổ Hoàng Cúc tối nay trông cô trẻ trung và xinh đẹp quá. Tim Đoàn Lộc thắt lại trong một cảm giác buồn và đau đớn.

Có lẽ là Võ Duy vừa tặng cô, họ vừa lưu luyến từ giã nhau.

Bàn tay định cho vào túi áo lấy món quà sinh nhật chợt chùn lại:

So với món quà cô đang đeo trên cổ thì món quà của anh có nghĩa lý gì đâu.

Hoàng Cúc cười khê:

– Cám ơn anh đã chờ em về để chúc mừng sinh nhật. Cũng khuya rồi, anh nên đi về nhà nghỉ đi.

– Vâng.

Đoàn Lộc bước ra cửa, anh quên mất chiếc xe của mình còn nằm trên thềm, anh cứ bước đi, những bước chân vô hồn và buồn tênh.

Anh đã đợi cô từ lúc sáu giờ chiều và bây giờ là mười một giờ đêm, để chứng kiến bên cạnh cô có một người đàn ông.

Anh đâu có quyền nào trách cô sao về khuya, sao bỏ mặc con cho vú. Đó là phần đời của cô, cô có quyền sống riêng mình.

Đến lúc đóng cánh cửa, Hoàng Cúc mới nhìn thấy xe Đoàn Lộc, cô mở cửa ngơ ngác tìm. Mới đó mà anh đi đâu mất, còn lại con đường đêm, với ngọn đèn cao áp trên cao và trên đường yên ắng.

Cô thở dài khép cửa lại.

– Hồi trước, con bỏ khóa học dở dang cho nên bây giờ con muốn sang Mỹ học tiếp tục,

nội nói Hoàng Cúc thay con giải quyết chuyện ở công ty nghe nội:

– Con lại muốn đi:

Tại sao vậy? Con buồn vì chuyện Võ Duy theo đuổi Hoàng Cúc?

– Nội hiểu con hơn ai hết, vậy nội hãy nói giùm nghe nội ?

– Tại sao con không nói thẳng với Hoàng Cúc lại đi nhờ nội nói giúp ?

– Chẳng phải nội là tổng giám đốc, nội nói cô ấy phải nghe ?

– Con có thấy con quá đáng khi trút gánh nặng nào con cái và công việc lên vai Hoàng Cúc?

Đoàn Lộc cúi đầu:

– Con xin lỗi, con biết là như vậy không phải, nhưng mở miệng xin được tha thứ, con không nói được, mà nếu có đi nữa cũng chẳng dễ dàng gì có cuộc sống chung. Mà ở lại, hàng ngày nhìn anh chàng kia đưa đón Hoàng Cúc, con đau khổ và chịu không nổi.

Bà Thục Nghiêm cười nhạt:

– Đến lúc con biết như thế nào là đau khổ rồi hay sao ?

– Bây giờ nội cũng trách con nữa sao nội?

– Sao không trách, khi mà chính con làm tan vỡ mái ấm của mình. Đành rằng người ta nói có yêu mới có ghen, nhưng mà sự trừng phạt của con không nên có. Nỗi đau khổ của con bây giờ sánh bằng với nỗi đau năm nào, khi nó mang thai và bị con đuổi ra khỏi nhà hay không ? Từ Hà Tiên lên thành phố, chứng kiến trong nhà, có người phụ nữ khác thay thế mình, nó đau khổ chạy đi. Và nếu như nó không cứng rắn, nó cố thể sống vững cho đến bây giờ, để chăm sóc dạy dỗ cho đứa con gái của con và Minh An ?

Bà Thục Nghiêm thở dài:

– Tuy nhiên nếu con muốn đi cho khuây khỏa thì cứ đi. Nội không ngăn cản.

Còn với Hoàng Cúc, nội không thể nói giúp con điều gì hết. Vì lúc xuống Hà Tiên tìm nó, nội có nói nội xem nó như đứa cháu ruột, nó yêu ai và muốn kết hôn với ai, nội đều đồng ý. Đó cũng là một phần nguyên nhân nó đến đây ở với nội, chăm sóc cho nội, mà không ở với ba mẹ

nó.

Dạ, con biết mà nội.

Đoàn Lộc buồn buồn đứng lên. Anh sẽ đi xa một thời gian, mong rằng thời gian giúp anh vui đi nỗi buồn. Bởi anh còn có cả gánh nặng trên vai:

đứa con gái măng sữa, bà nội và Minh An. Biết bao giờ Minh An mới bình phục và có lẽ cũng chẳng có ngày ấy.

Hôn hai đứa con, Đoàn Lộc đứng lên:

– Anh đi, nhờ em ở nhà chăm sóc hai con và bà nội giúp anh.

– Vâng.

Chỉ có những câu nói ngắn và như một lời tòng phục. Đoàn Lộc không thể tìm thấy một biểu lộ cảm xúc trên gương mặt xinh xắn kia. Đạo này cô không mang kính sát tròng nữa, mà là chiếc kính cận, cho gương mặt cô thêm đạo mạo, lạnh lùng và khó gần gũi.

Xách chiếc va ly, Đoàn Lộc đi ra cửa.

Anh thầm mong một tiếng khẽ của cô và chỉ cần cô nói:

anh hãy ở lại, em và con cần anh. Nhưng chỉ có sự im lặng. Đoàn Lộc thở dài rảo bước đi nhanh.

Trời hôm nay vẫn nắng, màu nắng dịu dàng. Anh nhớ lần đầu tiên gặp cô, hôm ấy cô mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, chiếc mắt kính cận trên mặt, mái tóc dài cột gọn lại, một nét đẹp mộc mạc. Cô hốt hoảng run sợ vì sự từ chối của Vĩnh Kỳ. Ba năm đi qua, mọi thứ thay đổi hết. Cô đang đứng nơi ngưỡng cửa, bên hai đứa trẻ tiễn anh đi, không có lời nói lưu luyến gửi trao, mà chỉ có một tiếng vâng duy nhất.

Vẫy xe taxi, Đoàn Lộc ngồi nhanh vào:

– Cho tôi đến phi trường.

– Điện thoại cầm tay chọt reo.

– Alô, Đoàn Lộc nghe đây.

Giọng cô quản lý bệnh viện tâm thần hốt hoảng:

– Ông Lộc, vợ ông - bà Minh An bỏ bệnh viện đi ra ngoài, hiện bệnh viện đang đi tìm, ông nên về nhà thử xem, bà có về nhà hay không ?

– Vâng. Tôi đi ngay.

– Đoàn Lộc tắt điện thoại:

Còn một giờ nữa phi cơ sẽ cất cánh, anh về nhà liệu ra sân bay có còn kịp cho chuyến bay không ?

Tuy nhiên trong hoàn cảnh này, anh không thể cứ đi, để mặc Minh An, hay bà nội và Hoàng Cúc phải vất vả.

Bảo người tài xế xe taxi rẽ sang phải để về nhà mình., Đoàn Lộc chạy vào nhà.

Dì ba ! Minh An có về đây không ?

Dì Ba đưa tay lên môi suýt khẽ, rồi chỉ tay lên lầu:

– Mợ Minh An đang ở trên sân thượng, cậu khẽ thôi.

Lo lắng, Đoàn Lộc đi lên sân thượng.

Anh suýt kêu thét lên, vì Minh An ngồi vắt vẻo trên lan can, hai chân cô thòng ra bên ngoài. Đoàn Lộc rùng mình. Chỉ một cái giật mình. hay sơ sẩy là Minh An có thể rơi tòm xuống đất. Làm sao đây ?

Anh đi rón rén như con mèo ăn vụng, và thật khẽ làm tiếng chim kêu.

Chip ... chip ... chip ... Minh An quay lại, mắt cô mở to ra, rồi chợt cười, nụ cười ngô nghê .

Đoàn Lộc bước thêm nữa:

Minh An, xuống đi, ngồi trên đó nguy hiểm lắm!

– Đâu có.

Minh An cười khúc khích:

– Tao làm con mèo. Con mèo nó trèo cây cau, hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng nhà! ... hì... hì ... con chuột nó nói nó đi chợ, mua mắm mua muối giỗ cha chú mèo. Hì..hì ... tao làm con mèo, mày làm con chuột hả, con chuột nó kêu chít chít.. Đoàn Lộc lắc đầu:

– Con chuột đầu có leo lên cây cau được nên mèo con xuống đi.

– Không được.

Minh An trợn mắt, tóc tai cô rũ rượi, hai gò má hóp vào, trông cô lúc này như già đi bốn năm chục tuổi, chiếc áo bệnh viện rộng xù xì. Đoàn Lộc chưa xót bước thêm mấy bước nữa.

Minh An quát tướng lên:

Mày không được bước tới. Mày định ăn thịt tao hả ?

Đoàn Lộc khấn khoản:

– Anh van em, em xuống đi Minh An.

– Không được bước tới.

Minh An đứng vụt lên, Đoàn Lộc kinh hoàng phóng tới, anh chỉ kịp nắm lấy vạt áo rộng của Minh An, anh cố nắm lại. Lúc này Minh An như tỉnh lại, cô hét lên thất thính:

– Anh Lộc, cứu em !

Đoàn Lộc chụp cánh tay Minh An, trong lúc cô hoảng loạn vùng vẫy:

– Cứu ...cứu ...

Cô lôi mạnh Đoàn Lộc, anh nhắm mắt lại trông cái cảm giác kinh hoàng tột độ, toàn thân anh rơi theo Minh An ... anh nghe tiếng gió thổi ù ù bên tai mình, và tiếng dì ba gào lên thê thảm:

– Cậu Lộc ơi ... ơi ...

Một cảm giác đau đớn tột cùng, người Đoàn Lộc rơi xuống, anh nghe thân thể mình tung bổng lên cao, rồi không còn biết gì nữa ...

Tiếng khóc nho nhỏ và vắng vắng, Đoàn Lộc cố mở mắt ra, toàn thân anh đau đớn, đau vô cùng. Anh rên khẽ.

Hoàng Cúc mừng rỡ:

Nội ơi ! Anh Lộc tỉnh rồi nội ơi!

Hai gương mặt áp sát vào Đoàn Lộc ràn lựa những nước mắt, anh mệt nhọc:

– Đây là đâu vậy ?

– Con gọi bác sĩ mau đi Cúc.

Bà Thục Nghiêm nắm tay Đoàn Lộc meo meo:

– Con nhận ra nội không Lộc ?

Đây là đâu vậy nội ?

Bệnh viện, con mê hai ngày nay rồi, nội lo muốn chết. Con nghe trong người như thế nào rồi ?

Đau lắm nội ơi. Bác sĩ vào thăm mạch và khám cho Đoàn Lộc:

– Anh ấy đã qua được nguy hiểm, tuy nhiên nên tránh xúc động cho anh ấy.

Cô y tá chích cho một mũi thuốc. Anh nhìn quanh cố nhớ lại. Sực nhớ, anh kêu lên:

– Minh An? cô ấy như thế nào rồi ?

Hoàng Cúc vội nắm tay anh bóp nhẹ:

– À. cô ấy không sao. Bệnh viện điều trị khoa thần kinh đã mang cô ấy về bên. Anh nên nằm yên, chứ cử động, xương chân của anh gãy, các bác sĩ vừa sắp xương và băng bột.

– Kinh khủng quá ! Anh không tưởng tượng được mình rơi từ tầng thứ ba xuống.

– Đừng nhớ nữa anh ạ . à ! Em pha sữa cho anh nhé.

– Cảm ơn em.

Nhìn nội, Đoàn Lộc nghẹn ngào.

– Con lại làm cho nội phải lo cho con.

– Con không làm sao là nội mừng lắm rồi. Con uống sữa rồi hãy nằm tĩnh dưỡng. Chân của con phải mấy tháng mới đi được.

Hoàng Cúc để chiếc gối cho đầu Đoàn Lộc cao lên một chút, cô bón từng muỗng sữa cho anh.

– Nếu có đau quá, anh nói để bác sĩ biết nghe anh.

Đoàn Lộc xúc động nắm tay cô, cô để yên cho anh nắm tay mình. Hai ngày nay, cô đã lo sợ và

khóc biết bao nhiêu, khi anh hoàn toàn mê man. Đôi lúc cô đã nghĩ đại, nếu như anh vĩnh viễn ra đi, cô không biết mình sống ra sao nữa.

Lúc anh xách va ly đi, cô muốn gọi anh ở lại mà sao cổ họng cứ nghẹn ngào.

điều này cứ làm cho cô ân hận. Bây giờ anh đã sống, những nguy hiểm đã đi qua. Cô không có can đảm từ chối anh nữa, khi chính thật lòng cô hãy còn yêu anh, những tình cảm vẫn nguyên vẹn thủy chung.

Cho anh uống sữa xong, cô nhúng khăn ướt lau mặt cho anh, Đoàn Lộc ái ngại:

– Nội về nhà nghỉ đi nội. Hoàng Cúc ở lại chăm sóc cho con được rồi.

– Hoàng Cúc đỡ tay bà Thục Nghiêm:

Nội có vẻ mệt nhiều lắm, con ra gọi chú Ba vào đây đưa nội ra xe nghe nội ?

Bà Thục Nghiêm gật đầu:

– Con đi gọi chú Ba cho nội đi.

Chờ cho Hoàng Cúc khuất sau cánh cửa, bà mới khe khẽ:

– Con mê man hai ngày nay, lúc nào Hoàng Cúc cũng ở bên con, nó có chớp mắt được chút nào đâu, cứ nghe tiếng con rên là nó lại khóc. Nó vẫn còn yêu con. Đoàn Lộc thở dài:

– Suốt đời này con có lỗi với Hoàng Cúc. Những ân nghĩa con không bao giờ trả nổi.

– Thôi con nghĩ đi, chứ suy nghĩ viễn vông gì nữa.

– Minh An có nạn lắm không nội? hình như cô ấy đã tỉnh lại khi rơi xuống.

Bà Thục Nghiêm lấy khăn chặm nước mắt:

– Khi nào con bình phục rồi đi thăm nó.

Hoàng Cúc vào với chú Ba. Bà Thục Nghiêm dặn dò:

– Con cũng nên ngủ một chút lấy sức, chớ xem thường sức khỏe. Con mà suy sụp xuống nữa, nội không biết phải làm sao đâu.

Hoàng Cúc cười nhẹ:

– Con không sao đâu, nội yên tâm đi.

Cô khoác lại áo ấm cho bà:

– Về nhà, nội cũng ngủ đi nghen nội.

– Con dặn chị vú rồi, cho hai đứa nhỏ đừng ồn.

Tiến bà ra đến cửa, Hoàng Cúc mới quay vào. Lúc này Đoàn Lộc đã ngủ, nên cô cũng tranh thủ ngả mình lên ghế. Hai ngày nay, cô quá mệt mỏi, mở mắt như cứng lại vì thiếu ngủ, bây giờ được dịp nó cứ sụp xuống.

Hoàng Cúc rơi vào giấc ngủ nhẹ nhàng, mệt mỏi.

Thật lâu, Đoàn Lộc mới mở mắt ra nhìn. Lòng anh nao nao trong một cảm xúc đầy lòng. Đoàn Lộc cố nhích người cho đầu cao lên một chút, để ngắm Hoàng Cúc trong giấc ngủ. Anh vươn tay tháo mắt kính cận trên mặt cô xuống, tháo thật nhẹ, và nếu như anh có mạnh tay một chút, cô cũng chẳng hay, sự mệt mỏi khiến cô ngủ say như chết.

Vẫn chiếc trán bướng bỉnh, sống mũi thanh tao và đôi môi cong duyên dáng.

Đoàn Lộc dịch, người đến, anh nắm bàn tay cô đưa lên môi mình. Chúng mình còn yêu nhau, Tại sao lại lạnh lùng hả em?

Đúng hơn là anh không có tư cách để xin ở em một lời tha thứ. Cho nên anh chỉ biết lặng cầm và buồn bã.

Chợt Hoàng Cúc cựa mình, Đoàn Lộc vội buông tay cô ra, nhưng rồi Hoàng Cúc vẫn ngủ say cô không biết anh đang ngắm cô và bồi hồi với bao kỷ niệm của những ngày yêu nhau ngọt ngào.

Mở cửa xe, Hoàng Cúc toan giúp anh bước xuống, nhưng Đoàn Lộc lắc đầu:

– Anh đi được mà.

Anh chống cây nạng xuống đất, Hoàng Cúc lo lắng sợ anh ngã. Cô yên tâm vì rõ ràng anh đang rất đau, nhưng anh vẫn cố bước.

– Anh vịn vào vai em nè. Đừng cố gắng quá đau nhiều đó anh.

Giọng Đoàn Lộc hiu hắt:

Anh bao giờ cũng là gánh nặng của em. Nếu em ưng lấy Võ Duy, em không phải vất vả như vậy.

Hoàng Cúc im lặng giúp Đoàn Lộc đến trước mộ Minh An. Cô đã chết cho Đoàn Lộc sống, khi rơi xuống, Đoàn Lộc đã rơi trên người cô.

Đốt nén nhang, Hoàng Cúc đưa cho Đoàn Lộc, anh cắm nhang lên mộ. Ngôi mộ mới xây nằm nổi bật. Hoàng Cúc chu đáo trông hàng huệ đỏ xung quanh, đang mùa hè, hoa huệ nở đỏ thắm.

Chiều nghĩa trang gió nhiều, cho những chiếc lá vàng bay toir tả, hàng bạch đàn như cũng rũ buồn.

– Về thôi Cúc.

– Dạ.

Cô lại dìu anh đi. Hai người đi chầm chậm ra xe. Đóng cửa xe lại, anh đặt tay mình lên tay cô trên vô-lăng.

– Anh không biết nói lời nào để cảm ơn em. Vì bao giờ anh cũng cho em nỗi buồn hơn nụ cười.

– Nếu như anh muốn cho em nụ cười, anh đừng tự dằn vặt mình. Nội và bé Minh Minh, cả thằng Bin và ... em nữa, vẫn cần anh.

Trong một thoáng, Đoàn Lộc như muốn ngộp thở trong hạnh phúc này, anh mở to mắt nhìn cô:

– Đừng tha thứ cho anh, anh không đáng để em tha thứ đâu.

– Lagerlef nói:

Tình yêu sống bằng tình yêu chứ không bằng giúp đỡ và ân huệ.

– Anh nghĩ là em giúp anh vì ân nghĩa của bà nội ư ?

– Không. Anh không dám nghĩ là em còn yêu anh, khi anh gây cho em quá nhiều tổn thương.

– Em đã quên hết những điều ấy, vì khi anh gây tổn thương cho em, anh cũng đâu sung sướng hay hạnh phúc gì đâu.

Cô nắm tay anh đang đặt trên tay mình áp vào má.

– Chúng mình có hai đứa, chúng rất cần một mái ấm, có cha và mẹ, có lo lắng thương yêu, tại sao mình không quên hết chuyện cũ hử anh ?

Xúc động quá, Đoàn Lộc ôm mạnh Hoàng Cúc vào mình.

– Cảm ơn em đã mang đến cho anh điều huyền diệu của cuộc sống.

Hoàng Cúc nép vào ngực anh, cô nghe rõ tiếng nhịp tim anh đang đập, những nhịp tim rộn ràng.

Anh nâng gương mặt cô lên nhìn vào đôi mắt màu xanh lam tuyệt vời, nhẹ đáp cánh môi mềm.

Áo nàng vàng anh về yêu hoa Cúc.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>